Florin Frăţilă

Pacienţii politici

«Numai timpul s-a întâmplat între timp,
în rest nu s-a întâmplat absolut nimic.»
Nichita Stănescu

Dedic acest volum familiei mele, fără a cărei înţelegere
aş fi trecut infinit mai greu prin toată perioada descrisă aici,
şi, în special, fiului meu, căruia încerc să-i transmit
şi pe această cale, după toate experienţele mele de viaţă,
un lucru nespus de simplu: că a fi liber înseamnă a gândi totul
cu mintea ta. În acest caz, chiar şi neliniştea de a fi român
devine suportabilă.
Autorul

Florin Frăţilă

Pacienţii politici

Fundaţia Culturală Libra
2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FRĂŢILĂ, FLORIN
Pacienţii politici / Florin Frăţilă - Bucureşti:
Fundaţia Culturală Libra, 2015
ISBN 978-606-608-023-1

821.135.1-92

© Florin Frăţilă
Coperta & DTP: ©Florin Dochia
Corectura: Elena Păun

Notă asupra ediţiei

Cartea de faţă, semnată de Florin Frăţilă - gazetar şi om implicat politic semnificativ în istoria contemporană câmpineană (şi prahoveană) - are la origine impresiile şi reflecţiile asupra vieţii politice reţinute de autor într-o perioadă destul de tulbure a societăţii româneşti.

Cronologic, însemnările lui Florin Frăţilă sunt datate între anii 2011 şi 2015, fiind structurate ca nişte scurte naraţiuni din genul real-fiction, dublate, în mare parte, de texte gazetăreşti (citate din articole, reportaje, comunicate de presă). Personajele apar cu nume fictive sau reale, într-o dublă ipostază, în jocurile politice de culise şi cu viaţă publica la vedere. Este evidentă construcţia narativă originală, întâlnită, uneori, în cărţi de memorialistică. Se remarcă, în acest puzzle, o cursivitate a textului, cu pregnanţa stilului gazetăresc, dar şi secvenţele în care autorul surprinde, cu har scriitoricesc, comportamentul individului social şi/sau politic în cele mai variate situaţii.

Nucleul central al volumului e reprezentat de însemnările din anul 2012, prin intermediul cărora autorul scoate la lumină, cu precădere, aspecte importante din partea nevăzută a politicii şi anume jocurile din jurul puterii, falsele camaraderii şi impostura, care, ni se spune, „inevitabil vor duce la prăbuşirea eşafodajului”. Că aşa s-a întâmplat o demonstrează şi însemnările din anii următori (2013, 2014, 2015) în care impresiile politicianului scot în evidenţă trădările, migraţia,

corupţia, arestările masive din politică, oarecum previzibile din cronologia anterioară a faptelor.

Însemnările politice reprezintă, în mare parte, pentru Florin Frăţilă, materia primă a activităţii de zi cu zi a gazetarului, omului politic şi alesului local, ce-ar putea fi lesne contopite în file de roman. Până atunci, însă, „Pacienţii politici", alături de „Rămân să disper printre ai mei", debutul său editorial, constituie două piese importante şi cu caracter particular din colecţia scriiturilor postrevoluţionare câmpinene.

Ceea ce nu trebuie uitat este şi faptul că, în toată perioada însemnărilor din acest volum, consilierul local Florin Frăţilă a deţinut şi preşedinţia Comisiei de Cultură, Învăţământ, Sport din legislativul local câmpinean, funcţie publică în care s-a implicat total, cu riscurile de rigoare (invidii, reproşuri – după înţeleapta vorbă că nimeni nu dă cu pietre în pomul fără roade), dovedind un mare interes pentru cultură şi sport, sprijinind domenii precum arta dramatică, cultura muzicală, artele plastice şi mai cu seamă cultura scrisă. În perioada 2013–2015, a iniţiat proiecte importante pentru comunitate. De numele său se leagă sprijinirea reînfiinţării şcolii câmpinene de teatru pentru tineri, a reluării cursurilor de arte plastice şi muzică pentru copii şi tineri, promovarea literaturii în şcoli, promovarea scriitorilor şi editarea unor importante volume memorialistice, de patrimoniu, semnate de autori câmpineni, înfiinţarea Clubului Sportiv Câmpina, a primei baze sportive cu teren sintetic de fotbal, promovarea şi susţinerea activităţii ONG-urilor şi, în special, a acelora ce se îngrijesc de tinerii defavorizaţi şi altele. Nu este puţin lucru într-o vreme măcinată de profunde frământări social-politice, într-o tranziţie care pare că nu se mai termină.

Florin Dochia

Argument

Anul 2012 va rămâne unul de referinţă în politica românească postdecembristă. Decăderea regimului portocaliu, patronat de Traian Băsescu şi apogeul alianţei social-liberale (USL) - victoria zdrobitoare în alegerile locale şi parlamentare - au adus importante modificări în mentalul colectiv al societăţii româneşti.

Divizaţi brutal de ciocnirea celor două blocuri politice (manifestările de stradă antibăsiste din ianuarie şi februarie, alegerile locale din iunie, referendumul de demitere a preşedintelui, alegerile parlamentare), românii au văzut doar ceea ce li s-a arătat, fără să poată înţelege în profunzime dimensiunea jocurilor politicianiste din culise.

Volumul „Pacienţii politici" îşi propune să scoată la lumină aspecte importante din partea nevăzută a politicii locale, judeţene şi naţionale: jocurile din jurul puterii, camaraderiile de conjunctură şi, pe alocuri, impostura, care inevitabil vor duce, în anii următori, la prăbuşirea eşafodajului. El vine ca o continuare firească a volumului de publicistică „Rămân să disper printre ai mei" (debutul meu editorial), în care gazetarul de atunci, cel ce îşi asuma rolul şi răspunderea de a critica, argumentat şi fără menajamente, tarele societăţii contemporane şi puterea politico-administrativă, îi pregătea o schelă şubredă politicianului de mai târziu, semnatarul jurnalului politic de faţă.

Dincolo de povestea prostului glorios, care se regăseşte la tot pasul în „Pacienţii politici”, scriitura este şi o mărturie a unei prăbuşiri interioare, în care lucidul cedează în faţa iluzoriului din „admirabila” mizerie politică.

Dacă îmi reproşez ceva în toţi aceşti ani de activitate politică, este conformismul, starea latentă în care am ales să stau, fie din orgoliu, fie din incapacitate de adaptare. M-am supus evenimentelor conştient fiind că nu le pot înfrânge şi nu mi-a convenit să candidez la eroism. Poate că am greşit, permiţând să devin o victimă şi participând la erorile altora, dar, cum bine spunea Petre Ţuţea, „orice sistem social rămâne până la urmă un joc deschis, neterminat. Încă nu s-a găsit formula de echilibru între individ şi societate care să n-aibă niciun rest”.

Autorul

19 decembrie 2011. Blestemata chestiune insolubilă. 2011 se retrage discret. N-am să-i duc dorul! Un an greu, dominat de atrocităţi fanatice (atentatele fără precedent din SUA soldate cu prăbuşirea turnurilor gemene), criză economico - financiară, măsuri guvernamentale draconice, austeritate forţată, incompetenţă politică. Lumea stă pe un butoi de pulbere sub privirile impasibile ale conducătorilor săi, care nu dau semne că au înţeles greşelile trecutului. Îşi urmăresc propriile interese globaliste (economice, militare) fără să ţină seama de problemele/ năzuinţele individului încătuşat în sistem. Cetăţenii, indiferent de orânduire socială, rasă, religie, cultură, protestează (peste tot în lume) arătând, din ce în ce mai clar, că s-au săturat să trăiască sub presiunea îndatoririlor aberante impuse de o societate manipulată de cei care deţin controlul finanţelor mondiale. Un studiu recent arată că 80% din populaţia pământului trăieşte de pe o lună pe alta, cu venituri modeste şi chiar la limita sărăciei. Restul capitalului se concentrează în mâna unei minorităţi care deţine controlul şi influenţează politicul, puterea. Nu cred în dreptatea socială obţinută prin violenţă, dar nici în NIMICUL PUTERII, exercitat de cerberii mondiali!

Reţin din scriitura lui Marin Preda raportul otrăvitor dintre NIMIC şi PUTERE sau „blestemata chestiune insolubilă": *„Există în limba rusă două cuvinte care au capătat, după mine, semnificaţii noi: nicevo (nimic) şi sil (putere). Dostoievski a meditat primul asupra lor şi, în*

***Demonii**, s-a înspăimântat de ceea ce puteau ele să însemne pentru oameni, dacă Piotr Stepanovici ar fi ajuns la putere şi Stavroghin (prinţul), stăpânul Rusiei. Nihilism! Toţi oamenii se nasc cu puţin nihilism în ei: este partea de revoltă iraţională a fiinţei umane împotriva puterii condiţiilor care o înlănţuie încă din faşă şi nu o eliberează decât în moarte. La ce bun atunci totul? Priveşte chipul unui prunc înfăşat şi o să vezi cum apare pe el suferinţa că i se paralizează mişcările lui libere, trăsăturile lui inocente se crispează de revoltă şi neputinţă. Si el încă nu ştie nimic, dar mai târziu va fi silit să afle, începând din şcoală, trecând prin căsătorie, prin robia zilnică a luptei pentru existenţă, că totul îl înlănţuie, ierarhia socială, nedreptăţile oricărei orânduiri, imperfecte de la natură, legile dezvoltării economice, condiţiile de existenţă ale ţării sale în relaţia cu alte ţări, care adesea dau naştere la războaie, unde este trimis, el sau copiii lui, să lupte şi să moară. De aceea ia parte adesea cu frenezie la revolte şi revoluţii, când vrea să nimicească toate acestea. Caracteristica sufletului uman este aspiraţia spre libertate, dar sensul vieţii tot nu-i apare cu limpezime: da, libertatea totală, dar ce să faci cu ea, dacă într-o zi tot trebuie să mori? Scriitorii ruşi au numit asta «blestemata chestiune insolubilă». Şi pe această incertitudine, pe această ispită a lui nicevo, apare sil şi îl prinde în arcane. Şi atunci se supune şi, ca să-şi ascundă înfrângerea, îl acceptă pe sil cu fanatism, lăsându-se umilit şi martirizat, umilind şi martirizând la rândul lui pe alţii şi, dacă s-ar putea, întreaga lume."*

20 decembrie 2011. Şedintă la proţap. Mandatul 2008-2012 se apropie de final şi primarul Laurian a hotărât să ţină ultima şedinţă de Consiliu Local din acest an la o vilă de pe Valea Doftanei. Sindrofie de recompensă pentru aleşii locali şi angajaţii loiali din Primărie. Şi, ce să vezi, porcul la proţap şi vinul ghiurghiuliu au ajuns pe mese, plocon, de la doi afacerişti, abonaţi la lucrări publice (H. şi M.), care au pierdut un pariu cu edilii, în sensul că au depăşit cu mult termenul de finalizare a unor lucrări plătite cu miliarde din bugetul public. Adică „boierii" au organizat un chiolhan, în loc să aplice sancţiuni pentru nerespectarea contractului.

Tăcere suspectă în cazul neregulilor sesizate de autorităţile statului la proiectul de modernizare Calea Dacia. Aflu, pe surse, că sancţiunea de 10 miliarde de lei vechi pe care trebuie să o plătească administraţia locală a rămas în vigoare şi trebuie onorată obligatoriu. Să vedem din ce bani şi cine se face vinovat de subcontractarea ilegală a unor lucrări (iluminat public, căci despre asta este vorba)! Mai mult de atât, „gura târgului" vorbeşte că alt control, impus autorităţilor române de Comisia Europeană, ar fi găsit multe „fisuri" pe la picioarele silfide de pod construite de firmele lui Serghei, deputat portocaliu şi om de afaceri crescut la ţâţa Romtelecom-ului în timpul ţărăniştilor. Deranj mare!

3 ianuarie 2012. Anul şarpelui orb – De unde venim. Sărbătorile de iarnă îmi oferă răgaz de lectură. Citesc, în paralel, două cărţi foarte importante, mărturii ale trecutului, care îmi arată de unde venim, unde suntem şi ce trebuie să

facem pentru viitor: memoriile lui Neagu Djuvara şi jurnalul lui Constantin Trandafir. În fiecare dintre cele două volume recunosc cu uşurinţă sursa răului de azi (pasaje întregi, descrieri clare ce nu lasă loc de interpretare): fostul nomenclaturist ori politrucul mărunt rămas agăţat la gâtul societăţii câmpinene / româneşti.

Reţin din volumul „Un secol cu Neagu Djuvara": *„(...) La un moment dat, va trebui să ieşim din acest rahat. Iertaţi-mă, dar nu ştiu cum să-l numesc altfel! Atâta vreme cât suntem conduşi de fiii celor care au fost nomenclaturişti şi cât, în plus de asta, există pânza de păianjen a oamenilor din grupul Securităţii lansat pe 23 decembrie 1989, nu se va schimba nimic. Oamenii din acel grup au vrut să păstreze puterea în taină şi ei sunt cei care au pus mâna pe industrii şi pe comerţ. Probabil că ei continuă să ţină prin şantaj o mare parte din clasa politică şi să ne impună diverse chestii şi în ziua de azi. (...) Dacă cumva se va ajunge la un «proces Iliescu», mai întâi el trebuie chemat ca martor, iar ulterior, în urma dovezilor incontestabile, va trebui să fie învinuit. În momentul acela, Ion Iliescu i-ar da pe toţi de gol pentru că este un fricos. Pe toţi aceia trebuie să-i scoatem din pâine. Abia atunci poate să se însănătoşească ţara. (...) Ne trebuie două generaţii pentru a scăpa de păienjenii de care vă vorbesc şi pe urmă România se va întrema. Suntem deştepţi şi ne vom lua locul în Europa unită. Să ştiţi că politicienii noştri vor ajunge preşedinţi în Europa unită. Asta cu condiţia de a trece de hopul acesta, pentru că suntem încă ciumaţi. (...) Cei care nu sunteţi siliţi de meseria voastră să staţi în străinătate, încercaţi să veniţi în România, chiar înghiţind câteva hapuri. Trebuie să ridicăm ţara cu cunoştinţele pe care le avem. Mai întâi, trebuie să*

înceteze această hemoragie a creierelor. În al doilea rând, eu aş dori ca viitorii guvernanţi români, preşedintele republicii sau primul ministru să creeze un fel de jurământ al învăţătorilor. Aşa cum se cere un jurământ pentru medici, ar trebui să fie acum un jurământ al învăţătorilor. Ei trebuie să-i reînveţe pe copii că furtul este o crimă şi că face parte dintre cele zece păcate fundamentale. Dacă vor fi câteva generaţii care, de când au 7 ani şi până la maturitate, vor învăţa că furtul este cel mai mare păcat, România se va schimba. În momentul de faţă, nu toată lumea, dar majoritatea celor care au puţină putere, fură. Or, nu poţi să faci progrese în asemenea condiţii".

Într-o altă abordare, C. Trandafir scoate în evidenţă aceeaşi poveste în volumul „1990. Anul şarpelui orb - File de jurnal": *„Vineri, 22 decembrie 1989. [...] La Casa Tineretului, miting mare, staţii de amplificare, cu mai multe difuzoare, puse în funcţiune de Marcel Popescu. Reculegere în genunchi pentru victimele din ţară. Nu mai ştim ce e cu noi. Sunt ţeapăn de emoţie. Ne îmbrăţişăm, ne felicităm de parcă noi am fi fost implicaţi direct. Pe jos, portrete ale «eroilor», cărţi ale lor (?), rupte cu mâinile, călcate în picioare. La balcon, recunosc doar pe Palade, soţul Drinei, pe ofiţerul Ion Petrescu şi pe inevitabilul Biţă* (George Severin – n.m.). *Din păcate, între vorbitori sunt şi chipuri dubioase, de arivişti notorii. Începe să miroase şi a «gaze» puturoase [...].*

Sâmbătă, 23 decembrie 1989. [...] Nu pot să stau în casă, ies, nimeni pe stradă. Numai la colţul dinspre ABC, în faţa hotelului Muntenia e prietenul Râncu, profesor de istorie, galben ca ceara, înspăimântat de ceea ce se petrece în ţară, zice el că nu-i corect aşa ceva, că se va termina urât de tot, se

va întoarce «El» şi va fi prăpăd. Pun frica asta a lui pe seama unei gene originare... La Primărie nu mă duc, aflu că e tulburealã mare, să se organizeze, ce şi cum, să pună mâna pe conducere. Compun şi un Apel care se «dă» la difuzoare, Comitetul Orăşenesc Provizoriu, militari, gărzi patriotice, muncitori, funcţionari, intelectuali. Aş vrea să mă întâlnesc cu Sandrino, ajung până pe strada Mărăşeşti, figuri necunoscute. Mă opresc la Ileana, comentăm şi «servim» vişinată. Se vehiculează nume ca Motorca, Horeangă, Bercăroiu, Severin, «Capone», Fălcuţă, Petrescu, Cercel şi alţii pe care nu-i cunosc. «Prietenul» meu, tovarăşul Paraschiv, primarul, este mătrăşit.

Duminică, 24 decembrie 1989. Casa Tineretului, unde e o agitaţie năucă. Totul e răsturnat ca într-o revoluţie bezmetică, scăpată de sub orice control. Într-o cameră, mulţi inşi aţâţaţi urlă, îşi proclamă priorităţi. Niţă ţipă că el a prevăzut primul căderea regimului, mă ia de martor şi mă pupă bălos. Alţii tună împotriva lui Dan Teodorescu că s-a instalat în fruntea Casei Tineretului. [...] Merg, apoi, la «şambra» gherasâniană să vedem ce au scris el, Bebe. Aici se află Adina, încă o june foarte înaltă, Sandrino, Ghiţă (beat turtă). El, Ghiţă, vociferează cu scrâşneli: «Şi cine o să vă conducă acum? Ana Blandiana, Mircea Dinescu, Biţă?»

Luni, 25 decembrie 1989. [...] La şcoală, ora 9, aveam întrunire pentru alegerea unui Consiliu de conducere. Animaţie, «libertatea» face ravagii şi în rândul oamenilor cu carte, fie ea, cartea, în unele cazuri, extrem de puţină. [...] Dl. Bălu spune că este «indicaţia» să fie alese persoanele din vechea conducere, care au experienţă... Trebuie alese şapte persoane. În faţă, Biţă ne explică ce fac «ei» la Conducerea

oraşului, ca să fie bine. Deviază, apoi, pe tema pericolului terorist. Când vede că s-a ajuns la nr. 7 pentru Consiliu şi el nu e încă propus (eu am refuzat, la fel Lungu, Dabija, Dascălu, Nichifor, Cobrea), Biţă se înalţă şi se autopropune. Dar fiindcă nu-i corect, Dabija îl propune el. Votat! Încep să înţeleg pericolul care urmează."

Ştim bine ce a urmat, până în zilele noastre, când, după mai bine de douăzeci de ani, suntem tot în rahat, pentru că nu vrem (sau poate că nu suntem în stare) să facem curăţenie. Am intrat în politică şi mă omoară gândul că n-am sa reuşesc să schimb lucrurile atât cât îmi doresc.

4 ianuarie 2012. Bani europeni, licitaţie suspectă. Nu degeaba ne atenţionează Djuvara: „Majoritatea celor care au puţină putere, fură!"

Întâlnire cu un afacerist, specialist în construcţii edilitare, cunoscător de încrengături politico-administrative locale. Ştie tot mersul licitaţiilor publice organizate la Câmpina şi în special pe cel referitor la adjudecarea proiectului cu finanţare europeană „Calea Dacia", pasajul suprateran de acces între Câmpina şi DN1. Povestitor talentat, omul susţine cu argumente că „lucrarea de suflet" a mai marilor oraşului este o afacere în jurul căreia roiesc multe buzunare politice. Nimic nou! A câştigat cel care a oferit preţul cel mai mare şi un timp de execuţie absolut nerealist. Aşa a stabilit comisia abilitată din administraţia locală, adică primarul, viceprimarul şi o seamă de funcţionari din subordinea lor. Ei au hotărât (prin diverse tertipuri cu iz legal) cine încasează şi cine pierde milioanele de euro din fonduri europene. Mare răspundere,

mărunţi responsabili! Mai devreme sau mai târziu se vor descoperi găştile din jurul acestor oameni! Afaceristul demonstrează, cu acte, neregulile de procedură şi invocă sumedenie de contestaţii în faţa cărora justiţia a închis ochii. Crede că este imposibil să construieşti un pod, de o asemenea complexitate, în patru luni şi că termenul de execuţie (criteriul care a făcut diferenţa între ofertanţi) a fost doar o şmecherie, singura posibilă, pentru eliminarea concurenţei. Îl întreb dacă este dispus să facă declaraţii într-o anchetă jurnalistică! Refuză categoric. Nu vrea să intre la „ruleta rusească". Nici el nu e uşă de biserică! Pute rău, afacerea asta!

5 ianuarie 2012. A fost 44. Reuşesc să mă odihnesc. Citesc mult, ascult muzică şi scriu. Inclusiv azi, când am trecut pragul lui 44. Nu-mi fac planuri măreţe pentru 2012. Înlocuiesc traditionalul chef aniversar cu o ieşire la patinoarul din Sinaia, alături de fiul meu. După o oră în preajma luciului de gheaţă, am găsit odihna la cafeneaua Ferdinand - Casino. Îmi place acest loc boem şi nu pierd ocazia să-i calc pragul de fiecare dată când ajung în zonă. Astăzi o fac pentru prima dată împreună cu fiul meu, prilej să-i povestesc istoria Casinoului şi a lui Ferdinand. Este deja un bărbăţel de care sunt tare mândru. Ce repede trece timpul!

6 ianuarie 2012. Dictatură; politicieni cumpăraţi în viu; trădători. Senatorul Biţă, prospăt pesedist fugit din PDL, a început anul cu gânduri războinice! Atacă virulent, în

conferinţă de presă, dictatura Băsescu şi guvernarea portocalie coruptă: *„Dictatura noastră este chiar mai periculoasă, pentru că, în timp ce dictatura Orban prezintă un aspect democratic, parlamentar, în sensul că are legitimitatea voturilor a două treimi din alegătorii maghiari, nefiind formată din trădători plecaţi la alte partide, România este astăzi guvernată despotic de PDL cu ajutorul unei majorităţi parlamentare formate din oameni şantajaţi cu dosare, la care se adaugă politicieni cumpăraţi în viu, în carcasă, cum s-ar spune. Ca să nu mai vorbim de implicarea partizană, de partea PDL, a serviciilor secrete care, în orice ţară democratică, sunt apolitice. Aş aminti doar recentele declaraţii publice pro PDL făcute de generalul Opriş, şeful STS, a cărui demisie o voi solicita în Parlament".*

Interesantă abordarea referitoare la „trădători plecaţi la alte partide" şi „politicieni cumpăraţi în viu, în carcasă". Îl încearcă oare amnezia? El este ultimul care ar trebui să vorbească.

10 ianuarie 2012. Critic şi criticabili. Publicistul Ion Şovăială are toate şansele să-mi calce pe incomodele urme cu textele sale. În ultima vreme a deschis o nouă rubrică în gazetă, separată de suplimentul istoric /cultural, însemnări critice – „Rânduri transcrise din (i)realitatea imediată". La ultima întâlnire avută în redacţie (unde vine săptămânal), am încercat să-l atenţionez că îşi face mulţi „prieteni". Părea încântat că îi enervează pe criticabili. În ultima scriitură îl ciufuleşte pe istoricul Alin Ciupală, prilej pentru acesta din urmă să-mi transmită, printr-o cunoştinţă comună, „urări de

bine" (că doar sunt şef de gazetă şi răspund în solidar). Textul scris de Şovăială se referă la o prelegere a istoricului, susţinută cu ocazia aniversării a 509 ani de atestare documentară a Câmpinei: *„Între textele prelegerilor ţinute în sala de la parohia Sfântul Nicolae din Slobozia, luni 9 ianuarie 2012, cu ocazia sărbătoririi aniversării a 509 ani de atestare documentară a aşezării, parte nu au fost decât biete încropeli însăilate, prea puţin cinstite, citite şi cu alte ocazii. Remarcăm aici două: bâjbâiala profesorului - muzeograf Alin Daniel Ciupală, care vrea să ne arate, mereu parcă, mai mult decât ştie, lecturând la întâmplare şi textul doamnei profesor Cecilia Caraboi, copiat în mare parte, sârguincios e drept, după documente arhicunoscute. (...) S-au strecurat o serie de inexactităţi, culminând cu enunţata sărbătorire locală a lui Mihai Eminescu organizată în cadrul Ateneului în vara anului 1929, la comemorarea a 40 de ani (atunci) de la moartea poetului. Numai că ea, manifestarea, a existat doar pe afişul de pe gard al Ateneului. (...) Neadevărul enunţat de doamna profesor, oricât de mărunt ar părea el unora astăzi, rămâne un neadevăr. Şi atât. (...) P.S. În sfârşit, în urma sesizărilor noastre de ani de zile, autorităţile locale au îndreptat prenumele greşit scris al poetului de pe plăcuţa stradală afişată posdecembrist pe strada ce-i poartă numele, colţ cu strada Republicii".*

Pentru cine nu îl cunoaşte, avocatul şi publicistul I. Şovăiala rămâne un perfecţionist prin excelenţă şi uneori chiar un pisălog fără pereche, în beneficiul culturii româneşti. Strânge şi redă lumii inestimabile date despre civilizaţia trecutului. Dovada: suplimentul „Câmpina literar- artistică şi istorică", o publicaţie de mare ţinută pe care am onoarea să o găzduiesc (şi finanţez) în „Oglinda de Azi".

12 ianuarie 2012. Ţara fierbe ca un vulcan noroios. Proteste antibăsiste în Bucureşti şi în marile oraşe din ţară. Scânteia: doctorul reformist Raed Arafat! O mică şi inconştientă revoluţie, împinsă de la spate de Antenele lui Felix, cere capul matrozului şi căderea regimului. Confruntări violente între jandarmi şi protestatari la Cluj, la Timişoara şi la Bucureşti, în Piaţa Universităţii. Regretabilă prezenţa huliganilor din galeriile cluburilor de fotbal bucureştene. Mercenari chemaţi, de nu se ştie cine, ca masă de manevră! Mizerabilă diversiune cu rol de dinamită pentru civismul românesc şi aşa destul de anemic.

14 ianuarie 2012. „Şi noi eram români. Noi care tăceam". A zecea zi de proteste. Frigul pătrunzător nu îi împiedică pe români să ceară demisii şi să înfiereze austeritatea impusă de regimul băsist. Arafat a fost doar scânteia care a încins focul nemulţumirilor, întreţinut cu meşteşug de Antenele lui Felix. Urmăresc, pe toate canalele, tot ceea ce se întâmplă şi îmi exprim activ părerile, în gazetă, pe reţelele de socializare şi în grupurile de cunoscuţi. Nu cred în revolta pusă la cale de o haită de hiene pentru a înlocui o altă haită, cu aceleaşi metehne. Numai în haite de oameni deştepţi vom reuşi! În puţinul timp rămas liber, târziu în fiecare noapte, recitesc mărturiile lui Octavian Paler, în care descrie evenimentele din decembrie 1989. Caut să înţeleg repetabila povară românească. Civism de catifea!

Reţin din scriitura filosofului: *„Eram încredinţat că revolta de la Timişoara va avea soarta celei de la Braşov. Şi aşteptam, îngrozit, să aud că, încă odată, teroarea a fost mai puternică decât deznădejdea. De cum se însera, mă repezeam să ascult «Europa liberă». Fantastica presiune psihologică în care ne găseam cu toţii se simţea şi în vocile, mai precipitate acum, ale crainicilor şi comentatorilor. Mă culcam târziu, după ce auzeam ultimele ştiri. Şi de fiecare dată, chinuindu-mă să adorm, mă întrebam ruşinat: «Bine, dar noi ce facem? Vom tăcea şi acum?» Mă urmărea ţipătul sfidător al unei femei care le strigase la Timişoara, în stradă, celor care îndreptaseră mitralierele spre mulţimea răsculată: «Trageţi măăă! Şi voi sunteţi români!» Clănţănitul mitralierei acoperise sau retezase ţipătul. Şi noi eram români. Noi care tăceam (...) Pe la amiază am auzit soneria la uşă. Era vecina mea. Mi-a întins un plic şi mi-a zis să am grijă de cheile casei dacă nu se mai întoarce. Nu înţelegeam nimic. Am întrebat-o unde se duce şi mi-a răspuns albă ca varul: «La revoluţie». (...) În faţa Teatrului Naţional erau mai multe rânduri de tineri, cu lumânări în mâini. Fete şi băieţi. Dădeau, în întuneric, impresia unui cor antic, de o tragică nobleţe. Dar ceea ce spunea corul contrasta violent cu această solemnitate: «Ceauşescu, cine eşti? Un cretin din Scorniceşti». A fost singura dată când am avut puterea să zâmbesc în seara aceea însângerată”.*

Rămânem talentaţi la slogane! Azi poporul exultă la altă solemnitate: „Ieşi afarăăă, javră ordinarăăă!”

15 ianuarie 2012. Romane rele. Prolificul Bebe Toma scrie şi în somn. E îngrozitor omul ăsta, a lansat volumul cu numărul 16, romanul „Libertatea de a fi lichele”! Îi colcăie inspiraţia în creieri! Nu-l înghite nimeni şi, cu toate astea, am găsit lume multă la sindrofia lansării, găzduită în foaierul fostului Cinematograf „23 August”, transformat în cârciumă. Are gusturi ciudate romancierul! Printre invitaţi, F. Dochia, C. Crăciun, S. Bucur, T. Marinescu şi actorul Eusebiu Ştefănescu. *„Aud un fâsâit* - îşi începe speech-ul poetul Florin - *parcă sunt valurile mării şi e o veste bună... a fost prins înţepătorul de femei! Pe Bebe l-am prins din nou cu romane rele şi personaje la fel. Bărbaţii sunt infideli şi femeile aproape cuminţi. Le recomand iubitorilor de beletristică să citească această carte, noaptea (...). Bebe nu iartă nimic. Nu se iartă nici pe sine”.*

Eseistul Christian schimbă tonul: *„Pe Toma n-ai de unde să-l apuci. E foarte alunecos. Are un formidabil talent de a-şi măcina opera. Este o carte a unui prozator extrem de aplicat, om care are foarte puţină răbdare. Se bucură drăceşte când descoperă ceva rău. De aceea trebuie să-l descoperi, mai întâi pe el, în roman”.*

Recital poetic de excepţie în interpretarea lui Eusebiu Ştefănescu. Sesiune de autografe. Autorul nu se dezminte. Dacă nu îi plăteşti opera, îţi cere de la obraz! Este o întreagă legendă, în Câmpina şi nu numai, cu Bebe care îşi vinde cărţile tuturor cunoscuţilor şi necunoscuţilor, oriunde îi întâlneşte. Mulţi îi evită prezenţa ştiind că se vor alege, indiscutabil, cu un volum şi cu o „pagubă” de câteva zeci de lei în buzunar. Într-o zi, am vrut să ştiu cum se simte când îşi „obligă” cititorul cu propria creaţie: *„Artistul român trebuie să trăiască, prietene! Mă doare în*

cur de ce crede lumea! Numai eu ştiu cât mă ploconesc să fac rost de bani pentru tipar! Efortul creator nu-l mai aduc în discuţie". Mostră grăitoare a condiţiei scriitorului român contemporan (membru în breasla profesională USR)! Bebe nu iartă nimic. Vrea să intre, încă o tură, în politică. Negociază cu PC-ul lui Felix. Ar vrea consilier la comisia de cultură.

16 ianuarie 2012. Iniţiativă „civică" pe Facebook. Un grup de tineri încearcă organizarea unui miting antibăsist în Câmpina. Opinie generală favorabilă. Peste 500 de „virtuali" îşi anunţă participarea. Prezent non stop pe reţelele de socializare, primarul Laurian dă semne că a luat act de iniţiativă şi de amploarea ei. Sunt aşteptate reacţii din partea autorităţilor şi chiar o contra-manifestaţie, pusă la cale de Valjan (karatistul deputatului Serghei) cu trupa lui de cruciaţi.

17 ianuarie 2012. Anchetaţi, revoltaţi şi plimbaţi. Unul dintre tinerii care au lansat ideea protestelor antibăsiste a fost ridicat de autorităţi şi luat la anchetă. Primarul Laurian nu e străin de asta! La prânz, în zona pieţei (km 0, unde se pune la cale orice), subiectul manifestaţiei era discutat intens de „parlamentul pensionarilor". Seara, la ora 18.30, lume multă în piaţeta de la Ceas. Aproximativ 300 de revoltaţi. Foarte mulţi tineri (printre care şi Eugeniu, directorul de la apă plată) şi numai câţiva pensionari. Dotate cu tot felul de mesaje scrise pe cartoane, câteva grupuri de tineri au început să se agite şi să strige împotriva regimului.

Prinse pe picior greşit, forţele de ordine au intrat urgent în dispozitiv. Erau peste 100 de jandarmi, poliţişti şi pompieri, toţi acompaniaţi de şefii lor. O adevărată armată, dotată cu scuturi, bastoane şi tunuri de apă. În jurul orei 19.00, coloana manifestanţilor s-a deplasat ordonat, pe trotuar, către sediul PDL, flancată din toate părţile de jandarmi. Maşinile de poliţie mişunau în toate direcţiile, iar politrucii portocalii (inclusiv cruciaţii lui Valjan), bine ascunşi pe după colţuri, transmiteau în direct prin telefon, şefilor, tot ceea ce se întâmplă. Ajunsă la destinaţie, coloana s-a oprit, iar protestatarii au început să scandeze lozinci anti-Băsescu şi să strige de mai multe ori refrenul de acum preferat al românilor: „Ieşi afarăăă, javră ordinarăăă!”. Nimeni nu era sigur în ce măsura invitaţia era adresată preşedintelui ţării ori primarului Laurian. După 15 minute, adunarea pestriţă şi-a fixat drept ţintă secundară sediul Primăriei, iar scenariul a fost aproape identic. Manifestaţia s-a încheiat în jurul orei 20.30 cu un mic incident, provocat de unul dintre „revoluţionari”, care a dat foc unei hârtii (format A4) pe care era imprimat chipul lui Băsescu. Şeful dispozitivului Jandarmeriei, un maior căruia nu-i reţin numele, a avut momentul său de glorie atunci când l-a avertizat pe turbulent că pune tunurile cu apă pe el. În replică, mulţimea i-a urat „de bine”.

19 ianuarie 2012. Miliţia puterii. Primarul acuză opoziţia (mai ales PNL) că a organizat şi manipulat manifestaţia antibăsistă. Nu e departe de adevăr! Obsedat de liberali, Laurian a creat o întreagă polemică şi pe

Facebook, în urma căreia a ieşit cam şifonat. Poliţia îşi continuă anchetele. Mai mulţi tineri au fost luaţi la întrebări de autorităţi (aşa, preventiv), unii pe acasă, alţii pe la şcoală, iar efectul s-a văzut imediat. Protestele au încetat. Miliţia puterii îşi face datoria.

24 ianuarie 2012. Delapidare sub acoperire. De ani de zile susţin şi demonstrez că administraţia publică locală este o cloacă în care se petrec lucruri dubioase ţinute cu măiastră dibăcie sub preş. Cu timpul, toate se confirmă. Presa a descoperit, din întâmplare, că o angajată a furat un miliard de lei vechi din fondurile Primăriei. Poveste mai veche, ieşită la lumină abia acum.

Note de reporter: *„Caz fără precedent la Primăria Câmpina. O angajată a instituţiei, M.B., a delapidat din banul public al câmpinenilor, în ultimii doi ani, cel puţin 100000 lei (...) Conducerea Primăriei a încercat să ţină cazul ascuns, dar presa a deconspirat furtul din surse poliţieneşti. (...) Funcţionara, în vârstă de 43 de ani, angajată la Biroul de Resurse Umane, şi-a recunoscut vina în faţa anchetatorilor şi a returnat 40000 de lei. (...) Femeia a fost trimisă în judecată pentru acuzaţiile de fals în înscrisuri oficiale şi delapidare."*

Ceea ce nu spune presa este faptul că în acest dosar mai sunt cercetaţi şi alţi grei din administraţie (bursucul E., şef la serviciul financiar şi alunecosul M., şef la juridic), care în cei doi ani de furăciune aveau datoria să verifice cu ce se ocupă subalterna lor.

30 ianuarie 2012. Să ne revoltăm pentru ei. Goethe spunea despre datorie că „este cerinţa fiecărei zile, căreia trebuie să i te supui şi astfel vei avea inima împăcată.” N-am reuşit deloc să mă împac cu cerinţa de azi! Amiaza cenuşie m-a prins pe DN1, dincolo de Ploieşti, pasager în al treilea autobuz din coloana de motorizate plină de liberali instruiţi să debarce, revoltaţi, la Arcul de Triumf din Bucureşti. Trăgeam cu urechea la discuţiile vecinilor de scaun, mult prea solidari în nemulţumiri şi gălăgioşi. Mulţi dintre ei mergeau la capitală doar pentru cumpărături speciale comandate de neveste şi neamuri. Unul întreba cu obstinenţă, încă de la plecare, cine dă masa, „că doar nu mergem să dărâmăm Guvernul cu burta goală!” Altul era de părere că „masa şi dansu’ le dă şefii, că trebuie să ne revoltăm pentru ei şi nu ne lasă cu buza umflată!” Bigi, din Şotrile, păţit şi altă dată, le îngropă însă speranţele: „Vedeţi-vă de cumpărături, că de la ăştia nu primiţi nimic! Am mai făcut eu foamea şi la alte mobilizări organizate de partid”. Lui Cristea fomistul nu îi pică bine ce auzise şi spuse descumpănit: „Păi dăcă aşa stă treaba, mie să-mi zică cineva la ce oră e plecarea şi unde să mă prezint! La miting să meargă cine o vrea!” Printre şotrileni se crease deja un curent reacţionar care le dădea aripi şi celor mai puţin dispuşi să se pună rău cu preşedinţii. „Că bine zici, bă Cristeo! Dă-i dracu’ cu mitingu’ lor! Mai bine mergem la o vodkă cu văru’ Simi, să ne cinstească din banii de pantofi pentru muiere!”- îl încurajă Bigi pe consătean. Autobuzul rablagit înainta ca un melc în fluviul bucureştean de eşapamente, iar şoferul anunţa apropiata debarcare de la Fântâna Mioriţa, punctul terminus al convoiului. De acolo

urma să o luăm la picior până în Bulevardul Kiseleff sau, cine ştie, până la Palatul Victoria ori la Casa Poporului.

La Arcul de Triumf, puzderie de oameni, steaguri tricolore, pancarte inscripţionate cu tot felul de mesaje împotriva băsismului, care de reportaj, camere de luat vederi agăţate prin copaci, jandarmi călare, echipaje de poliţie şi oameni de ordine. Mi-am reîntalnit, cu greu, colegii de la Câmpina. Niciunul nu îşi ştia locul în desenul dispozitivului politic, aşa că am plecat în căutarea delegaţiei de la Prahova. Îmbulzeală teribilă în zona scenei, unde erau aşteptaţi liderii USL. Am înaintat cu mare greutate până în dreptul sediului PNL Sector 1, aflat în imediata vecinătate a Arcului de Triumf, în curtea căruia fantele de Constanţa, Radu Mazăre, aplaudat vârtos de mulţime, îşi manevra trupa de majorete (fete una şi una) echipate în costume paramilitare cu berete roşii. „Ultima soluţie, o nouă revoluţie!" - urla triumfalist Mazăre către aplaudacii săi. Am trecut mai departe prin menghina umană cu gândul la acest tablou sinistru, care nu avea nicio legătură cu speranţele momentului. Mergeam alături de Mirică, la pas, pe bulevardul ticsit de oameni adunaţi într-o succesiune de turme şi priveam spectacolul manipulării. Prahova era mai la urmă, pierdută în burta unui miting (manevră politico-mediatică) menit să grăbească cedarea şi preluarea puterii. Mă întreb câte astfel de mizerii mai trebuie să înghită biata noastră conştiinţă naţională?

15 februarie 2012. Învechiţi în rele. De trei ani activez mai apăsat în politică, în organizaţia PNL Câmpina. Sunt obosit de toată camaraderia asta falsă creată în jurul unui proiect

peticit, cu oameni prea puţin dispuşi să creadă într-un ideal.

În ultima vreme mi-am propus să fiu mult mai atent la cei din jur, pentru că vreau să înţeleg ce caută ei în politică. Pe unii am reuşit să-i miros şi nu sunt deloc încântat de ceea ce descopăr! Se vorbeşte prea mult despre disciplina de partid, despre înregimentarea oamenilor cu orice preţ, despre legiuni de membri înscrişi pe liste şi foarte puţin despre principii sănătoase, proiecte concrete şi valoare umană. Cum poţi să schimbi ceva în politică şi în societate dacă nu te bazezi, în primul rând, pe oameni de calitate? Din păcate, demonstrăm o vădită înclinare către mediocrităţi. Am încercat, de mai multe ori, alături de alţi colegi, să-i determin pe unii dintre vremelnicii şefi să înţeleagă că liberalismul trebuie să se bazeze pe valoarea individului şi nu pe trupe de comando plătite să populeze partidul. M-am lovit de un zid care nu acceptă decât propriile experienţe. Învechiţi în rele, rămânem fideli unui principiu păgubos, potrivit căruia „prostimea judecă după ceea ce i se zice". Nu pot şi nu vreau să mă obişnuiesc.

16 februarie 2012. Les jeux sont faits. Începe să se simtă „parfumul" alegerilor. Primarul organizează conferinţe de presă pentru tot felul de motive. Vorbeşte vrute şi nevrute şi, în general, atacă PNL-ul, care la rândul său nu-i rămâne dator. Schimburi de replici tăioase în presa scrisă şi la tv. Laurian simte că USL-ul pritocit de Antonescu şi Ponta îi poate crea probleme în alegeri. Pe fondul antipatiei populare faţă de guvernarea Boc – Băsescu, PDL-ul este în cădere liberă. Răzmeriţa populară din ianuarie le-a zdruncinat grav

imaginea. Cu toate astea, Laurian are încă susţinere pe plan local din partea electoratului şi o foloseşte cu pricepere. În plus, are aliaţi de conjunctură, pe Ixulescu (iubitor de politruci ascultători, indiferent de culoare) şi pe deputatul Serghei, ce controlează o bună parte din PDL, facţiunea cruciaţilor lui Valjan. Cred ca jocurile sunt deja făcute!

18 februarie 2012. Inflaţie de jucători la masa USL. Curtea Constituţională a hotărât că alegerile locale vor avea loc la timpul lor, în iunie şi nu în noiembrie, aşa cum abuziv deciseseră guvernanţii. Partidele au şi început negocierile pentru primari şi pentru locurile eligibile pe listele de consilieri locali şi judeţeni. Şedinţă fulger la Ploieşti. Cele trei părţi din USL (PNL, PSD, PC) îşi dispută deja întâietatea la funcţiile publice din viitorul mandat. PSD-ul, cu nasul pe sus, vrea să -şi impună candidaţii în cât mai multe localităţi, în detrimentul PNL şi PC. La Câmpina, social - democraţii îl propun drept candidat la Primărie pe chirurgul Călin, în timp ce PNL - PC îl vor pe Vigu. Începe jocul intereselor! Aud că a intrat deja în scenă şi Ixulescu, care i-ar fi promis Robertei, şefa Camerei Deputaţilor, că îl susţine pe Laurian, actualul primar. Pe de altă parte, un amic influent îmi spune că au început tatonările între acelaşi Ixulescu şi Vigu. Trei runde în ultimele zile. Inflaţie de jucători la masa USL! Pe lângă Ixulescu, au mai apărut nea Nelu, senatorul Biţă şi baronul Mircea, jupân de judeţ. Îmi dau seama cât îl „iubesc" ăştia pe al nostru şi ce sprijin ar avea în caz de învoială. Dinspre Bucureşti s-a dat semnalul că Antonescu va negocia, la nivel central, candidatura de la Câmpina. Cel puţin aşa se laudă Rotilă, liberalul şef de la Prahova.

19 februarie 2012. Pentru noi şi pentru partid. Vreme câinoasă. Dimineaţă, la prima oră, şedinţă de organizare la stabilimentul lui Vigu, pizzeria La Strada. Am încercat să creionăm strategia de campanie. Multe idei creţe, nimic concret! Activiştii n-aveau chef de politică într-o zi de duminică. Am închis repede taraba. Vizibil afectat de apatia din jur, Vigu a găsit momentul să ne anunţe că nu îşi doreşte să candideze la prima funcţie a oraşului, dar o face pentru noi şi pentru partid. Seara, la o discuţie între patru ochi, am încercat să aflu ce se ascunde în spatele acestei mărturisiri surprinzătoare. A evitat răspunsul, dar a lăsat de înţeles că nu este agreat în cercurile oamenilor importanţi din oraş. Aşadar, negocierile cu ixuleştii au intrat într-o zodie neagră.

21 februarie 2012. Geambaşul de primari. Negocieri dure în USL Prahova. Senatorul pesedist Biţă se opune vehement candidaturii lui Vigu şi ţine morţiş să-l impună pe chirurgul Călin. Explicabilă vendeta senatorului, din moment ce altă dată Vigu a refuzat categoric să accepte transferul lui Biţă din PDL în PNL. E vremea mâncătoriei şi geambaşul de primari (aşa cum se autointitulază senatorul) ştie bine lecţia asta. Conflictul aduce irecuperabile pierderi de timp. Poate că asta se şi doreşte!

Minunat! Avem director de campanie electorală. Vigu l-a numit pe Dănilă, aghiotantul servil şi fără vreo tangenţă cu fenomenul. Ne mai lipsesc candidatul, strategia şi organizarea.

22 februarie 2012. Dezvăluiri răsuflate. Conferinţă de presă a USL Câmpina. Cred că s-a întâmplat ceva în „paradis" de a ieşit nea Nelu, viceprimarul, cu pliciul la pedelişti.

Note de reporter din declaraţia viceprimarului: *„Unii reprezentanţi ai Consiliului Local nu au serviciu şi nu fac altceva decât să stea toată ziua călare pe primar să dea lucrări pentru firmele pe care le susţin. În decembrie 2011, pentru aceştia s-au inventat tot felul de lucrări publice, cum ar fi aleea de acces la stadionul Rafinăriei, făcute de firme care-l aveau ca diriginte de şantier pe D. Telegescu, consilier PDL. Şi pentru că tot suntem în pragul unui concurs la Primărie, pentru ocuparea unui post la Starea Civilă, nu vă ascund că postul este pregătit pentru fata consilierului Telegescu, care este şi vicepreşedinte la Organizaţia de Tineret a PDL Câmpina. Aşa că toate relele care se întâmplă la nivel naţional se întâmplă şi la Câmpina (...). Un alt consilier client PDL care trăieşte din bani publici este Elvis Arghir, fost liberal, căruia PNL i-a retras sprijinul politic. Acesta condiţionează votul său (prin care majoritatea pedelistă din Consiliul Local poate aduna 2/3 din voturi, necesare în anumite situaţii) de obţinerea unor lucrări pentru firmele sale. De fapt, firmele nu sunt ale lui, ci ale fraţilor şi cumnaţilor săi".*

Tare nea Nelu! Striveşte muştele corupte! Ştie că ăstora le e teamă să bâzâie şi are destul tupeu să arate cu degetul. L-am întrebat, din curiozitate, dacă nu îi este teamă că a deschis Cutia Pandorei! Am primit şi răspunsul, de fără frecvenţă: „Ce cutie, mă? Care cutie? Să îndrăznească! Îi bag cu capu-n cutie!"

23 februarie 2012. Gazetăria nu e azil de poeţi! „Prietenii” mei din politică şi din administraţie se dau de ceasul morţii auzind că am mari şanse să ajung în legislativul local. Mi-a ajuns la urechi (colegul Mirel mă informează, din surse sigure) că pedeliştii şi pesediştii, la unison, fac presiuni asupra lui Vigu să mă treacă pe linie moartă. Îi deranjez rău de tot pe criticabili! Asta nu face decât să confirme că le este teamă de sosirea mea în administraţie şi că am avut dreptate în tot ceea ce am scris, ani de zile, despre ei. Mi-am făcut datoria. Gazetăria nu e un azil de poeţi, aşa cum politica nu ar trebui să fie un cuib de viespi.

Umblă zvonul că protejatul deputatului Serghei, karatistul Valjan, va candida la Poiana Câmpina. Mutare inteligentă în perspectiva alegerilor parlamentare! Are nevoie de cât mai mulţi primari în Colegiul 2 şi acţionează în consecinţă. Ăştia trăiesc din politică şi sunt dispuşi să facă orice pentru a rămâne agăţaţi la putere. Sunt diabolici! Cum să te ducă mintea să candidezi într-un loc de care nu te leagă nimic şi în care nu te cunoaşte aproape nimeni?!

24 februarie 2012. Contemporanul Mîşkin. Întrunire de seară cu Vigu, aghiotantul Dănilă, Mirică, Eugeniu -directorul de apă plată şi „inspectorul” Bolcan, ultimii doi lefegii în serviciul primului. Discuţii libere pe teme politice şi electorale. Printre subiecte şi sarcina mea de partid (n-am reuşit să scap de corvoada ideologico-propagandistă), un portofoliu de lozinci pentru promovarea candidatului la

Primărie. Întâmplarea a făcut ca, în timpul „dezbaterilor", să apară Prinţulidiot şi consoarta lui, o familie de aristo(n)craţi locali, născuţi pe domeniile din Pietriceaua de Brebu, Prahova. Cuplul, în amiciţie mare cu Vigu, mai mult ea decât el, are obiceiul să-şi petreacă serile în oraş, cu prietenii, la câte-un şpriţ de vară. Deja afumat şi aproape spiritual, omul s-a oferit să-şi dea cu părerea asupra textelor mele care, rând pe rând, i se păreau interesante, dar totuşi fără lipici. N-aveam chef de seminarii bahico-publicitare, aşa că am tăcut o vreme, din politeţe, să văd ce-i fată mintea. „Libertatea de a fi lichea!" – zise dintr-o suflare aristo(n)cratul, roşind, rânjind, albind, ca o petunie cănită şi apoi decolorată! „Ăsta e sloganul cel mai potrivit!", continuă mamelucul plin de autorespect. Se referea la Vigu care, vânăt la faţă de nervi, îşi citea mesajele de pe telefonul mobil. În trei minute am părăsit locaţia, amuzat teribil de remarcile contemporanului Mîşkin, întruchiparea perfectă a originalului din romanul lui Dostoievski, la fel de credul, „spiritual" şi ofticat de gelozie.

25 februarie 2012. Vânzare, dar să ştim şi noi! Ştire bombă, sosită pe firul scurt, din fieful conducerii centrale a PNL. S-a iscat un adevărat scandal în alianţă pe tema candidaturilor din Prahova. Antonescu nici nu vrea să audă de varianta cu PSD-ul la Câmpina. În plus, se pare că liderul liberal este foc şi pară, pentru că ar fi auzit de o negociere pe plan local cu Ixulescu cu privire la cedarea candidaturii liberale. Suspiciunile îl vizează pe Vigu. Îi cer explicaţii împricinatului şi aflu că toată povestea este o încercare de discreditare şi că va face tot posibilul să-şi câştige numirea.

Părea tare hotărât, mai hotărât ca niciodată! Cred că adevărul este la mijloc. Sunt sigur că Vigu a încercat să obţină sprijinul lui Ixulescu, n-a reuşit, iar „aliaţii" au transmis la Bucureşti o variantă mincinoasă, favorabilă lor. S-au bazat, probabil, pe firea nestăpânită a lui Antonescu, care ar fi putut să-l scoată din joc pe al nostru. Exact ceea ce îşi doresc pesediştii. Am vorbit şi cu alţi colegi pe tema asta şi nu le place situaţia. Se simt folosiţi şi nu se împacă cu gândul că Vigu îşi permite să cumpere sau să vândă, în numele organizaţiei, fără să consulte pe nimeni. În principiu le împărtăşesc nemulţumirea. Partidul nu trebuie să redevină un SRL, aşa cum, din păcate, s-a întâmplat cu liberalismul local în ultimii 15 ani.

Ne întâlnim din ce în ce mai des să punem campania la cale. Suntem în continuare nefiresc de puţini. Azi am prezentat colegilor două variante de propagandă. Una dintre ele a fost adoptată de toţi cei prezenţi şi mai ales de Vigu. În esenţă, este vorba de întâlniri, la cină, cu electoratul. Am explicat şi mecanismele care pot pune în mişcare o astfel de morişcă „ideologică". Nu sunt mândru că am găsit această metodă de a-i scoate pe oameni din casă, dar am convingerea că va funcţiona. Altfel, nu văd cum putem încrucişa săbiile cu încrengătura ixuleştilor. Aghiotantul Dănilă, ofticat probabil că n-a găsit el soluţia, mi-a şi găsit o poreclă: Beria, după şeful propagandei lui Stalin. Nu-i cunosc biografia lui Beria (ocazie să mă documentez), dar ceva din Stalin regăsesc la Vigu.

Au început să apară problemele de imagine. Se bârfeşte mult în oraş pe seama lui Vigu. Folclorul va fi greu de estompat, mai cu seamă că adversarii au o reţea de zvoneri şi

răspândaci foarte bine pusă la punct. Ştiu bine că există oameni plătiţi să pună rahat pe clanţă. Regretabil că există rahatul şi „voluntari" care să-l împrăştie.

26 februarie 2012. Un fripturist şi un târâie brâu! Întâlnire cu madam Corina, o veche combatantă liberală din aripa Câmpeanu, născută la Câmpina, trăită la Bucureşti şi multă vreme plecată cu misiuni speciale prin străinătăţuri. Colega noastră, Dupulina, crede că C. ne poate ajuta să refacem legătura cu nucleul dur al liberalilor, dispăruţi din organizaţie în ultimii ani de rătăcire ai partidului. Femeia, unsă cu toate alifiile, s-a dovedit a fi un personaj expansiv, erudit şi orgolios. În ce mă priveşte, am acceptat-o destul de repede, după cele două scurte caracterizări făcute senatorului Biţă şi primarului Laurian: „Un fripturist şi un târâie brâu!" Portretele au fost mult mai consistente. Bineînţeles că nu l-a uitat nici pe Ixulescu, despre care ştie multe lucruri interesante. Nu oricine deţine astfel de informaţii! C. s-a oferit să ne sprijine, în ciuda faptului că Vigu n-o place. Mi-am propus să o reîntâlnesc, cândva, după alegeri.

28 februarie 2012. Avem tot „sprijinul" lor. S-a găsit o cale de înţelegere. Pesediştii au cedat presiunilor dinspre Bucureşti şi acceptă candidatura lui Vigu. Senatorul Biţă şi nea Nelu se arată pregătiţi să-i acorde tot sprijinul candidatului comun. Poate tot sprijinul să piardă! Trebuie să fii naiv să crezi într-o astfel de „selectă" companie!

Convingerile lor cele mai solide nu rezistă unei călătorii la pisoar! S-a stabilit în şedinţă comună şi data conferinţei de presă pentru oficializarea candidaturii. Peste două zile. Sper să nu fie în sediul nostru, sub privirile lui Brătianu! În tot timpul ăsta am sperat să se întâmple ceva şi să ne prezentăm separat în alegeri. Melanjul politic cu PSD nu duce la nimic bun, mai ales aici, la nivel local, în toată încrengătură asta.

Spre seară am strâns tot activul pentru o scurtă informare oficială cu privire la vestea cea mare. Mă aşteptam la mai mult entuziasm, însă colegii din nucleul dur s-au arătat destul de sceptici. Vigu a ţinut un discurs mobilizator, care n-a iscat însă reacţii importante. Profesorul Miltiad, liberal regalist, a fost singurul care a ridicat o problemă de credibilitate a candidatului, care în mandatul trecut l-a susţinut în alegeri pe karatistul Valjan, omul deputatului Serghei. Nu-l asculta nimeni în afară de cel vizat, Vigu, care a încercat să dreagă busuiocul.

29 februarie 2012. O zi în plus, un om mai puţin. O zi mai mult în caledar, oferită de matematica timpului. Încerc să-mi reconfigurez starea de spirit, să ies din apăsarea cotidiană, să respir alt aer.

De dimineaţă, discuţie relaxantă şi utilă despre istorie şi literatură cu scriitorul Ion Ochinciuc. Se arată încântat de proiectele mele scriitoriceşti. Îmi recunosc anumite lipsuri în tehnica naraţiunii şi mă sfătuieşte cum să le corectez.

La prânz aleg să beau un ceai aromat, într-o cafenea mai retrasă, să fumez o ţigară de foi din rezervele păstrate pentru astfel de momente şi să citesc un sfert de capitol din romanul „Cronică de familie” al lui Petru Dumitriu. Sunt fascinat de

această istorie romanţată a peste o sută de ani din viaţa societăţii româneşti! Cred că Dumitriu, dacă n-ar fi fost român, rămânea un nume greu în istoria literaturii universale, alături de Dostoievski ori Tolstoi.

După-amiază, de serviciu în faţa Şcolii Centrale. În fiecare zi îmi aştept fiul să iasă de la cursuri. Eram liniştit şi aşa aş fi vrut să rămân, dar dintr-o nefericită întâmplare, am dat nas în nas cu Valjan, fost şi viitor candidat. Politrucul mă privea destul de înţepat, aşteptând parcă să-l salut. Buna creştere m-a îndemânat să o fac, dar nu oricum, ci cu ostentaţie. Mi-a răspuns cu un zâmbet fals şi apoi, cu o privire ameninţătoare, a ajuns fulgerător la urechea mea şuierându-mi: „Eşti mult mai periculos decât Biţă!" Dacă era vorba că sunt mai ceva decât Biţă, deja voiam să aud mai multe. L-am încurajat şă-şi spună „durerea". De trei ani îi stăteam în gât, aşa că a avut un întreg repertoriu. Am ascultat sumedenie de reproşuri legate de activitatea mea publicistică (drept e că îl articulez, pe bună dreptate, frecvent) şi o avalanşă de explicaţii penibile referitoare la măgăriile lor din mandatul care stă să se încheie. Copia nereuşită a personajului din romanul lui Victor Hugo se simţea cu musca pe căciulă şi pentru mine asta ţinea locul oricărei recompense. Aveam deja certitudinea unui om mai puţin în lista cunoscuţilor frecventabili.

1 martie 2012. Ixuleştii umblă la fineţuri. Scurtă discuţie cu S., un fost coleg de şcoală ajuns în anturajul lui Ixulescu, pe care îl întâlnesc întâmplător la Primărie. Avea de gând să mă caute şi îmi spune, printre altele, fără să-i fi cerut, că „omul greu" (aşa s-a exprimat) nu-l înghite pe Vigu; îl

socoteşte nesincer şi cu nasul pe sus. Mai mult, mă atenţionează, cu o siguranţă de oracol, că muncesc în zadar pe lângă cel neînghiţit, întrucât nu va fi ales. Am schimbat vorba, lăsând de înţeles că nu sunt interesat de mesaj. Ixuleştii umblă la fineţuri! Sădesc neîncredere, slăbesc verigi şi aşteaptă să se rupă.

La partid se fac pregătiri pentru şedinţa comună de lansare a candidaturii lui Vigu. Din păcate, „solemnitatea" va avea loc în sediul PNL. Mă oripilează gândul ăsta! Nu înţeleg de ce nu folosim un loc neutru şi astfel să evităm pupăturile cu pesediştii în casa liberală. Ar fi un gest de minimă onoare. Am propus şi nu se acceptă.

Înainte să mă retrag spre casă, am ieşit cu Livache la o bere, aşa, ca de mărţişor. De două zile ne tot ţinem unul după altul şi nu reuşim să ne vedem. Chiar dacă a părăsit partidul, am rămas apropiaţi. Avem multe idei în comun. Plecarea lui este o pierdere, pentru că are principii sănătoase. Păcat că nu ştie să le pună în valoare! Îmi amintesc şedinţele cu scântei în care bătea la propriu cu pumnul în masă din dorinţa de a schimba mentalităţi, replicile tăioase la adresa celor care uitau de moralitate şi răfuielile cu autocratul Vigu. Livache a dipărut din organizaţie pe fondul acestor aprige dispute. Coleric şi proprietar de personalitate tăioasă, el nu înţelegea şi nu accepta disciplina de partid în orice condiţii şi asta a dus la un adevărat război, în urma căruia a trebuit să se retragă, pentru că nu se mai puteau ţine şedinţele. Ulterior a găsit un bun motiv să demisioneze din funcţia de vicepreşedinte, cumetria sinistră dintre PNL şi Felix, mogulul antenist.

3 martie 2012. Trăiri confuze. Citesc „Don Quijote din Est", semnată de Octavian Paler. Mă regăsesc în fiecare frază a acestui tratat al iluziilor pierdute. Experienţa trăită de Paler în politică mă dă peste cap. Am sentimental că mă irosesc! Îi las un mesaj pe mail fostului meu profesor universitar de filosofie şi îi cer să mă scoată din impas. Am rămas apropiaţi şi îmi permit să-i cer sfatul. Mazilu îmi răspunde nesperat de repede: „Stimabile, dacă te apuci de politică, renunţă la astfel de lecturi! Nu-ţi faci decît rău! În politică te adaptezi sau te laşi. Altă variantă nu există." Continui să-l citesc pe Paler!

4 martie 2012. Entuziasm ipocrit. Evit de câteva zile să îmi scriu impresiile despre şedinţa oficială de validare a candidaturii lui Vigu. Am lăsat timpul să treacă, pentru că am vrut să uit detaliile insuportabile. N-a fost cu putinţă! Sindrofia politică s-a consumat în sediul PNL, sub auspicii făţarnice de fraternizare uselistă. Pesediştii, conduşi de nea Nelu şi Biţă, au venit în număr destul de mare, într-o formulă aproape completă de foşti activişti PCR. Se citea pe feţele lor cât sunt de „încântaţi" de candidatura lui Vigu. Discursuri apoteotice! Toată suflarea îşi declara susţinerea, dar mai ales fostul deputat Victoraş, care s-a arătat dispus să îşi pună în joc toată averea pentru victoria USL. Fostul primar, Gheorghiţă, ne-a învăţat cum să câştigăm alegerile pe scara de bloc, iar Biţă şi nea Nelu au făcut apel la unitate, singura soluţie să învingem ciuma portocalie. Sufocat de tot acest entuziasm ipocrit, am părăsit sala de şedinţe, spre nemulţumirea lui Vigu, care mi-a reproşat ulterior că fac notă discordantă şi nu îmi respect oaspeţii.

5 martie 2012. Portretul activistului liberal. Căutăm lideri de zonă care să activeze în cartiere pe lângă secţiile de votare. Greu de găsit! După indicaţiile primite la partid, portretul activistului liberal (ce comunist sună!) trebuie să conţină culori dintre cele mai pastelate, cum ar fi disponibilitate la muncă fără recompensă, credinţă nestrămutată în lideri şi înclinaţii spre mecenat. Săpăm de zor după astfel de mici dumnezei care, odată identificaţi, ne vor purta pe umeri către un mare NICEVO (NIMIC).

De partea cealaltă, opozanţii declaraţi, dar mai ales cei nedeclaraţi, au o reţetă mult mai simplă: complicitatea la capital, după o schemă imbatabilă. Nu dezvolt ideea, fiind o întreagă poveste valabilă în toată ţara.

După o scurtă perioadă de acalmie, se reîncinge disputa în USL Prahova. Luptă la baionetă pentru Consiliile Locale şi Consiliul Judeţean. Vigu povesteşte zilnic întâmplări din „celula" de negociere. Baronii roşii de la judeţ se lasă greu când vine vorba de putere. La Câmpina, PSD vrea dublu faţă de PNL, ceea ce este inacceptabil.

6 martie 2012. Ţâfnosul Octavian şi ţâfnoasa Janeta. O mai veche beligeranţă între muzeografii hasdeieni.

Note de reporter din declaraţiile de presă ale lui Octavian Onea: *„De ziua lui B. P. Hasdeu, m-am întors la Câmpina. La Muzeul Memorial B. P. Hasdeu nu numai că nu m-a întâmpinat vreo sărbătoare, dar nici măcar nu am putut intra. Nici eu şi nici grupul de studenţi de la Şcoala Naţională*

de Poliţie «Vasile Lascăr», de alături. Căci azi, Paranoia s-a instalat chiar în Muzeu. În asistenţa impasibilă a autorităţilor, a «smântânei» Câmpinii şi a celorlaţi locuitori. În loc ca totul să fie pentru Hasdeu, totul este pentru Jelnica (...). Dincolo de propriile enervări – vii să te închini memoriei lui Hasdeu şi să păşeşti în casa lui în ziua sa de naştere, iar Muzeul îşi închide uşile la 15.30 (apropo, ce program de Muzeu e acesta?!) şi eşti întâmpinat cu ţâfnă de viitoarea primăriţă urcată în copac – ca fost muzeograf, pot să-mi spun fără greş părerea că un Festival al prăjiturilor poate fi foarte bine pregătit de orice cofetăreasă, dar că o aniversare Hasdeu, nu! Dovadă!"

La rândul ei, împricinata crede că acest nou atac la persoană este „lansat strategic în preajma alegerilor" şi drept urmare „îl voi da în judecată pe acest nebun care mă hăţuieşte de ani de zile". Povestea continuă.

7 martie 2012. Suntem ocupaţi cu teatrul absurd. Conferinţa de presă pentru lansarea candidaturii lui Vigu. Tot în sediul PNL. Delegaţia pesedistă ne copleşeşte numeric. Cuvântare senatorială cu limbă de lemn. Biţă, un colos de „entuziasm," felicită USL-ul pentru alegerea lui Vigu, candidatului comun şi promite sprijin necondiţionat pentru victorie. Am simţit nevoia să mă bag sub masă ori să plec şi să nu mă mai întorc niciodată! Bomboana pe colivă a fost pusă la sfârşitul discursului, atunci când libidinoşenia a atins paroxismul! În loc să-i strângă diplomatic mâna, Biţă s-a aruncat în braţele lui Vigu, pupând ureche, obraz, orice nimerea. Tabloul era de nesuportat, aşa că am părăsit dezgustat încăperea. La cinci paşi distanţă, în secretariat,

fierbea un ibric de cafea, iar pe nu ştiu ce canal tv, cancelarul Germaniei se arăta îngrijorat de recesiunea economică din Uniunea Europeană. Merkel ne îndemna să strângem cureaua, iar noi eram ocupaţi cu teatrul absurd. Prin uşa de lemn învechit, cu geam înflorat, răzbătea vocea unui alt mesager PSD-ist, nea Nelu, viceprimarul, care îşi rostea răspicat discursul, încheiat halucinant: „O să luptăm împotriva lor cu mâinile goale, pentru că ştim că au furat şi au la dispoziţie multe resurse financiare!" Între timp, pe ecranul tv, în locul cancelarului vorbea Simona Sensual, diva din boscheţi, iar eu trageam cu lehamite dintr-o ţigară. Afară urla un vânt rece, care protesta parcă în locul nostru.

Au urmat întrebări blajine din partea ziariştilor. Singura mai interesantă i-a fost adresată lui Biţă, care a fost invitat să-şi exprime trăirile faţă de PNL, partid din care a fugit şi în care a vrut să se întoarcă înainte de semna cu PSD. Demnitarul a umblat pe loc la cutia cu sentimente, afirmând că îl încearcă nostalgia pentru liberalismul al cărui fondator ar fi fost chiar el, în 1990, la Câmpina. Cine să mai creadă în nostalgiile liberale ale unui fost profesor de comunism?!

8 martie 2012. Organul suprem simte şi nu se dezminte!

Se încheagă armata de activişti cerută de conducerea superioară de partid. Apar feţe noi, pe care nu le-am văzut în viaţa mea. Sunt oameni care îşi declară subit susţinerea pentru Vigu. Puţini o fac din convingere! Aghiotantul Dănila semnalează că printre noii veniţi s-au infiltrat şi elemente reacţionare, spioni trimişi de adversari să destabilizeze. Cred că e paranoic! Ce dracu' să spioneze ăştia la noi?

Avem probleme cu organizaţia TNL! Tineretul condus în ultimii ani de Filipina este decimat în urma unor întâmplări bizare. Fata asta a intrat în partid prin 2010, recomandată de verişoara Mile, o mai veche combatantă din organizaţie. Proaspăt repatriată din Germania, Filipina s-a integrat repede în problematica politică, dovedind multe calităţi (exuberanţă, inventivitate, dinamism, multă şi frenetică dorinţă) agreate de organul suprem, care simte şi nu se dezminte. Drept recompensă, a primit urgent preşedinţia tineretului. Nimic nu părea a sta în faţa tinerei femei, bine garnisită fizic şi chiar intelectual, până într-o zi, când din prea multă dorinţă, a intrat în conflict cu propria rampă de lansare, ajungând în cele din urmă pe tobogan. Istorie grea!

Aşa se face că azi, ceea ce a mai rămas din TNL-ul local gravitează pe lângă seniori într-o formă fără fond. Păcat! Nu înţelegem să fim serioşi şi să investim în tineri, schimbul de mâine în politică! De fiecare dată când vorbesc pe această temă, mi se spune că sunt teoretician şi că societatea are nevoie de oameni practici, descurcăreţi. A fi descurcăreţ în zilele noastre înseamnă, de cele mai multe ori, a fi corupt şi de aici tot putregaiul politic generalizat. După alegeri, indiferent de rezultat, am să încerc să reconstruiesc, în baza unor principii sănătoase, organizaţia tinerilor liberali. Sper să fiu lăsat.

9 martie 2012. Ciudat personaj Vigu! Rigid, autocrat şi plin de sine, găseşte deseori surprinzătoare resurse umaniste de comportament. Azi, după încă o şedinţă cu scântei, a adus vorba de piesa de teatru scrisă de mine („D'ale liberalilor"- piesă într-un act, ce reflectă fidel starea de spirit din biroul

politic liberal câmpinean), interzisă cu scandal monstru de aghiotantul Dănilă, ofticat de faptul că s-a regăsit întruchipând un personaj slugarnic. Deranjul a fost atât de mare, încât a ameninţat chiar cu demisia şi sesizarea forurilor politice tutelare dacă îndrăznim să o punem în scenă şi să-i ironizăm personalitatea!

Vigu a vrut să citească scenariul şi a cerut detalii cu privire la efortul susţinut al colegilor din biroul politic de a învăţa şi interpreta rolurile pentru o reprezentaţie surpriză, sub îndrumarea regizorului A. Dochia. Piesa era cu atât mai interesantă cu cât cei mai mulţi dintre ei îşi interpretau propriile roluri. Surprins de ridicolul situaţiei create de Dănilă, Vigu a insistat să montăm piesa, indiferent de părerea afectatului. Din păcate, atitudinea de cenzor nazist a lui Dănilă a pus capăt entuziasmului actorilor amatori. Cel puţin pentru moment.

„D'ale liberalilor". **Actul I**

Acţiunea se desfăşoară într-o zi de marţi la orele 17 trecute fix, în sediul PNL, sub privirile iscoditoare ale înaintaşului Brătianu, din tabloul agăţat pe peretele dinspre apus.

Pe uşa partidului îşi fac apariţia liberali mai vechi şi mai noi, câţiva băgători de seamă, printre care unul sau doi trimişi special de la alte partide şi în cele din urmă onorabilii deţinători de funcţii în biroul politic.

Se aprind ţigări şi se formează bisericuţe, după simpatii. Mirică ajunge mai târziu, dar ajunge. Zumzetul vocilor se accentuează până în momentul în care, de undeva, din sala de şedinţă, se aude vocea hotărâtă a celui mai însărcinat

liberal al organizaţiei, secretarul, trezorierul, vicepreşedintele, membru în Biroul Judeţean şi şeful tuturor campaniilor electorale, Dănilă.

Dănilă:

- Haideţi, lăsaţi ţigările şi sporovăiala inutilă! Domnul preşedinte a zis să înceapă şedinţa!

(Dănilă afişează un zâmbet plin de satisfacţie, iar din secretariat se aud voci cu îndemnuri proletare – la muncă, ţara are nevoie de voi! Dănilă dă din cap dezaprobator şi îi dojeneşte cu degetul pe cârcotaşi).

Se aşază fiecare la locul său, şuşotind cu vecinii. Începe şedinţa.

Vigu (*uitându-se prin sală, să vadă audienţa)*:

-Dănilă, fă o mică prezenţă. Suntem statutari?

Dănilă *(notând în agendă şi numărând)*:

- Păi, dacă vine si dna. Rodiana, suntem aproape toţi.

Vigu *(luându-şi aerul de şef de partid)*:

- Bună ziua la toată lumea. Se pare că pentru unii nu e chiar aşa bună. Încă nu au ajuns la şedinţă... Au treburi mai importante, dar ce să mai comentez, obicei prost...

Dănilă *(intervine şi completează, dând din cap cu convingere)*:

- Românesc, domnu' preşedinte... obicei prost!

Vigu:

- Azi avem trei puncte pe ordinea de zi, nu-i aşa, domnu' Dănilă? (*Dănilă afişează o grimasă, dă din cap aprobator şi deschide agenda).* Dar, înainte de asta, vreau să lămurim ceva: am informaţii că prin alte partide se comentează ce discut eu aici. Eu vă spun şi repet: dacă cineva vrea să conducă în locul meu şi este mai bun, eu mă dau la o parte! De cârcotaşi şi de ăştia care dau sfaturi m-

am săturat! Cine vrea să facă treabă, să facă, cine nu, să ne lase!

(*Întreaga asistenţă freamătă pe scaun, întrebându-se unii pe alţii din ochi despre cine e vorba. Dănilă notează concentrat în agendă, răsfoind-o şi aruncând priviri furişe să vadă reacţia colegilor la spusele preşedintelui).*

Vigu:

- Şi acum, să trecem la primul punct de pe ordinea de zi. Mi se reproşează că sunt autoritar şi că ar trebui să le vorbesc oamenilor mai mult despre principii şi idealuri. Daţi-mi voie să vă spun ceva: idealismul în politica de azi nu face doi bani în faţa maşinăriei pedeliste! Ăştia au puterea şi bugetul, iar noi, ce facem să-i contracarăm? Venim la partid să-i dăm sfaturi preşedintelui! Aşa nu se mai poate! Are cineva ceva de zis? Nu!

(*Doi membri ai biroului îşi cer insistent dreptul la cuvânt, cu mâinile pe sus*, *nebăgaţi în seamă de Vigu care se consultă cu secretarul Dănilă*, *iar în sala de şedinţă îşi face apariţia Rodiana, preşedinta organizaţiei de femei*).

Vigu *(uitându-se dezabrobator la Rodiana, care se fâţâia să-şi ia locul pe scaun, continuă)*:

- La punctul doi pe ordinea de zi am să vă informez ce mai este pe la judeţ.

Rodiana *(toată numai un zâmbet)*:

- Hellooooo! Îmi cer scuze de întârziere, am avut ceva problem la firmă!

(Vigu o priveşte rece şi îşi continuă monologul, fără să ţină seama de cei doi membri ai biroului care îşi cereau dreptul la cuvânt).

Vigu:

- La Ploieşti, Semcu nu mai poate de dragul meu şi eu de-al lui. Trebuia făcută ceva ordine şi acolo şi am făcut eu cu toţi.

Să vă spună şi domnul Dănilă. Nu-i aşa, domnu' Danilă?

(Dănilă caută în agendă, îşi afişează din nou zâmbetul şi aprobă din cap. În acelaşi timp, zâmbăreaţă şi nerăbătoare, Rodiana intervine):

Rodiana:

- Domnu' preşedinte, domnu' preşedinte, eu cred că ar trebui să ieşim cu tineretu', să-i învăţăm pe oameni să mănânce sănătos, să facă mişcare, să meargă desculţi prin iarbă şi să asculte natura. *Mirată că lumea o urmărea apatic, fără interes:* - Oare s-a discutat acest subiect în lipsa mea?

(Vigu se face verde-albastru la faţă, Mirică zâmbeşte pe sub mustăţi, asistenţa se înviorează. Realizând cu cine are de-a face, Vigu continuă cu o lehamite în glas.)

Vigu:

- Mda, să trecem mai departe. La punctul trei vă propun să facem o acţiune în cartiere, să stăm de vorbă cu oamenii, dar asta dacă va fi vreme bună. Ce ziceţi domnu' Dănilă, cum stăm cu vremea?

(Dănilă scoate grabnic telefonul, intră pe internet şi răspunde).

Dănilă:

- Unirea a bătut pe Vispeşti cu 2-0, domnule preşedinte!

Vigu:

- Lasă Dănilă, asta te-am întrebat ieri. Zi cu vremea cum stăm...

Dănilă:

- Stăm bine... şi în următoarele şapte zile nu plouă decât dacă vrem noi.

Vigu *(aprobând mulţumit)*:

- Foarte bine, Dănilă! Vezi să te ocupi de vreme...

Mirică *(intervine nemulţumit)*:

- Ce vreme? Lasă dom'le vremea, că pierdem timpul!

Vigule, partidul trebuie organizat. Zic să-ncepem să ne împărţim pe comisii, iar vicepreşedinţii să lucreze pentru partid, aşa cum scrie la statut. Să ne întâlnim şi cu aliaţii de la PSD şi să avem acţiuni comune.

(Intervine Florin, ziaristul intempestiv):

Florin:

- Vigule, uite care-i treaba. Pe mine să nu mă pui să umblu cu Biţă de mână prin oraş, că nu ştiu ce se întâmplă! Orice, dar asta nu! Şi în plus, cred că Mirică are dreptate, ar trebui să ne organizăm mai bine.

Vigu (*iritat de sfaturi)*:

- Sigur că da. Ocupaţi-vă împreună de organizare. Succes! De sfaturi am podul plin! Domnu' Dănilă, notează: Mirică şi Florin se vor împărţi pe comisii şi vor lucra pentru partid, aşa cum scrie la statut. Că văd că monşeru' Mirică s-a întors doldora de idei din deplasarea pe bani publici la Paris.

(Vădit iritat, Mirică bate în retragere).

Mirică:

- Vigule, eu am făcut doar aşa, o propunere, nu trebuie să o iei în serios, dar dacă deplasarea mea în străinătate e acum problema cea mai importantă a partidului, eu vă las şi-mi văd de treabă!

(Uitându-se către audienţă). Fraţilor, mi s-a făcut o imputare. O primesc! Mi s-a făcut imputarea că sunt foarte, că sunt ultraliberal, că vreau progresul cu orice preţ. Da, da, de trei ori da! Vreau progresul partidului şi nimic alta.

(*Ridicându-se în picioare, cu un aer mândru, de vechi liberal, cu faţa spre public*). Cei mai mulţi îşi închipuie că politica e un fel de distracţie, cu foloase şi onoruri. Ei bine, daţi-mi voie să vă spun şi eu, precum marele nostru înaintaş

Brătianu, că nu-i chiar aşa. Politica e ceva serios, Vigule, serios de tot, domnilor!

(Undeva, la masă, într-o geantă se aude ţârâitul unui apel telefonic. Rodiana cotrobăie printre rimeluri, găseşte aparatul într-un târziu şi răspunde).

Rodiana:

- Iuli, dragă, sunt în şedinţă. Încălzeşte-ţi şi tu singur ciorbiţa, că vin şi eu.

(Cu o mână la falcă şi oarecum resemnat, Vigu ascultă convorbirea dintre Rodiana şi soţ, după care întreabă ironic).

Vigu:

- Nu-i aşa că trebuie să pleci, Rodiana?

Rodiana:

- Cum le ştiţi d-voastră pe toate, domn' preşedinte! Îmi cer scuze dar, ştiţi, a intervenit o problemă la firmă.

(În loc de rămas bun, Rodiana se ridică şi pleacă, fără să uite a le trimite colegilor bezele şi un salut în stilu-i inconfundabil).

- Vă pup, drăgălaşilor! Fetelor, vedeţi cu tineretul, să mobilizăm lumea, să facem ceva acţiuni...

(*Căutându-şi cheia de la maşină, în timp ce pleca).*

- Unde mi-o fi cheia? Mi-a văzut careva cheia de la maşină? Dănilă?

(Dănilă dă din umeri şi-i face semn că are cheile în mână)

Vigu *(mustăcind nemulţumit de plecarea Rodianei)*:

- Mda, cine are firmă are şi responsabilităţi... după cum se vede. Or fi pesediştii cum or fi, dar la ei e disciplină, nu mişcă unu-n front. La noi vine lumea când vrea, pleacă când vrea, c-aşa înţeleg unii spiritul liberal.

Florin:

- Stimaţi colegi, fraţilor, să ne concentrăm pe alegeri! Aici

nu e de glumă!! Noi trebuie să facem primii paşi către normalitate, că de politrucii ăştia nenorociţi şi de asfaltangii m-am săturat. Ce, adică noi nu ştim, nu vedem, orbi suntem? Trebuie să-i batem pe ăştia, şi dumneata, domn' preşedinte, eşti candidatul potrivit!

Mirică:

- Atâta mai spun şi eu şi cu asta am încheiat. Vigule, ai în mâna ta viaţa partidului şi viitorul Câmpinei! Tu ne conduci, tu să ne zici ce să facem!

Vigu:

-Ai dreptate! V-am spus şi-o mai repet o dată, că dacă aduceţi pe unul mai bun ca mine, eu mă dau la o parte...

Vigu *(trecând peste murmurul şi comentariile colegilor, se întoace spre Dănilă)*:

- Dănilă, mai avem azi vreo primire în partid? Dacă nu...

Florin:

- Pai nu mai avem, domn' preşedinte, că dacă apare vreunul şi vă ia locul?!

Dănilă:

- Domnu' preşedinte, pot să am şi eu o părere?

Vigu:

- Da, domn' vice, oricâte doreşti!

Dănilă *(întorcându-se oarecum complice către Vigu)*:

- Şi cu Biţă??!!! Cu Biţă cum rămâne?

Vigu:

- Las că-ţi spun eu cum facem: pe Biţă i-l lăsăm lui Florin!

Stop joc!

Lumina care cade pe scena biroului politic al PNL se estompează. S-a încheiat o altă şedinţă a Biroului Politic.

10 martie 2012. Turnătorii mărunte. Întâlnire cu F., un fost cruciat din gruparea lui Valjan, căzut în dizgraţie la PDL. Insistă să-mi povestească diverse combinaţii de culise. Dintre măruntele turnătorii am reţinut intenţia hilară a colonelului B. de a-mi face plângere penală pentru calomnie. L-am ciufulit odată în rubrica pe care o ţin în gazetă - „Cuvântul care înţeapă", comparându-l cu soldatul Svejk şi de atunci se jeleşte la orice colţ de stradă.

F. mi-a servit pe tavă şi schema afacerilor pe bani publici, traficul de influenţă, încrengătura din spitale şi de la piaţă, nume grele din politica şi administraţia locală. Un capitol aparte l-au constituit aventurile lui Valjan, fostul său şef pe linie politică: afacerea centralelor termice, cea cu groapa de gunoi de la Băneşti şi alte găinării. Nimic nou! Am scris despre toate astea la vremea lor. Îl întreb de alte dovezi şi îmi indică, la fix, unde să caut. Nu vrea să se implice mai mult. Îi e teamă de repercusiuni. Meteahnă românească! Toată lumea arată cu degetul, dar când vine vorba de implicare, lasă pe altul. Cred că F. vrea să se răzbune pe Valjan, care îi datorează mulţi bani în urma unei afaceri imobiliare ratate. Nu mă interesează astfel de mărunte turnătorii şi nici răfuiala lor.

11 martie 2012. Ziua femeii elector. Au înflorit chermezele organizate de 8 martie în cinstea activistelor din politică. Restaurantele nu mai fac faţă. Fripturi, torturi, lăutari şi aranjamente florale de sute de milioane de lei. O mare ipocrizie grija pentru sexul frumos într-un an electoral!

Am să scriu în gazetă pe această temă, cu riscul de a-i deranja pe mulţi.

Au trecut 13 ani de la prima ediţie a ziarului pe care-l conduc, „Oglinda de azi", înfiinţat pe 8 martie 1999. Nu mai pun la socoteală alţi şapte ani petrecuţi la „Jurnalul de Prahova" şi la Antena 1 Ploieşti şi Sinaia. O viaţă în presă! Am primit foarte multe mesaje de felicitare de la cititori şi asta compensează toate momentele grelele prin care am trecut în acest timp. Nu e uşor să-ţi respecţi meseria de ziarist şi să conduci o gazetă de provincie!

13 martie 2012. De ce mă caută slugoiul? Reacţii urâte la scriitura „Ziua femeii elector", publicată în gazetă. Mulţi tovarăşi, supăraţi, îmi reproşează că nu era momentul să fac valuri. Deh, an electoral! De dimineaţă mă caută un slugoi libidinos, care a avut tupeul să-mi transmită „amical" un sfat şi anume că jurnalismul tăios pe care îl practic nu face casă bună cu politica şi cu eventuala mea candidatură la o funcţie publică. Am vrut să-l iau la palme şi puţin a lipsit! „Nu primesc sfaturi prin intermediul slugilor", a fost răspunsul meu.

Treizeci de minute mai târziu, îmi apărea pe ecranul telefonului un apel de la „sfătuitorul" şef. După un schimb viguros de replici, individul a aflat că nu sunt deloc dispus să-mi înghit cuvintele şi că viziunile noastre în politică sunt total diferite. Mi-am mai făcut şi azi un „prieten"!

14 martie 2012. Plenara CC al ACL. Vigu a chemat la Casa Tineretului tot activul ACL (surogat politic, pus la cale de Crin

şi Felix) pentru validarea listei candidaţilor. O formalitate la care au asistat aproximativ o sută de suflete înăcrite. Luări de cuvânt din prezidiu şi din sală. Printre vorbitori şi scriitorul Toma, conservator de conjunctură. Discurs furtunos, presărat cu o mulţime de lăudăroşenii greţoase la adresa organului suprem. Are talent prolificul romancier! Speră să ajungă consilier local şi chiar şef la cultură. După o oră şi jumătate, spectacolul din sala de şedinţe s-a mutat pe scena mare, în sala de 700 de locuri. Vigu a organizat un concert de muzică populară, prezentat, pe bani frumoşi, de o amfitrioană durdulie şi iscusită la vorbă. La final, foaierul era ticsit de lume care aştepta să apară bucatele şi băutura. Ghinion! Reţeta „culturală" conţinea doar hrană spirituală! Cineva a răspândit zvonul că nu se serveşte nimic şi în cinci minute locul era pustiu, fără picior de activist. Doar două-trei grupuri răzleţe se mai sfădeau afară, pe trotuarul din faţa clădirii, unul dintre ele electrizat de Livache. M-am apropiat şi rău am făcut, pentru că omul era chitit pe reproşuri şi avea nevoie de un încasator în contul lui Vigu. M-a luat repede în primire: „Eşti părtaş la toate practicile astea comuniste! Aici a fost mai rău ca la plenara Comitetului Central al PCR. Oameni aduşi cu forţa să voteze şi să asiste la spectacole jalnice de propagandă. Nu vezi că se foloseşte de tine, de voi?! Mai vorbim noi după alegeri, când o să te arunce cât colo!"

Eram obosit după o zi grea. Am preferat să plec.

15 martie 2012. Măştile de la conac. Şedinţă de analiză şi reorganizare la conacul Rodianei, prilej să mai schimbăm aerul îmbâcsit din centrul de comandă. Am fost şi cu alte

ocazii în vastele apartamente papuciene din inima Muscelului, aşa că nu mă surpride nimic din ceeea ce sunt invitat, cu forţa, să văd. Gazdă primitoare, stăpâna casei a pregătit sucuri naturale, cafele şi dulciuri delicioase. E destul de agitată. Urmeaza să plece, pentru cel puţin o lună, la Antipozi, să-şi viziteze rudele. Tocmai acum, în prag de campanie electorală! Aproape de ora prânzului reuşim să ne strângem în formaţie completă, cinci, cu gazda şase, inclusiv veşnicul întârziat, aghiotantul Dănilă, care a fost iar cu câinele la doctor. E un mincinos patologic! Boală grea.

Discuţii sterile. Nimeni nu are chef să inventarieze activişti şi nici să vină cu idei la o astfel de organizare marxistă. Vigu ne studiază pe fiecare în parte şi aşteptă spovedania. Dănilă îşi frunzăreşte agenda, Mirică desenează tabele inginereşti, Mirel îşi caută asiduu ochelarii prin buzunare, gazda reîncălzeşte cafeaua şi vorbeşte fără încetare la telefon, iar eu inventariez din priviri plantele exotice din sera gazdei. Fiecare purtăm o mască.

27 martie 2012. Mitul lui I.C. Petre s-a făcut ţăndări. Nu mă surprinde arestarea primarului din Băneşti. În ultima vreme se credea de neatins. Cu puţin timp înainte de momentul fatidic, am încercat să-l avertizez public, în gazetă, că este pe un drum greşit: *„Pe Ion Costache, omul cu privire vicleană (iscoditor, gata oricând să te cumpere ori să te vândă), îl cunosc de aproape zece ani, de când era angajat al Consiliului Local Câmpina. Mult timp, până a dat de putere şi de bani, a fost un tip relativ în regulă (...) La scurta vreme, însă, aflat în mijlocul avuţiilor publice şi a*

meschinăriilor politice, şi-a arătat adevărata faţă, aceea a unui om al interesului, lipsit de scrupule, care a învăţat extrem de rapid arta manipulării. El ştie că oamenii simpli sunt uşor de păcălit şi tocmai de aceea, sub pretextul bunelor intenţii, îşi face de cap cu averea publică. Am să vă dau doar câteva exemple: compania de apă din localitate a intrat în faliment cu datorii de miliarde, groapa ecologică de gunoi a devenit o sursă de venit pentru diverşi politruci portocalii de la Câmpina, a vândut zeci de hectare de teren cu preţuri de nimic unor oameni din anturajul său şi multe altele, care vor ieşi la lumină probabil în curând. (...) Lumea vorbeşte despre conturi în euro, proprietăţi la Sinaia, aur şi maşini de lux. (...) Petre Ion Costache a demonstrat în ultimii ani că poate fi un bun gospodar, chestiune pentru care, de altfel, nu trebuie să-i mulţumească nimeni din moment ce pentru asta este plătit. Dar eu unul, dacă aş fi în situaţia să-i încredinţez o avere (cum ar fi, în cazul de faţă, una publică) nu aş dormi liniştit noaptea".

N-a înţeles (sau poate că era prea târziu) şi s-a dovedit că am avut dreptate! Mitul lui I. C. Petre, arestat pentru fapte de corupţie, s-a făcut ţăndări într-o clipă.

29 martie 2012. Ne omoară stresul şi aroganţii. Suntem prea puţini pentru o campanie atat de grea! Totul trebuie făcut pe repede înainte şi asta ne duce de multe ori cu capul în zid. PSD-ul nu mişcă un deget! Vigu promite tot timpul că va rezolva situaţia cu „aliaţii". Mirică se arată foarte dezamăgit şi vrea să renunţe. Asta ne mai lipsea! La prânz a insistat să ne vedem în cafeneaua italienească din zona

notariatelor. După ani de activitate la vârful partidului, pare obosit şi demobilizat în faţa baricadei comunicaţionale impusă de Vigu. Se simte inutil „într-o grupare politică aflată la discreţia unui singur om". În plus, nu mai acceptă ordine transmise printr-un aghiotant dubios. Am încercat să-l calmez, dar orice argument pare de prisos. Sper să-şi revină. Delicată situaţie!

30 martie 2012. Am visat că eram pe câmpul de luptă, în sinistra Siberie, alături de arogantul Napoleon, ce conducea o armată pustiită, hrănită cu iluziile sale de preamărire. Câştiga redute părăsite şi bătălii cu vântul, fără să înţeleagă că adversarul îi desena răbdător înfrângerea.

1 aprilie 2012. Prima zi de propagandă la „cină". N-a fost o păcăleală! Vigu a avut astăzi 17 invitaţi din zone diferite ale oraşului şi înainte să intre în discurs a ţinut să-mi spună că aghiotantul critică vehement noua metodă propusă de mine. Acelaşi Dănilă care în faţa mea s-a arătat foarte încântat de idee şi chiar a venit cu unele îmbunătăţiri. Un duplicitar, frustrat de propriile limite! Încerc o definiţie pentru acest valet: zero-treabă, non-treabă, anti-treabă, sub-treabă. Cum bine spune C. Noica, „bălăcească-se în mlaştina vieţii cine nu vrea să fie om".

După discuţia cu cetăţenii, Vigu a cerut programări zilnice şi cât mai mulţi ascultători.

2 aprilie 2012. Malaxorul întâlnirilor la „cină” funcţionează neaşteptat de bine. Până şi PSD-ul recunoaşte eficienţa găselniţei. Nu le convine situaţia şi ne studiază toate mişcările din boscheţi. Nea Nelu încă aşteaptă ordine să intre în acţiune. Mai nou, mă ocup exclusiv de planificarea şi organizarea „cinelor”, spre disperarea aghiotantului, care nu vrea cu niciun chip să pună în aplicare o idee ce îmi aparţine. Jalnică creatură! Au ieşit scântei! Vigu l-a obligat să se ţină de căruţă. Altfel, dispare!

După-amiază am ajuns în Bucureşti, la cursuri. Masterul pe teme de conflicte şi crize se suprapune peste toate activităţile cotidiene şi mă simt foarte obosit. Am sperat ca în semestrul ăsta să avem un program mai lejer, cu mai puţine seminarii, examene şi proiecte ce necesită amplă documentare. Din păcate, exigenţa profesorilor, unii dintre ei somităţi în geopolitică/geostretegie, este în continuă creştere. Partea bună este că îmi place ceea ce studiez. După patru ore de curs cu profesorii Hlihor şi Coşea am ieşit la o cafea, în Centrul Vechi, cu doi colegi, unul dintre ei Walter, secretar doi la Ministerul de Externe. Un tip interesant, dar destul de alunecos. Nu ştiu cu ce se ocupă în diplomaţie şi nici n-am aflat mare lucru de la el. Susţine că plimbă hârţoage. Nu prea cred! Celălalt coleg, Romică, mult mai sociabil, lucrează în presă, la un cotidian central. E uns cu toate alifiile. După un ceas am părăsit stabilimentul sub privirile insistente ale unor fătuci fără sutiene, băutoare de tequilla. În Centrul Vechi se lăsa întunericul, iar noi nu mai aveam de cheltuit decât timpul.

3 aprilie 2012. Din poartă în poartă, ca popa cu botezul. Detest această strategie! Azi am încercat să dispar o vreme din peisajul dezolant dintre blocurile de la Turnătorie. Vigu, satrapul, a observat aroganţa şi a trimis copoiul pe urmele mele. „Am fost după ţigări!", am încercat să mă justific spăşit la întoarcere.

În jurul lui V. se agitau cinci pensionare, trei şomeri, un administrator nebun de bloc şi o vânzătoare durdulie ce mesteca seminţe în pragul prăvăliei cu miros greu de peşte. Fiecare vorbea pe limba lui. Asaltat de insistenţele a două văduvioare înglodate în datorii până-n gât, cu pensii de urmaş mizerabile primite în contul defuncţilor soţi beţivi, V. îşi aranja nervos nodul la cravată aruncând flăcări din priviri în direcţia noastră, a „scutierilor" săi. Isteria se acutiza! Trebuia să intervenim şi să-l scoatem de sub „asediu". M-am apropiat de băbătia mai puţin ofilită şi i-am şoptit complice povestea candidatului nostru prezentabil, care a venit aici să le asculte necazurile şi să încerce să le rezolve. Diversiunea a avut efect! Înmuiată pe jumătate, văduva a schimbat tonul: „Frumos bărbat! Îl votez să ne conducă oraşul, să avem şi noi la cine merge în audienţă la Primărie, că ăsta de-acu' vine el în audienţă la una de stă la bloc, aici în cartier". De undeva din spate se auzea vocea răguşită a administratorului de bloc, un omuleţ colţuros, cu bască şi salopetă de stahanovist, certându-l pe V. pentru că nu face ordine cu mafioţii din administraţia locală, care împart şpagă cu un alt administrator de bloc, rival al său.

Vizibil năuc după „baia de mulţime", V. a sunat retragerea. Era albastru la faţă şi inevitabil a urmat o şedinţă de analiză. Vinovaţii eram noi, toţi „scutierii", pentru că nu formaserăm un zid pretorian în faţa celui expus. În mod cu

totul special a fost identificat şi un vinovat mai exotic, în persoana Filipinei, fosta şefă de la tineret, care s-a arătat în faţa electoratului cu tatuajele la vedere şi tocuri jignitor de înalte, drept pentru care a şi fost exclusă din programul deplasărilor viitoare, fără alte explicaţii.

4 aprilie 2012. Partidul Poporului Dan Diaconescu se umflă ca un balon de săpun. Înfierbântaţi de zecile de mii de euro promise la televizor, anumiţi câmpineni au luat cu asalt sediul noului partid din strada Ana Ipătescu, unde fiecare poporean cu adeziune a primit câte un sac plin cu cartofi şi o plasă cu ceapă. Propaganda otevistă îşi face treaba! PP-DD-ul are mari şanse să devină un vehicul politic ieftin şi sigur pentru mulţi oportunişti cu ştaif. Ultimul nume vehiculat pentru a reprezenta acest partid în alegerile locale este A. Piţigoi (în prezent consilier local din partea PIN) , fiul cunoscutului doctor Leonida. Se limpezesc apele. Ixulescu mută pe toată tabla.

La Băneşti se profilează o „revoluţie a moralităţii" în politică. Consoarta primarului arestat I. C. Petre se pregăteşte să candideze, în echipament portocaliu, pentru prima funcţie rămasă vacantă în comună. Nu pot să cred! Nici USL-ul nu rupe gura târgului cu un fost miliţian propus de PSD, care îţi vorbeşte în şoaptă şi în prezenţa căruia ai sentimentul că trebuie să-ţi asiguri spatele.

La Poiana Câmpina, primarul Duţă nu pare deloc alarmat de eventuala confruntare cu Valjan. Doarme în bocanci şi cred că asta îl va duce la un eşec răsunător.

La Proviţa de Sus, Cosmoaica, femeie-bărbat, se simte în

continuare pe cai mari. Devotată lui Serghei, ca şi Valjan, şi unsă cu toate alifiile încă din vremea comuniştilor, primăreasa se laudă că o iubeşte poporul şi că are un nou mandat în buzunar. Tot ce e posibil, pentru că acolo USL-ul aproape că nu există.

5 aprilie 2012. Prima târguială. Şedinţă fulger la „cartierul general". La ora stabilită am intrat în cabinetul 1. În mod surprinzător, l-am găsit aici doar pe Vigu şi pe aghiotantul său. Dănilă scria de zor în agendă, după dictare. Nimic nou! Aşteptam să mai apară din colegi, Mirică, Rodiana, Mirel. Nu se întâmpla şi asta îmi dădea de gândit. Ce soi de scenetă se juca acolo? Aveam să aflu că una bine regizată.

Vigu şi Dănilă îşi doreau să clarifice o problemă foarte importantă şi anume ordinea pe lista USL a candidaţilor liberali pentru Consiliul Local. Evident că nu era normal să discutăm în trei o chestiune ce ţinea de o decizie colectivă. Din curiozitate, am lăsat sceneta să curgă. Fără nicio introducere, Vigu a propus ca lista să înceapă cu el, să continue cu valetul său, după care să urmez eu, Rodiana, inspectorul Bolcan de la P.C. şi eventual Mirică, pe un loc şase (doisprezece în algoritmul USL), puţin probabil să fie eligibil. Nu mă surprindea decât poziţia jignitoare în care era pus Mirică, complicitatea dintre Vigu şi Dănilă fiind previzibilă. Am protestat şi am obţinut foarte uşor rocada între Mirică şi conservatorul Bolcan. Interesul lor era, de fapt, locul doi pentru Dănilă, pe care se temeau că aş fi putut să-l revendic. Ştiam cu cine stau de vorbă, aşa că am ales să le cânt în strună. Miza era puţin importantă. Odată

uns pe locul doi, Dănilă arăta precum jokerul din cărţi, mândru şi vesel nevoie mare, iar Vigu ca o peţitoare mulţumită că a scăpat de cucuveaua nemăritată din casă. Se merită unul pe celălalt!

6 aprilie 2012. A doua târguială. Cum era de aşteptat, târguiala de ieri a provocat nemulţumiri. Mirică e negru, iar Rodiana se simte jignită. La prânz, Vigu a sunat din nou adunarea. De data asta ne-am întâlnit în formulă completă, toţi cei şase eligibili, cinci liberali şi un conservator. Discuţii banale. Fiecare a comentat atât cât a avut interes. Jocurile erau făcute cu dibăcie, iar nemulţumiţii se aflau în minoritate. Dincolo de locul trei, toată lumea avea o problemă. Instruit probabil de Vigu, conservatorul Bolcan a renunţat la candidatură şi s-a închis subiectul. Mirica rămânea în cărţi. A doua târguială s-a încheiat mult mai repede decât sperasem.

Altă întâlnire la „cină". Lume multă şi pestriţă. Vigu a vorbit aproape trei ore fără încetare. Era buimac.

Aghiotantul Dănilă a lipsit din nou. Zice că e plecat cu treburi importante la Bucureşti. Înţeleg că se întâlneşte cu fraţii din masonerie, organizaţie de care nici Vigu nu este străin. Aşa se explică parte din complicitatea lor.

Târziu în noapte, şedinţă organizatorică în cerc restrâns. Se discută programul pentru săptămâna următoare. „Cinele" cu electorii rămân coloana vertebrală a propagandei. Vigu vrea audienţă fără precedent. Avem nevoie de o altă locaţie, mai încăpătoare. Cineva propune o cârciumă cu o sută de locuri pe

scaune, unde se mănâncă bine şi ieftin. „Bine că au dispărut cantinele muncitoreşti!”, se lamentează Mirel, acrit de gândul că n-a scăpat de corvoada mobilizării. Mirică, rămas în urmă cu iniţiativele, a lansat ideea întâlnirilor cu locatarii din blocurile însemnate cu bulină roşie. „Să-i fezandăm un pic!”, zice el. Vigu a prins-o din zbor şi a cerut să îi chemăm la discuţii, „poate scoatem ceva din asta”. Nu cunoaştem fondul problemei, dar ce importanţă are, vindem iluzii!

8 aprilie 2012. Sindrofie mare la PNL Prahova. Aniversarea nonagenarului M. I. Quintus, seniorul liberalilor. În plus, conferinţă de presă a USL. Printre invitaţi şi Crin Antonescu. Surprinzător, fără Vigu, candidatul USL la Câmpina şi numărul doi în PNL Prahova! Am aflat despre evenimente din presă. Din punctul ăsta de vedere, suntem izolaţi, nu ne informează nimeni. Singurul om care are exclusivitate la judeţeana de partid este Vigu, însă el ne ţine departe de toate evenimentele. Cu toate astea, poveştile din culise circulă cu repeziciune. Conflictul dintre Rotilă şi Vigu, uzurpatorii lui Semcu, se acutizează. Cei doi încă se mai suportă doar pentru faptul că niciunul n-a reuşit să controleze toate găştile din partid, astfel încât să-l elimine pe celălalt. Prevăd un scandal răsunător.

12 aprilie 2012. Nimic din ceea ce se vede nu e adevărat. Zile însorite de aprilie. Oraşul înmugureşte din toate încheieturile cenuşii. Parcă şi praful de nisip sărat, rămas de astă-iarnă pe străzi, are alt gust. Reţin din scrisoarea lui

Cioran către Noica: *„Dans mes acces d'optimisme, je mise sur une dégringolade générale".*

La prânz am ieşit cu treburi în oraş şi am dat peste trimisul lui Ixulescu. Unul dintre ei. Mă iscodea, dar n-am intrat în joc. Un sfert de ceas i-a trebuit să deşerte sacul. Printre cele care nici prin gând nu-mi treceau ori de care nu eram prea sigur s-a numărat şi anticiparea, în detaliu, a viitorului Consiliu Local (USL - 8 consilieri; PDL - 7 consilieri; PP-DD - 4 consilieri), numele viitorului primar (Laurian) şi al viceprimarului (nea Nelu). Am băut două cafele tari în loc de una. Simţeam nevoia să-mi droghez simţurile! L-am întrebat dacă a luat în calcul neprevăzutul – reacţia părţii necontrolate a societăţii civile, care ar putea da lesne peste cap o astfel de matematică a intereselor. „Neprevăzutul, stimate domn, nu intră în calculele celor puternici!", mi-a răspuns trimisul fără nicio ezitare.

Norii se jucau peste faţa tot mai palidă a cerului, iar omul din faţa mea, cu misiunea împlinită, se pregătea de plecare. Eu mai aveam, însă, o curiozitate: „Pentru ce toată mascarada asta cu Vigu, susţinut de USL împotriva PDL, din moment ce jocurile sunt deja făcute?!" Au urmat o explicaţie şi o ironie referitoare la un oportunist şi un fraier. Oportunistul îşi negociase susţinerea în Parlament, iar fraierul încă mai credea în gardul vopsit pe-afară.

Am plecat cu gândul la „Procesul" lui Kafka, înţelegând că nimic din ceea ce se vede nu e adevărat.

14 aprilie 2012. A reînviat turismul mănăstiresc! Zilnic, zeci de autocare îmbarcă pelerini şi debarcă voturi. În rest, linişte şi pace! Pesediştii dorm pe vatră cu urechea ciulită la cel

ce aprobă şi încă n-a aprobat, poporenii diaconescieni se plimbă prin cartiere cu tabloul lui Dănuţ la subraţ, pedeliştii inventariază promisiunile celor interesaţi să-i menţină la butoane, liberalii încă se mai tocmesc cu „garda de fier" socialistă.

16 aprilie 2012. La judeţ se formează o nouă gaşcă liberală în jurul preşedintelui Rotilă. Vigu este din ce în ce mai izolat.

Primarul Laurian amână din nou inaugurarea pasajului „Calea Dacia". Şefa, Roberta, este prea încărcată de probleme şi fără ea nu calcă neam de anvelopă pe asfalt!

Dosarul fraudei de la Băneşti, în care este reţinut şi anchetat primarul I. C. Petre, face noi victime. Azi a fost încătuşat un director de la OMV Petrom, acuzat de favorizarea infractorilor. Petre are probleme serioase.

Supărare mare la PSD! Rotilă a declarat, într-o emisiune televizată, că în 2008, viceprimarul Câmpinei a fost impus în funcţie de un influent om de afaceri local. Direct vizat, nea Nelu a declarat în presă că este gata să rupă alianţa. Nărăvaş micuţul interpret! Îl supără adevărul.

20 aprilie 2012. Apariţie dubioasă în proximitatea staff-ului de campanie. Un fost puşcăriaş ne tot dă târcoale! Astăzi ne-am trezit cu el, coadă, prin cartiere. Vigu a vrut să afle de unde a apărut şi n-am ştiut să-i răspund. Mai „informat", aghiotantul Dănilă a sărit cu raportul, explicând

şefului că individul este H., „achiziţia" Rodianei, care îl tot împinge, pe muteşte, în treabă. Zice că individul, în trecut verificator de microbuze şi trasee, angajat cu simbrie la stat, a fost dat în primire, la Poliţie şi Parchet, chiar de Rodiana şi soţul ei, pentru şantaj şi luare de mită. Adică familia cu afacere în transportul public de persoane s-a autodenunţat şi l-a trimis în pârnaie, fără nicio remuşcare, pe şpăgar. Halucinantă poveste! „Şi atunci cum să-l fi adus tot Rodiana?", îl întreb contrariat pe Dănilă. „Păi, între timp fiul şpăgarului a ajuns şi el verificator de trasee şi o arde pe dânsa, în memoria trecutului! Tânărul are nevoie de spate şi îl caută la noua putere. Rodiana îi dă mână de ajutor. E simplu, nu?", îmi explică Dănilă, în timp ce Vigu îşi freca tâmplele de nervi. „Coana mare nu e sănătoasă la cap! Nu e pentru prima oară când mă pune în situaţii de tot rahatul! Să dispară ăsta de pe lângă mine!", ordonă fostul ofiţer, intrând neinvitat într-o curte dichisită în care stăpânul vopsea leagănul nepoţilor. Zece paşi mai în spate,H. îşi tot aranja ochelarii pe nas, încercând să se facă util. Împărţea pliante, vorbea cu lumea întâlnită pe stradă, era deja parte a întregului politic.

9 mai 2013. A căzut Guvernul! Cabinetul M. R. Ungureanu n-a rezistat moţiunii de cenzură din Parlament. Ponta şi Antonescu se pregătesc să instaleze noua guvernare uselistă. Cunosc marfa politică (oferta pentru portofoliile ministeriale) şi nu am mari asteptări! La Câmpina, PSD stă tot cu fundul în uşă. Vigu promite că îi pârăşte la stăpânire. Oare la care dintre ele? A mai încercat, fără succes, şi în alte rânduri.

11 mai 2013. Ne vrea felceri de cartier! Zile infernale. Marş forţat prin cartiere, şedinţe interminabile cu discuţii aprinse, inventare de electori, liste peste liste, panotaj stradal, nemulţumiri, tensiune. Exasperat, Mirică răspunde presiunii printr-o cimilitură haioasă: „Mă supui unui stres care depăşeşte cu mult nivelul pastilelor pe care le iau!”

Şi Vigu dă semne de epuizare, chiar dacă nu recunoaşte. Se ţine băţos, soldatul sovietic! Aghiotantul Dănilă încearcă să se facă util, dar rămâne o formă fără fond, tipul de ordonanţă ofiţerească ce execută orice fără să ducă ceva la bun sfârşit. Vigu îl apreciază/foloseşte.

Au început şi PSD-iştii să iasă din bârlog. Participă cu reţinere la „cinele” zilnice. Sunt speriaţi că acumulăm popularitate şi de o eventuală reuşită a lui Vigu. Nea Nelu a trimis vorbă printre activişti să nu se forţeze prea tare. „N-am chef să primesc bătaie!”, ar fi zis la o discuţie, într-un cerc restrâns.

Culmea ironiei! Un mercenar portocaliu îmi oferă liste autentice cu votanţii PDL, subtilizate din banca lor de date. Şapte sute de nume cu adrese şi numere de telefon. Am refuzat. Nu mă interesează o astfel de luptă absurdă. Dănilă s-a oferit să intre pe fir. Îl trimit la plimbare.

Vigu a descoperit o altă formă de propagandă, caravana „glicemia la control”. Ne vrea felceri de cartier! Dănilă a primit sarcina să achiziţioneze „aparatura” şi cortul. Rămâne de stabilit programul de „tratament” şi de găsit medici şi asistente care să controleze electoratul la sânge.

12 mai 2012. Aniversarea lui Vigu. A împlinit 47 de ani. E nebun de legat! A planificat şi azi trei întâlniri cu electoratul, format de această dată din elevi şi studenţi. S-a descurcat bine în compania tinerilor. În schimb, noua generaţie nu pare deloc interesată de politică ori de exerciţiul democratic al alegerilor. Viitorul nu sună deloc bine!

Finanţistul Mersea (fost angajat al ANAF) este noul prefect liberal al judeţului. Vigu a pus umărul la numirea lui. Sunt vechi prieteni. Funcţia a fost vânată de pesedişti şi numai intervenţia lui Antonescu, pe filiera Rotilă (aşa se laudă), a rezolvat diferendul.

Oraşul a devenit, peste noapte, violet. Poporenii au invadat spaţiul public cu imaginile candidaţilor Piţigoi, Tabacu şi Dan Diaconescu. Primul se vrea la Primărie, T. la Consiliul Judeţean, iar D. D îşi pune la bătaie imaginea otevistă, în perspectiva alegerilor parlamentare. De unde parale? Evident, de la cei interesaţi să deţină controlul în administraţia locală şi judeţeană. E clar că, în contextul de faţă, PP-DD poate face diferenţa, pentru orice majoritate.

13 mai 2012. La meci, pe stadionul Petrolul. Lupii primesc vizita găzarilor din Mediaş. Vigu mi-a oferit două invitaţii la lojă. Stadion superb, galerie minunată, totul la superlativ! Într-un astfel de templu sportiv te simţi cetăţean european. Volosevici, primarul portocaliu al Ploieştiului, are cu ce se lăuda.

După meci, am rămas cu Vigu la cârciuma ungurului Tibi. Sunt parteneri în afaceri. Am discutat de moralitatea din politică, ocazie pentru V. să aducă vorba de „fratele" Rotilă, care se îmbogăţeşte pe zi ce trece. Prăpastia dintre ei se adânceşte vizibil! E obsedat de conflict. Îl întreb ce rost are lupta pentru putere într-o societate sleită?! Evită răspunsul. Rămâne prizonierul ambiţiilor.

14 mai 2012. Propagandă printre blocuri. Liberali, pesedişti şi mulţi gură-cască. Apare şi senatorul Biţă, înalt demnitar, coborât printre muritori. Calm, destins, superior, acompaniat de şoferul din dotare. Fără preaviz, un cetăţean între două vârste, înfierbântat de prezenţa şi dialogul cu Vigu, a început să-l înjure vârtos pe senator. Riposta sălcie a demnitarului n-a reuşit să calmeze spiritele. Ulterior, am înţeles că între cei doi combatanţi se consuma o mai veche „amiciţie". Eşec total pentru Biţă! Vigu a hotărât să se lipsească pe viitor de „ajutorul" senatorial.

O alta scenă desfăşurată pe „frontul" de sud - strada Schelelor, zona verde din faţa blocurilor cu zece etaje. Scandal între locatari. La insisţentele Dupulinei, Vigu a comandat un set de bănci şi mese metalice pentru a mobila parcurile frecventate de pensionarii din zonă. Chiar era nevoie! Donaţia a iscat un adevărat iureş printre locatarii cu simpatii politice portocalii, care au cerut demolarea „construcţiei fără autorizaţie". Revoltă între pensionarii uselişti, discuţii aprinse şi ameninţări între vecinii de scară, bloc ori cartier. Deznodământ previzibil. Primarul Laurian a trimis ADPP-ul să „demonteze" locul.

15 mai 2012. Mă descurc tot mai greu cu însemnările zilnice. Consemnez cât apuc şi pe unde apuc. Uneori chiar în timpul ce lucrurile se petrec. Colegii s-au obişnuit cu imaginea scriptologului ce îşi notează febril fapte şi replici. Mai puţin Vigu, care mă înţeapă de fiecare dată când are ocazia: „Vezi ce notezi acolo! Sper că de bine!"

Noncombatul pesediştilor este deja de notorietate. Ne avertizează tot mai multă lume. Inclusiv parte din activiştii lor susţin că au fost „sfătuiţi" să-l voteze pe Laurian, candidatul portocaliu şi PPDD-ul la Consiliul Local. Confuzie totală printre electori! Regia ixuleştilor prinde contur.

16 mai 2012. Dincolo de laşităţi, complicităţi, slugărnicii şi stres, campania electorală are momentele ei unice, în faţa cărora cronicarul din mine se simte privilegiat.

Dialog autentic, surprins în timpul unei întâlniri cu electoratul în zona Păcuri, colţ cu Turnătoria: „Cine eşti dumneata de-ţi permiţi să ne prosteşti cu astfel de minciuni la adresa primarului Laurian, domnule?" – răzbate o voce, bine ascunsă în mulţimea adunată în faţa blocului insalubru de cartier mărginaş. Câteva priviri s-au întors, ca la comandă, înspre grupul de unde venea răcnetul şi mare parte din cei prezenţi la întalnirea cu Vigu au început să mârâie. „Dă-l dracu', că ăsta e un nenorocit de agitator portocaliu, plătit de cap de cauciuc (făcând referire la Valjan)! N-are servici' şi stă cu o curvă de nevastă care s-a înrolat în armata lichelelor de sunt în stare să o f... şi pe mă-sa pentru doi poli!"- a ripostat

un ins răguşit, cel care mai târziu avea să se prezinte nea Tase. „De unde ştii, nea Tase? Ai stat la curu' ei? Ia nu mai fă dumneata pe deşteptu'! Las-o în pace, că e amărâtă!"- sări o muieruşcă cu înfaţişare şi gestică de ţaţă. Acrit de mutra şi vorbele femeii, Tase s-a apropiat de candidat. „Domnu' Vigu, eu îi ştiu pe toţi ăştia de pe aici care se strâng ca nişte muşte la căcat imediat ce apare unul să le dea ceva. Ştiu tot şi dacă doriţi vă stau la dispoziţie cu orice informaţie!"

Tase era un om mărunţel, trecut de 65 de ani, cu faţa colţuroasă de portavion şi privire vicleană de „ciripitor" cu state vechi. Genul celui care pândeşte pe după perdea tot ce mişcă prin cartier. Uns cu toate alifiile, Tase simţea că e un os de ros şi nu voia să-l piardă. Abandonat rapid de Vigu, omul intră în vorbă cu aghiotantul Dănilă, proaspăt cănit şi frezat pentru întâlnirea cu electoratul: „Le zice bine domn Vigu! Ştie să pună problema, e om ca lumea! Vorbeşte de locuri de muncă şi siguranţa cetăţeanului, exact ce ne lipseşte nouă. Are priză la lume, dar uită-te colea la mine, fără lovele de dat la proştii fomişti înainte de vot nu iese treaba. Cap de cauciuc le dă bani, mâncare şi îi duce înşiraţi să pună ştampila. E mafie mare, şefule! Auzi, dacă tot am vorbit de lovele, când pot să-l găsesc şi eu pe jupân, că am mare nevoie de o sponsorizare să repar o conductă la subsol şi să pun interfon la scara blocului!? Dacă mă ajută îl ajut şi eu, că doar sunt administrator şi mă cunoaşte lumea!" Dănilă, deja chelfănit de multe ori pentru astfel de intermedieri, îşi căuta discret ieşirea din discuţie. Vulpoiul de Tase îi anticipă mişcarea şi se înfiinţă degrabă în coasta lui Vigu: „Auzi măi şefu', eu am influenţă aici în cartier şi dacă nu vă trebuie voturi la ce dracu' mai deranjaţi lumea?!"

Prins într-o altă discuţie, Vigu îi aruncă flăcări din priviri lui Dănilă care, livid la faţă, încerca fără succes să îndepărteze deranjul. Furios, cu nările în vânt şi desfăcut la chimirul sudălmilor, Tase bătea în retragere. „Să vă duceţi unde a înţărcat mutu' iapa cu partidele voastre, că toţi sunteţi nişte hoţi! Ne promiteţi marea cu sarea şi după alegeri nu vă mai vede nimeni! N-aveţi nicio şansă cu arogantul ăsta. Tot ălă de e acu' o sa câştige, iar voi o să rămâneţi ca proştii!"

Ce ar mai fi de adăugat?

17 mai 2012. Colegii nu mai suportă sfidarea pesediştilor. Încerc să calmez spiritele. Mirel, ofiţerul răzvrătit, crede că era mult mai nimerit să candidăm pe liste separate şi să nu fi intrat în USL: „Mare greşeală, monşerule! În şase luni, PSD-ul o să ne mănânce la micul dejun! Antonescu e boem!" Mulţi liberali sunt de aceeaşi părere.

Pentru prima dată în ultimii ani simt nevoia acută de linişte. Am închis pentru o vreme telefonul şi orice altă legatură cu lumea dezlănţuită. Îmi zboară gândul la vorbele din corespondenţa lui Cioran - „Scrisori către cei de acasă": „Să trăieşti fără telefon, fără vizite, fără compatrioţi, fără nici un fel de întâlniri, ăsta e raiul". Îmi fac ordine în hârtii şi transcriu mare parte din însemnările răvăşite în ultimul timp. Regăsesc scene interesante, dar şi amănunte inutile tratate cu subiectivism. Le tai, fără regret.

Citesc în „Revista Nouă" un interviu cu istoricul A. Ciupală, semnat C. Negreu. O poveste romanţată despre trecerea regelui Ferdinand prin Câmpina. Reţin un fragment foarte

interesant: *„Urmaşul lui Carol I, Ferdinand, a avut o peripeţie foarte amuzantă prin Câmpina. Regele Ferdinand, ca şi nepotul său Mihai, avea pasiune pentru maşini. Era epoca acelor maşini elegante, cu aripile care se prelungeau cu o treaptă în faţa uşilor. Ferdinand, care conducea maşina, venea cu aghiotantul său, generalul Balif, tatăl unei foarte cunoscute profesoare de istorie din Câmpina, doamna Baldovin. La răscrucea actualului bulevard Carol I cu Calea Doftanei, tot timpul se afla un sergent de stradă care dirija circulaţia. Venind dinspre Sinaia, Ferdinand a observat că e pe cale de a rămane fără benzină. Au tras maşina lângă acel sergent, întrebându-l dacă ştie un loc unde să poată alimenta. Sergentul, impresionat de uniforma de aghiotant regal a generalului Balif, spre deosebire de cea de campanie în care era îmbrăcat regele, neavând vreun însemn sau epolet, l-a considerat a fi şoferul. Generalul, văzând cum şoferul se pierde în explicaţii, i-a propus să urce pe treapta maşinii şi să le arate chiar el de unde pot cumpăra benzină. Sergentul i-a dus pe strada Cimitirului, actuala Bobâlna, la depozitul de produse petroliere care există si acum – atunci se numea Societatea Distribuţia. Ajungând acolo, sergentul strigă la paznic să deschidă poarta. Apoi începe să-şi arate destoinicia: «Şofer, la dreapta! Şofer, la stânga! Şofer, trage la pompă!» În timp ce dădea aceste ordine precise, iar «şoferul» le executa corect, a apărut şeful depozitului, domnul Dumitrescu, care a înlemnit. S-a oprit maşina, Dumitrescu a dat onorul regelui şi i-a cerut scuze pentru confuzia sergentului. Regele s-a amuzat fară să facă un caz din această întâmplare".*

Frumoasă poveste! Sunt sigur că foarte puţină lume o ştie. Tocmai de aceea mă gândesc foarte serios să vorbesc

cu toţi aceşti venerabili deţinători de inestimabile mărturii şi să le propun editarea unor volume-document, care să păstreze cele mai importante date din istoria oraşului şi chiar a împrejurimilor. Cu fiecare zi care trece, martorii trecutului dispar şi odată cu ei multe dintre întâmplările ce merită a fi cunoscute.

18 mai 2012. Se închide cercul. Azi s-au depus oficial candidaturile pentru Primărie, Consiliul Local şi Consiliul Judeţean. La Câmpina, în lista comună a USL, liberalii au patru nominalizari în primele nouă. „Avantajoasă" negociere! Sigur rămânem cu trei consilieri după plecarea lui Vigu la Consiliul Judeţean, opţiune logică în caz că pierde alegerile. Măreaţă realizare! În mandatul trecut, fără aliaţi, am avut doi consilieri. Dacă ar fi să cred în previziunile ixuleştilor (USL – 8 mandate), Mirică, aflat pe locul 9, iese sigur din calcul. Munca noastră se contabilizează în tolba încrengăturii. Am discutat cu Vigu despre toate astea şi îl enervează atitudinea mea.

19 mai 2012. Plouă fără încetare şi noi facem pe felcerii în piaţa publică. Vigu se îngrijeşte cu succes de glicemia trecătorilor. Microbuzul, plantat ostentativ în parcarea din faţa supermarketului franţuzesc, atrage clienţi cu duiumul. Unul urcă, altul coboară, iar noi le ţinem penibili umbrela şi frânturi de discurs. Dacă asta e politica trebuie să mă lepăd repede de ea! Încerc să mă sustrag, dar mă prinde cerberul! Apare Poliţia Comunitară. Era de aşteptat. Prinţişorul portocaliu Marean, bulibaşa tarabagiilor, a dat alarma la

consoartă (ofiţereasă la Poliţia Comunitară, unsă în funcţie pe criterii politice, la apelul bocancilor) şi la Primărie. Echipajul, sosit de urgenţă, ne cere imperativ să plimbăm ursul pentru că nu avem autorizaţie să doftoricim cetăţenii în mijlocul străzii. Aveau dreptate, dar nu ne puteam lăsa intimidaţi atât de uşor. Vigu le promite nervos că îi dă afară dacă va fi ales. Între timp, caravana îşi face treaba, Dănilă închide lista cu peste 300 de verificaţi, iar sticleţii trimişi de autoritatea portocalie se înmulţesc. Se acutizează conflictul şi Vigu este invitat să dea cu subsemnatul la secţie, de unde se întoarce şi mai montat, planificând în detaliu programul zilnic al caravanei şi cerând implicare totală pentru promovarea acţiunii.

După-amiază, în drum spre casieria Electrica, am intrat pe la Biblioteca Municipală. Caut de mult o lucrare despre Cioran semnată de M. Diaconu, pe care n-am găsit-o nici aici. La plecare am făcut o plimbare pe Bulevard, în amintirea tinereţii petrecute la Gura Leului. Acolo mergeam în fiecare zi cu fetele şi băieţii în anii de liceu. Frumoase vremuri! După atâţia ani privesc locul din altă perspectivă. Am citit multe lucruri despre istoria zonei, am văzut imagini de la 1900, atunci când bulevardul era o simplă stradă care se numea „Pe mal" şi găzduia case boiereşti cu grădini mari, ale unor familii importante, cum ar fi Cantacuzino ori Lahovari. Bulevardul, aşa cum arată azi, este opera primarului liberal Victor Rădulescu, care a fost şi propietarul clădirii fostului Sanepid, aflată în imediata vecinătate a Liceului Forestier. Azi, aproape toate aceste mărturii din lumea veche a oraşului sunt pe cale de dispariţie. Nu ştim să punem în valoare şi să conservăm

ceea ce a mai rămas. Cel mai bun exemplu în acest sens este Curtea Domnească a lui Barbu Ştirbey din incinta Colegiului „Nicolae Grigorescu", unde a fost construită o sală de sport în timpul guvernării Năstase şi a administraţiei locale conduse de Gheorghe Tudor. Ansamblul de clădiri rezistase bombardamentelor din război, cutremurelor şi regimului comunist, dar nu a supravieţuit ignoranţei post-decembriste, când a fost demolat fără nicio ezitare, cu aprobări îndoielnice de la Bucureşti. Nici azi nu ştim exact cine a autorizat distrugerea acestor clădiri de patrimoniu.

21 mai 2012. Chiar dacă sunt la pământ cu timpul, nu vreau să pierd ocazia de a consemna date preţioase cu privire la candidaturile depuse oficial la Biroul Electoral Local. Cu alte cuvinte, cine cu cine se înfruntă pe 10 iunie în alegerile locale.

Note de reporter: *„Primii care s-au prezentat la Biroul Electoral au fost «verzii»- Partidul Verde, până de curând incolor în peisajul politic local. Ca, de altminteri şi la nivel judeţean sau naţional. Partidul Verde, care nu a reuşit o unificare totală a partidelor ecologiste, PER păstrându-şi identitatea, apare, ca multe alte partide mici, numai în ajunul alegerilor, fie ele locale, parlamentare ori prezidenţiale. Organizaţia câmpineană a verzilor a fost «resuscitată» de Elvis Arghir, un personaj prezent de opt ani în legislativul municipal, actualmente independent, fost consilier liberal, pedelist, fost candidat PD la Primăria Câmpina (2004), fost candidat PNL la şefia executivului câmpinean (2008), fost, fost, fost. Tocmai asta e, că Arghir a tot fost şi ar vrea să fie.*

După ce PNL i-a retras sprijinul politic, în urmă cu doi ani, era clar că un loc eligibil pentru el pe lista USL era o utopie. Aşa că omul s-a gândit să-şi facă partid şi să se pună primul pe liste. Drept pentru care eternul Arghir va candida la Primăria Câmpina din partea P. V., fiind totodată şi primul pe lista candidaţilor pentru Consiliul Local. Principala sa achiziţie este consilierul municipal Florin Marcu, care a părăsit de curând PDL. Marcu este şi singurul câmpinean ce candidează (de amorul artei!!!) la şefia Consiliului Judeţean. El ocupă şi locul secund pe lista candidaţilor- consilieri, locul al treilea fiind «achiziţionat» de Mircea Călin (angajat în firmele controlate de Arghir). Candidatul verzilor, Arghir, membru al cultului Adventist de ziua 7, se bazează pe voturile adventiştilor şi ale penticostalilor din zonă. Imediat după «verzi» s-au prezentat la BEL reprezentanţii USL. Conform sondajelor, USL ar obţine cam 60% din sufragii pentru Consiliul Local, ceea ce poate însemna 8 sau 9 consilieri municipali. Virgil Guran, liderul liberalilor şi candidatul USL la Primăria Câmpina, este primul pe lista pentru Consiliul Local (din punctul meu de vedere o greşeală strategică ce va aduce PSD în avantaj). Îl urmează viceprimarul Ion Dragomir, Gh. Tudor (PSD), D. Ioniţă (PNL), M. N. Petrovici (PSD), F. Frăţilă (PNL), H. Zăgan (PSD), R. Papuc (PNL), C. Tiu (PSD), D. Enache (PNL). Conservatorii deţin locuri neglijabile pe listă (după activitatea şi importanţa organizaţiei lor), liderul PC Câmpina, D. Bolocan (susţinut de Guran), fiind poziţionat pe locul 12. De remarcat este faptul că medicul chirurg Călin Tiu, pe care PSD l-ar fi vrut candidat propriu la Primăria Câmpina, a coborât de pe locul 3 (poziţie pe care o ocupa într-o primă variantă a listei), pe locul 9.

Partidul Ecologist Român nu are candidat la Primărie, dar a prezentat o listă aproape completă, cu 21 de candidaţi, pentru Consiliul Local, primele trei locuri fiind ocupate de M. Cârcioreanu, M. Orţan, M. Lăcătus.

Primarul în exerciţiu, H. Tiseanu, care îşi împarte şansa de a fi reales aproape în mod egal cu V. Guran, ocupă şi el primul loc pe lista PDL la Consiliul Local, urmat de afaceristul Ovidiu Cord (interesant că V. Cord, soţia acestuia, este membru PSD) şi consilierii municipali M. Nistor, G. Preda, M.Dulă, E. Albu, D. Telegescu, M. Clinciu, V. Bondoc, L. Cercel. Potrivit sondajelor, PDL ar obţine 6 sau 7 consilieri.

Partidul Poporului Dan Diaconescu (PP-DD) şi-a desemnat drept candidat la Primărie pe consilierul municipal Adrian Piţigoi (fost membru PIN), un apropiat al Jenicăi Tabacu (şefa din umbră a PP-DD-ului local şi candidată la Consiliul Judeţean). Piţigoi este primul pe lista de candidaţi – consilieri, fiind urmat de L. Dumitrescu, V. Stănică şi doctorul M. Tifigiu.

Corcodel Liviu (fost membru PDL, PSD, PP-DD), care, iniţial, a încercat să negocieze candidatura la Primărie din partea PP-DD, a eşuat în demersul său, nefiind agreat de J. Tabacu. În cele din urmă, a ales varianta PNG-CD, partidul lui Gigi Becali. Alături de Corcodel, pe lista PNG-CD pentru Consiliul Local, mai figurează R. Bucur şi V. Nechifor.

Partidul România Mare îl are drept candidat de primar pe Andrei Istrate (32 de ani) ce se remarcă doar prin a fi cel mai tânar dintre competitorii politici. Pe lista de C. L. mai apar T. Satnoianu şi E. Apostolescu.

UNPR Câmpina va fi şi el prezent în alegeri cu un candidat la Primărie (Ciprian Murariu) şi o listă completă pentru legislativul local, printre propuneri şi doctorul Dan Căpăţână".

22 mai 2012. Însemnări nervoase. Mă oripilează laşitatea unor „cetăţeni" care, în spatele anonimatului, îşi manifestă dreptul la opinie pe reţelele de socializare ori prin viu grai (telefonic), înjurând şi proferând ameninţări la adresa celor ce au tăria şă-şi decline identitatea şi să afirme cu toată răspunderea ceea ce gândesc. Oameni meschini emanaţi din tenebrele trecutului securisto – comunist, voci otrăvite ale propriilor conştiinţe cumpărate ori îndoctrinate de sistemul politic nenorocit, un cancer social. În calitate de ziarist incomod, primesc de ani de zile, mai aprig în ultima perioadă, mesaje pe diferite canale, prin care tot soiul de umbre (anonimi) mă înjură, îmi ţin lecţii de moralitate, mă discreditează, fără niciun argument. Accept orice critică de bună credinţă, pentru că nu sunt deţinătorul adevărului, însă am pretenţia ca aceia care au ceva de zis să o facă la lumină, cu identitatea pe masă.

Aflu de la un profesionist, care ştie să inspecteze măruntaiele reţelelor de socializare, că multe dintre leprele anonime ce comentează şi spurcă orice şi pe oricine, fac parte dintr-o reţea locală (prezentă, sub diverse forme, la nivel naţional), fiind plătiţi de anumiţi oligofrenii politici să creeze imagine prostă în jurul celor incomozi, care spun ce gândesc. Bănuiam, dar nu credeam în ruptul capului că în România anului 2012 (ţară membră U.E şi NATO) mai există falange ale stalinismului întruchipate de oameni tineri, mânuitori de calculator şi tehnică audio – video. În naivitatea mea, n-am intuit că putregaiul este atât de mare.

23 mai 2012. Se apropie ziua deversării aranjamentelor din culise! Campania îmi ocupă tot timpul şi reuşesc cu greu să mai consemnez întâmplări. Marş forţat prin cartiere! Discutăm cu mii de oameni, notăm probleme, promitem şi mergem mai departe, spre niciunde. Poporul vrea schimbarea! Vigu rămâne neîncrezător. Ştie el ce ştie!

Mirel mă ţine la curent cu apriga zvonistică lansată de gura târgului: „Ixulescu e înţeles cu Vigu! Al nostru cedează Primăria pentru Parlament". „Cârmaciul intoxicărilor îşi face treaba, colonele!", îi răspund apatic. „Sunt urât, dar nu şi prost!", conchide băţos fostul poliţist.

Surse credibile îmi transmit că senatorul Biţă îl critică pe unde are ocazia, fără menajamente, pe Vigu. Altfel spus, îşi denigrează propriul candidat. În urmă cu o lună îl pupa pe frunte, îl îmbrăţişa şi îi declara susţinere necondiţionată. *Ecce homo*!

Bătălia politică s-a extins şi pe Facebook. Tineretul angajat cu simbrie de ambele tabere combate cu sârg. Mizerabilă găselniţă! Nu contează subiectul, lături să fie! La capitolul ăsta, PDL-ul, dirijat de Teo, fiul primarului Laurian, este mult mai bine organizat!

Vigu primeşte sfaturi mizerabile de la judeţ. Aliaţii îi sugerează să negocieze cu interlopii câmpineni pentru voturi. Nu-mi vine să cred! A refuzat categoric. Slavă Domnului!

În bârlogul lui Biţă, conferinţă de presă. Senatorul vorbeşte „elogios" la adresa guvernării portocalii din burta căreia a ieşit demnitar: „Înlăturând de la putere cabinetul Ungureanu, am blocat şi nebunia votului prin corespondenţă. De fapt, am

înlăturat pericolul prăbuşirii totale a democraţiei româneşti, dând posibilitatea renaşterii şi refacerii prestigiului Parlamentului nostru care, cu toate imperfecţiunile sale, reprezintă suveranitatea poporului în conducerea tării şi, prin urmare, cel mai înalt for democratic al României". Îmi dau lacrimile!

30 mai 2012. Găsesc resurse de timp şi vlagă să organizez a zecea ediţie a Cafenelei Liberale Brătianu. Un proiect iniţiat cu un an şi jumatate în urmă, în care am investit timp, suflet şi bani, alături de Dupulina. Format de cenaclu. Azi, temă grea: ideea ionesciană - „cum să judeci fără să iei de-a gata o afirmaţie, indiferent de autoritatea omului care a făcut afirmaţia sub un aspect sau altul".

În plus, convorbiri despre Câmpina de altă dată. Sediul PNL este neîncăpător. Printre invitaţi, tineri elevi de liceu şi intelectuali fără apartenenţă politică. Cafeaua îndulcită cu rom şi prăjiturile coapte de Dupulina au întregit tabloul boem al unei întâlniri de după-amiază. Profesorul şi eseistul Christian Crăciun, invitat special, a vorbit impecabil despre influenţa nefastă a politicului în societatea zilelor noastre. Invitaţi la polemică, tinerii au demonstrat că nu sunt interesaţi de ceea ce se întâmplă în jurul lor. Cei mai mulţi sunt hotărâţi să plece în străinătate, fără gând de întoarcere. Am încercat să le oferim motive să-şi schimbe părerea. Slabe şanse! Nu mai au încredere că se pot realiza în ţara lor. Dacă asta simt tinerii noştri, suntem la marginea prăpastiei! La final, Magda a citit câteva poeme, creaţie proprie, apărute recent în volum, iar o tânără doamnă căreia nu-i reţin numele a insistat ca viitoarea întâlnire să aibă loc la Brebu, în locuinţa de vacanţă a unui scriitor bucureştean.

31 mai 2012. Sondajele locale de opinie arată bine. Valul schimbării îşi face treaba şi Vigu punctează în preferinţele electoratului. Îl văd optimist şi gata de asaltul final. Nu mai pricep nimic! Să fi picat înţelegerea? Greu de crezut! Şi atunci, de ce lasă impresia că vrea să câştige şi face eforturi susţinute pentru asta? Chiar speră într-o victorie surprinzătoare sau îşi hrăneşte doar vanitatea, slăbită inevitabil în negocierile cu ixuleştii?

Reţin din „Carte de înţelepciune" a lui Noica: *„Nu, totul sfârşeste într-o logică. Înţelepciunea şi gândul de pe urmă ar vrea să desprindă logica, structurile, formele din întâmplări şi lucruri."*

Se închide un capitol şi după toate cele prin care am trecut, trăiesc acelaşi sentiment ca C. Istrati în 1913 când, decepţionat la rându-i de politică, spunea: *„Cred că nu-mi rămâne decât de a sta de o parte şi a nu mai servi de căptuşală ticăloşiilor făptuite de pungaşi şi ambiţioşi fără scrupule".*

1 iunie 2012. Admirabilă luciditatea amară a lui C. Crăciun. Reţin din „Pelingeneze", eseu apărut în „Revista Noua": *„Legat de această boală naţională, de a distruge tot ceea ce funcţionează (...) Decapitarea I.C.R şi schimbarea acestei instituţii într-una de simplă propagandă politică în vremile acestea în care prostia este francă, ideologică (sunt printre cei care cred că prostia şi ideologia sunt oarecum sinonime), gestul acesta de a anihila una dintre emblemele reuşitei culturii naţionale, dă oricui şi-a păstrat o brumă de luciditate şi de memorie, fiori reci. De altfel, faptul că actul acesta a*

stârnit o neaşteptată reacţie de solidarizare chiar şi din partea adversarilor declaraţi ai lui Patapievici, că astăzi are loc un protest sui generis al papioanelor, poate îi va umili puţin pe cei care cred că ştiu şi pot totul. Oricum, e una dintre cele mai cumplite lovituri pe care spiritul primar agresiv, fie el şi împănat cu diplome, nu contează, le dă construcţiei culturale. România se întoarce triumfal în ghetoul izolaţionismului naţionalist ceauşist".

2 iunie 2012. Lansări fastuoase de candidaţi.

Note de reporter: *„Nesperate vizite de la centru. USL-ul l-a adus pe Antonescu, poporenii pe Diaconescu. Organizaţiile locale PNL şi PSD au pregătit până la amănunt evenimentul lansării candidaţilor programat a avea loc în sala mare de la Casa de Cultură «Geo Bogza». Desfăşurare impresionantă de forţe! Sute de membri şi simpatizanţi ai celor două partide i-au întâmpinat pe liderii politici naţionali în mijlocul valurilor de drapele colorate în galben şi roşu. Conferinţă de presă la sediul PNL. Antonescu a abordat, în grabă, mai multe subiecte, printre care şi cele referitoare la importanţa votului pe care câmpinenii ar trebui să-l dea numai acelor candidaţi care vor putea apăra interesul comunităţii oraşului şi vinovăţia/ complicitatea primarilor pedelişti la actualul dezastru social-economic al României: «Nu trebuie să uităm că acei primari pedelişti care vin acum şi cer votul populaţiei sunt şi ei responsabili, alături de Traian Băsescu, Elena Udrea, Emil Boc şi Roberta Anastase, pentru dezastrul economic, social, instituţional pe care il trăim azi în România. Fără sprijinul lor politico-administrativ nu se putea desăvârşi*

planul falimentar al guvernanţilor. Pe 10 iunie, vom alege, înainte de toate, oamenii pe care îi socotim cei mai vrednici de a reprezenta şi servi interesele comunităţii. Eu sunt aici pentru a-l susţine pe Virgil Guran, un om pe care îl cunosc de mult, pe care îl admir de mult, pentru că este un om puternic, cu curaj şi personalitate, capabil să se angajeze în bătălii greu de purtat, în care puţini se angajează. O astfel de bătălie este aceea pentru Câmpina, aici fiind unul dintre fronturile cele mai dificile pentru noi toţi. Sunt absolut convins că Virgil Guran este un om nimerit să conducă această comunitate. Depun mărturie despre un om în care am toată încrederea».

Pe afară e vopsit gardul! În realitate Antonescu, informat / influenţat de Roşca, are altă impresie despre candidatul şi situaţia de la Câmpina. Am aflat din surse sigure că nu agrează înţelegerea liderilor locali cu anumiţi oameni de afaceri şi că evită subiectul pentru că ar fi prea târziu să mai schimbe lucrurile. Prezent şi el la întâlnirea cu presa, M. Cosma – jupânul pesedist de la Consiliul Judeţean Prahova a reamintit că «municipiul câmpinean era, cu ani în urmă, un oraş cu o viaţă economică înfloritoare, cu mai mulţi salariaţi decât locuitori, cu o producţie industrială mai mare decât cea a judeţului Sălaj. Acum mai are abia vreo 4000 de angajaţi! După ce vom câştiga Consiliul Judeţean, vom înfiinţa patru parcuri industriale în Prahova, dintre care unul va fi la Câmpina, cel mai probabil pe o platformă ce aparţine azi SC Petroutilaj SA». Nu părea deloc convins că va realiza ceea ce promite!

După conferinţă, liderii USL şi echipele de campanie s-au îndreptat spre Casa de Cultură, unde au fost primiţi cu aplauze şi îndelungi ovaţii de către sutele de activişti

cantonaţi în faţa instituţiei. Strângeri de mâini şi chiar cereri de autografe, de la Antonescu, pe treptele de la intrare, proaspăt reparate. Aproape strivit sub presiunea şuvoiului uman ce curgea greoi spre foierul sălii de festivităţi, un pensionar îşi striga disperarea prins ca într-un cleşte în gura strâmtă a uşii metalice doar pe jumătate deschisă. Se formase un dop de mâini, capete, trunchiuri şi picioare împinse nebuneşte către un festival de aplauze. Înainte de a urca pe scenă, Antonescu a cerut câteva minute de intimitate, pentru o scurtă convorbire telefonică, în timp ce Guran, Cosma, Roşca, Rebega (de la PC) îşi pregăteau, în culise, discursurile pe fondul muzical al filmului «Piraţii din Caraibe» ce răzbătea asurzitor în boxele instalate în faţa celor aproape 1000 de aplaudaci frenetici. Cosma, care nu pierde nicio ocazie să-şi arate marea pasiune pentru istorie şi cultură, şi-a împănat discursul cu referiri la românii din Basarabia, la marele cărturar adoptat de Câmpina în urmă cu 130 de ani («pe prispa casei lui Hasdeu, cel care a scris Etymologicum Magnum Romaniae, să îngenunchem de câte ori venim la Câmpina») şi la noua sa carte («Cavalerii Ordinului Mihai Viteazu») ce a văzut recent lumina tiparului, reînnoind, în final, promisiunea de a revigora viaţa economică a oraşului prin realizarea unui parc industrial. La rândul său, Antonescu, recunoscut drept un bun orator, a însufleţit mulţimea îndemnând din nou câmpinenii să voteze candidaţii USL, aducând cuvinte de laudă colaborării sale cu Victor Ponta, colaborare care a făcut posibilă realizarea alianţei politice USL, «lucru la care nici nu ne puteam gândi acum trei ani, pentru care am fost acuzat de mulţi fruntaşi liberali că, din această cauză, îi voi face pe Brătieni să se răsucească în

mormânt. Astăzi, vedem că USL este singura cale pentru a învinge puterea portocalie, construcţia noastră politică dovedindu-se perfect valabilă, viabilă şi necesară. Vă asigur că şi atunci când nu vom mai fi împreună, când drumurile partidelor noastre se vor despărţi din nou, peste mai mulţi ani, vom purta pentru colegii noştri din PSD respectul pe care îl merită», a subliniat Antonescu."

În spatele cortinei, frăţia avea o altă faţă. S-a iscat un adevărat scandal între liderii locali pentru locurile repartizate fiecărui partid în sala de spectacole. Pesediştii se simţeau boicotaţi în faţa mai marilor de la judeţ, pentru că sute dintre activiştii lor n-ar fi avut şansa să aplaude cu sârg din pricina liberalilor care, după toate astea, au şi îngălbenit peisajul cu sute de baloane şi eşarfe, mult mai vizibile decât cele roşii. Unul dintre ei a propus chiar înfinţarea unei comisii mixte care să analizeze şi să sancţioneze aroganţa liberală. Noaptea minţii! Din surse credibile am aflat că sindrofia electorală a avut şi o prelungire la şpriţ în crama ixuleştilor din creasta Muscelului. Antonescu a refuzat invitaţia.

Alte sute de admiratori în parcul cu soldat. Pe o vreme ploioasă şi rece în care nu îţi venea să scoţi nici măcar un câine afară din casă, domnul Dănuţ Diaconescu şi-a dat întâlnire cu trei-patru sute de localnici, majoritatea din comunele limitrofe. Realizatorul tv a întârziat două ore, timp în care simpatizanţii s-au încălzit cu muzica trupei „Romania", precum şi cu melodiile interpretate de un taraf local. Şeful poporenilor a sosit pentru prima dată la Câmpina venind direct din Ardeal, de la alte manifestări electorale programate în cadrul turneului naţional „Caravana

speranţei". Fanii, majoritatea oameni simpli, aşa rebegiţi cum erau, l-au întâmpinat cu urale şi ropote de aplauze, îmbulzindu-se, mai ales femeile, să-l atingă şi să-i ofere flori. Dacă nu ar fi avut gărzi de corp, mulţimea l-ar fi înăbuşit cu afecţiunea pe fondatorul PP-DD. După pancarte, se puteau vedea în mulţime şi poporeni din Şotrile, Poiana-Câmpina, Băneşti, Valea Doftanei, dar şi din alte localităţi limitrofe. Atâta patos nu s-a mai văzut din 1996, când se ridica valul CDR peste români.

Discursul domnului Dănuţ nu a ieşit din tiparele manipulării pe care o practică de multă vreme: *„(...) ciocoii care tremură de frică în faţa voastră, a poporului, căci ei ştiu că sunteţi puternici şi îi veţi pedepsi cu un pumn în bot la vot. (...) După alegeri, părţi din avuţia oraşului vă vor reveni, pentru că vă aparţin de drept. (...) Marea schimbare se va produce la Câmpina şi chiar în Prahova, prin votarea candidaţilor nostri, Adrian Piţigoi, la Primărie şi Jenica Tabacu la Consiliul Judeţean".*

Pe scenă, alături de Dănuţ, înfloreau feţele candidaţilor nominalizaţi, oameni cu educaţie solidă, cu doctorate hasdeiene şi masterate în afaceri.

10 iunie 2012. Duminica orbului. Ora 7.00. Zdrenţuite şi cu moralul la cota de avarie, „trupele" se aliniază matinale în cartierul general. Se împart instrucţiuni, se verifică liste şi se încarcă toate telefoanele. Locotenenţii de cartier primesc ultimele ordine înainte de a se întoarce în tranşee. „Totul pentru victorie!", îi mobilizează Vigu, cerând raportare din oră în oră. Surpriză la pupitrul de supraveghere şi centralizare

a datelor! Aghiotantul Dănilă a fost înlocuit cu angajaţii de la apă plată. Decizie de ultimă oră a lui Vigu. Verde de supărare, cel înlăturat îşi anunţă retragerea pe secţia de votare ce îi revenea pentru tot restul zilei.

Ora 10.00. Activitatea locotenenţilor, trimişi din casă în casă, se dovedeşte a fi la jumătatea eficienţei cerute. Rezultatele preliminare (prezenţa la vot) pe secţii erau îngrijorătoare. Îl înştiinţez pe Vigu şi îmi cere să convoc de urgenţă şedinţă cu „factorii de răspundere". La ora 11.00 s-a terminat săpuneala. Dinspre PSD, nimic important. Nici nu avea cum, pentru că „aliaţii" îşi vedeau liniştiţi de noncombatul planificat. Pe la prânz primim vizita unei delegaţii de ţigani conduse de un anume Javriş, un soi de bulibaşă cu pantofi de lac, cămaşă roz şi privire de uliu plecat la vânătore. Aveau de vorbă cu jupânul, obligatoriu în momentul acela, până nu era prea târziu. Îl anunţ pe Vigu şi refuz să particip la discuţii. După un sfert de ceas, mi se transmite să-l chem la ordin pe Titi Prosop, un zdrahon veşnic îmbrăcat în maiou, cu muşchii tatuaţi, bun de băgat la înaintare şi evident responsabil politic în zonele de risc. Acelaşi Prosop care nu a stat pe gânduri când a fost pus să-l toarne la A.N.I, pentru incompatibilitate, pe Marean de la Piaţă.

Ora 13.00. Prezenţă sub aşteptări la vot. Vigu era tot mai pământiu. Îi explic motivele pentru care nu funcţionează reţeaua din cartiere, între care slaba organizare, lăsată pe mâna aghiotantului şi parcă nici nu mă aude. „Ăştia suntem. N-ai pe cine să te bazezi!", îmi răspunde scârbit într-un final. Nu înţelegeam prea bine la cine se referă. La omul lui, la tot grupul, la pesedişti, la naţie ori la aranjamentele eşuate!

Ora 17.00. Vigu cere mobilizare generală. Primise informaţia că stă bine în sodaje şi sunt şanse de câştig. „Cheamă-i pe toţi şi spune-le din partea mea să aducă voturi cum or şti! Cine nu se mişcă acum să plece şi să nu se mai întoarcă!"

Am transmis noile ordine şi am plecat urgent, chemat de o iscoadă într-un cartier mărginaş, unde se mişca în draci morişca adversă. Vigu era deja acolo, inspectând locul. Am găsit ciurdină de ţigani încolonaţi la secţiile de votare! Era clar că mecanismul de vot bine uns al încrengăturii funcţiona din plin. În periplul nostru prin zonă am dat şi peste bolidul lui Ixulescu, intrând cu viteză în curtea unei fabrici. Cam dubioasă prezenţă într-o astfel de zi, la o astfel de oră, în proximitatea secţiilor de votare. „Tu ce crezi că ar putea să caute ăsta aici şi acum?", mă întrebă Vigu. Tăcerea era mai grăitoare decât orice răspuns.

Ora 19.00. La partid se strângeau activiştii din teren şi odată cu ei zvonurile contradictorii. Discuţii, lăudăroşenii şi propuneri de încins grătarul. Era clar că vom pierde Primăria, dar speram la un rezultat bun la Consiliul Local. La închiderea urnelor, am ales să asist la numărătoarea voturilor într-o secţie din imediata vecinătate a grupului de firme Neptun S.A, pe strada Bobâlna. Nu mi-a trebuit mult să mă conving că rezultatele erau apropiate de prevederile ixuleştilor. PDL şi PP-DD deţineau majoritatea sufragiilor.

12 iunie 2012. Încerc să fiu obiectiv cu privire la rezultatul alegerilor. Portocaliu-verzuiul Laurian a câştigat al treilea mandat consecutiv, cu mari eforturi umane şi importante

resurse financiare. Noncombatul pesedist, infuzia de capital a unor afacerişti direct interesaţi să deţină controlul în administraţia locală şi slăbiciunile morale ale unor cetăţeni dispuşi oricând să se vândă la colţ de stradă au făcut diferenţa. Consiliul Local este fix rezultatul unor calcule bine gândite, cu efect paralizant pentru oricine vrea să se opună sistemului. Opt consilieri USL, şapte PDL şi patru PP-DD, întocmai cu previziunile ixuleştilor, despre care am aflat cu mult timp înainte de vot.

Nu-mi fac iluzii că se va schimba ceva acum în societatea câmpineană! Mă îngrijorează viitorul. Nu ştiu cum am să mă descurc în toată cloaca asta. Cu ei ori împotriva lor sunt singurele variante! Trebuie să găsesc o cale de mijloc şi o mână de oameni normali în administraţie, alături de care să încerc să îndrept ceea ce am criticat în trecut şi să pun o cărămidă în plus la edificiul societăţii în care trăiesc, aflată încă în plin proces de maturizare.

USL a pierdut Primăria pe mâna lui Vigu şi nu a obţinut nici majoritatea în Consiliul Local. PDL-ul, prin Laurian, a învins în stilul lui Pyrrhus, regele Epirului antic, care a câştigat două bătălii împotriva romanilor cu pierderi foarte mari, ceea ce l-a determinat să exclame: „Încă o victorie ca asta şi suntem pierduţi!"

Surpriză la Poiana Câmpina! Valjan a câştigat cu 120 de voturi avans în faţa primarului în exerciţiu, Aurică (PSD-USL). Omul îşi explică eşecul prin agresivitatea exagerată a găştii lui Valjan, care ar fi intrat peste oameni în casă.

La Valea Doftanei, Manea (PDL) l-a surclasat pe Costea (USL), cel din urmă fiind mai puţin preocupat de politică şi administraţie şi mai mult de pădurile şi cheresteaua din zonă.

Şi Proviţa a rămas pedelistă, sub papucul Cosmoaicei. Se anunţă o confruntare interesantă la alegerile Parlamentare în Colegiul 2 Deputaţi.

Vigu a organizat conferinţă de presă, pentru a le mulţumi tuturor celor care au avut încredere în el. Afirmă că a făcut tot ce a a fost posibil pentru a câştiga alegerile, cu gândul de a schimba mentalităţile şi stilul de lucru din Primărie, dar recunoaşte că nu s-a putut opune „majorităţii relative" a celor care au decis că în Câmpina se trăieşte bine şi totul trebuie să rămână cum a fost.

16 iunie 2012. „Jurnal Anapoda". Lansare de carte la Casa de Cultură „Geo Bogza", în prezenţa autorului, scriitorul Ion Ochinciuc. Iubitor al meleagurilor şi culturii câmpinene Ochinciuc îşi petrece verile într-un imobil închiriat din strada Griviţei. Îl cunosc de puţină vreme, prin intermediul Aurorei, o colegă de redacţie. Am discutat, pe teme literare, de două sau trei ori în foişorul vilei în care s-a retras, „departe de Bucureştiul cosmopolit, îmbâcsit". Un om fascinant, trecut prin vâltorile vieţii (are peste 80 de ani), agreabil şi fin cunoscător de literatură, cultură universală, istorie. Are zeci de cărţi scrise la activ şi o experienţă publicistică de invidiat.

Lansarea, destul de slab mediatizată, a strâns puţină lume în sala mică de la „Geo Bogza". Printre invitaţi şi eseistul Christian Crăciun, omul care aduce, de fiecare dată, povestea cărţii: *„Suntem o ţară care suferă de amnezie, care are o frică patologică faţă de memoria istoriei, iar jurnalele sunt o modalitate de vindecare a acestei carenţe. Dl. Ion Ochinciuc este un martor privilegiat al mai multor epoci istorice, are un trecut teribil, mult har moldovenesc, ştie să pună în scenă personalităţile, văzându-le dramatic, fără încrâncenare,*

rezumând o situaţie printr-o anecdotă sau o vorbă de duh. Are condei uşor, scrie spinţar şi cartea se citeşte pe nerăsuflate. Amintirile dau năvală şi ideea de a nu păstra stricta înşirare cronologică mi se pare foarte bună. Ion Ochinciuc este un observator atent al lumii prin care a trecut, are o memorie capabilă să reconstituie din câteva detalii o întreagă atmosferă şi este un iubitor al comediei umane în nesecata ei inventivitate."

E o plăcere să-l asculţi pe Christian! Sper să îl oblig (prin valoarea lucrării) să vorbească la fel de frumos şi la debutul meu editorial, care nu este departe. Încă lucrez la volumul de publicistică „Rămân să disper printre ai mei", pe care intenţionez să-l trimit la tipar până în toamnă.

19 iunie 2012. A trecut mai bine de o săptămână de la alegeri şi multă lume încă nu îşi explică rezultatul local pe fondul victoriei zdrobitoare a USL în ţară. Circulă tot soiul de zvonuri, amplificate de scenarii hilare şi intoxicări meşteşugite, funcţie de interesele celor care le propagă. În ce mă priveşte (am spus-o şi public în ultima scriitură din gazetă), cred că votul la Câmpina a fost influenţat în mod evident de factori externi, din moment ce PP-DD, un partid înfiinţat de puţin timp, a obţinut cel mai bun scor din România în mediul urban. Ecuaţie grea, cu multe bănuite şi foarte multe nebănuite! Votanţi direcţionaţi (şi aici nu mă refer doar la pătura pauperă) până la amănunt, după interesul celor ce hotărăsc destinele oraşului. În sprijinul acestui raţionament poate fi reţinut şi rezultatul PDL în Consiliul Local, partid cu imaginea profund erodată, care a înregistrat un scor

cu mult mai bun decât în perioada sa de glorie. Aproape că s-a reeditat anomalia electorală de la alegerile europarlamentare, când EBA - progenitura băsescului - a primit în zona noastră mii de voturi pe mâna unor afacerişti locali îndatoraţi la încrengătura pedelistă, dirijată în tot judeţul de acea Roberta. Nu mai vorbesc de sutele de ţigani ce se călcau în picioare să aplice ştampila, cu un ceas înaintea închiderii urnelor, la secţiile din Turnătorie! Pentru cine? Pentru „primarul care a fost şi vrem să rămână, că ne dă (...)!"

Aşa s-a scris istoria şi peste câteva zile, aleşii „neamului" vor fi învestiţi în funcţii publice, iar administraţia locală va rămâne, ca şi până acum, un instrument la îndemâna unor bolşevici mai spălaţi.

Deja se „negociază" viitoarea coaliţie majoritară din Consiliul Local. Cea mai vehiculată variantă este USL – PP-DD (majoritate confortabilă - 12 voturi), cu PDL în opoziţie. Ce mai contează! Orice formulă este la îndemâna păpuşarilor. La partid nu ne cere nimeni părerea. Vigu hotărăşte de unul singur în continuare.

26 iunie 2012. Arestarea fostului premier Adrian Năstase a produs o psihoză naţională. Cred că subiectul trebuie tratat cu indiferenţă şi atât. Putregaiul politic este mult mai adânc şi asta vom vedea, cu siguranţă, în timpul care urmează.

Mâine va avea loc ceremonia de învestire a aleşilor locali. Primarul şi consilierii vor depune jurământul, după care se va alege, prin vot secret, viceprimarul. Ixuleştii îl vor în

continuare pe nea Nelu şi n-am niciun dubiu că aşa va fi. Cu toate astea, micuţul are emoţii, se teme de o trădare în coaliţia recent pritocită. Aşa ar merita! PDL-ul vrea funcţia pentru avocata Mona. Şanse, aproximativ zero! Ixuleştii au variante de vot şi în PDL (două, trei mâini), în caz că se întâmplă o neascultare de ordin. În ce-i priveşte pe liberali, trebuie să voteze pentru instalarea lui nea Nelu. Vigu susţine că suntem datori să respectăm înţelegerile din alianţă. Ce mizerie! Numai noi suntem datori, dar ei în campanie ce datorie au respectat?

27 iunie 2012. Biţă şi Victoraş deplâng soarta lui Adrian. Cei doi se ţin de mână în conferinţă de presă şi elogiază activitatea universitară şi politică a fostului premier. Senatorul Biţă: *„Nu trebuie să uităm că Năstase a fost şi rămâne unul dintre stâlpii politicii româneşti de după 1990. Puţini politicieni români se pot lăuda cu înaltele demnităţi şi funcţii de conducere deţinute de el de-a lungul carierei sale politice. Adrian Năstase rămâne un rafinat om de cultură ce colecţionează hărţi din România, în timp ce alţii colecţionează oi. Năstase este acuzat, fără ca instanţa care l-a condamnat să deţină vreo probă în acest sens, că ar fi adus statului un prejudiciu de un milion şi jumătate de euro, prejudiciu nerecunoscut de nicio instituţie sau autoritate publică centrală (...)".*

În completarea lui Biţă a glăsuit şi fostul deputat PDSR (azi PSD) Victoraş, proprietar de BIG, prin metoda MEBO: *„Să nu uitam că Adrian Năstase a ajutat foarte mult Câmpina, direcţionând spre oraşul nostru, pentru investiţii publice, aproximativ 38 de miliarde de lei vechi. Fondurile au fost*

alocate pe programe concrete, printre care s-au numărat şi cele referitoare la asfaltarea a numeroase străzi. Cel mai important program, realizat cu sprijinul excelenţei sale premierul României din acea vreme, a fost cedarea de către Ministerul Culturii a Casei cu Grifoni, unde ulterior municipalitatea a amenajat sediul Primăriei. Imi pare rău de nedreptatea care i se întâmplă lui Adrian Năstase şi mă folosesc de această ocazie să-i transmit că noi, Câmpina, îi suntem aproape în aceste momente dificile".

Stima noastră şi mândria!... Ăştia chiar îl iubesc pe cel ce ne invita, mai demult, să-i numărăm ouăle de la găinăria răsărită la Cornu! Aferim!

28 iunie 2012. S-a produs învestirea. „Noua" administraţie a oraşului este în proporţie de 80% aceeaşi. Momentul aşteptat cu mare interes, alegerea viceprimarului, n-a adus nicio surpriză. Cu 12 voturi primite din partea USL şi PP-DD, nea Nelu s-a ales cu un nou mandat. După depunerea jurământului, vicele a declarat că îşi propune să colaboreze la fel de bine cu primarul, dar că, fiind exponentul unei alianţe majoritare în Consiliul Local, se va implica în utilizarea cât mai judicioasă a banului public. Adică, ciocu' mic, că am venit noi la putere! Îşi pregăteşte răzbunarea, având în vedere că în ultimii patru ani a stat pe coji de nucă în faţa majorităţii pedeliste dirijată din umbră de Serghei prin Valjan şi acoliţii.

După negocierile purtate de Vigu, liberalismul a ieşit cel mai şifonat, cu doar trei consilieri în legislativ şi doi preşedinţi de comisii, la cultură şi administraţie publică. Mi s-a propus portofoliul de la cultură şi am fost de acord, spre

disperarea pedeliştilor, care ar fi vrut pe oricine în locul meu. Din păcate, Mirică rămas în afara Consiliului Local. Algoritmul politic şi maşinaţiunile electorale l-au aruncat sub linia roşie. Numai retragerea lui Călin (se aude că va fi numit manager la Spitalul Municipal) ar putea repara situaţia. Vigu a promis că rezolvă. Ar fi cazul să-şi asume subţirimea „lotului" liberal din administraţie.

15 iulie 2012. Conflictul la vârf în politica românească se acutizează. USL-ul a hotărât suspendarea lui Băsescu şi îi cheamă pe români la urne. Antenele Felixului îi vor capul cu orice preţ matrozului de la Cotroceni. Turnătorul îşi joacă ultima carte înainte de a ajunge după gratii. Nu cred că un regim trebuie înlăturat prin manipularea maselor, ci cu argumente politice solide şi prin competenţă administrativă. Am expus o astfel de teorie la partid şi am fost trimis la munca de jos, la propagandă antibăsistă prin cartiere. Bolşevism în floare la partidul liberal!

În celula locală a USL s-a dat ordin de mobilizare şi pesediştii au ieşit grabnic la luptă cu toate „regimentele" ţinute în rezervă la alegerile locale. Ce scârbă mi-e! Vigu simte miros de Parlament şi se implică drăceşte pentru un scor electoral recomandabil în faţa şefilor.

Încolţit de tăvălugul USL, Băsescu ţipă pe toate canalele cerând populaţiei să boicoteze referendumul. Dragnea şi Ponta, dimpotrivă. Procurorii pregătesc descinderi în zeci de localităţi unde se bănuieşte că USL-ul încearcă să fraudeze procesul electoral. Macoveica, trimisa noastră în Parlamentul

Europei, înfierează „tentativa de lovitură de stat pusă la cale de Antonescu, Ponta şi Felix", informând cancelariile occidentale că „în România statul de drept este în pericol fără Băsescu". Reacţiile internaţionale nu au întârziat să apară. Ambasadele Angliei, ale SUA, Olandei şi Germaniei se declară îngrijorate de ofensiva în forţă a liderilor USL. Presiune uriaşă pe umerii lui Antonescu, deja uns preşedinte interimar. Nu-l văd bine în situaţia dată! În rest, poporul pare mai divizat ca niciodată, consecinţă firească a lucrării iresponsabililor din politică şi din media aservită.

25 iulie 2012. Nebunie totală. USL-ul trage de oameni să meargă la vot, în timp ce PDL-ul se dă de ceasul morţii să-i ţină în carantină. Nu cred că se va atinge pragul electoral necesar pentru demitereanmatrozului, cu tot efortul propagandei useliste. La ultima şedinţă judeţeană de coaliţie, nea Nelu a primit sarcină clară - totul pentru demitere. Voievodul Mircea, şeful său pe linie de partid, nu acceptă altă variantă. Sunt interese mari în joc. Sebi, asesoftul social democrat, se implică puternic cu fonduri şi organizare în fiecare colegiu, vrând să-l impresioneze pe amicul Victor Viorel, alături de care pune ţara la cale. Lupii tineri simt mirosul de sânge, numai că, vorba unui amic şcolit la uşa multor civilizaţii, „ăştia din generaţia lui Victor Viorel, Sebi, Şova şi toată pleiada asta de parveniţi din politică, indiferent de culoare, n-au educaţie şi morală, sunt adevărate hiene însetate de putere, incapabili să folosească demnitatea publică în interes general! Sunt crescuţi în umbra hrebenciucilor, cozmâncilor şi adrienilor fără autoritate

morală, care au uscat neamul ăsta în ultimii 25 de ani". Cred că la această scurtă caracterizare ar mai trebui adăugat şi jaful naţional ţinut sub preş de instituţiile statului de drept. Legat de acest aspect, amicul meu crede că se lucrează în colaborare cu americanii, dar încă nu e momentul dezvăluirilor. Palidă consolare!

27 iulie 2012. Nu mai urmăresc posturile tv de ştiri şi niciun alt gen de emisiune ce aduce în discuţie politica românească. Vreau să-mi detoxific mintea de orice fel de informaţie pro sau contra băsism/ uselism, pentru că îmi este greaţă de tot ceea ce se întâmplă până şi la nivel instituţional, în ţara asta unde Biblia a ajuns un instrument de anchetă în mâna procurorilor trimişi să-i hărţuiască pe românii care au mers la vot. O dementă totală care arată, fără tăgadă, că suntem un neam de lumea a treia. Fără îndoială că există oameni care au fost împinşi să meargă la vot, aşa cum se întâmplă de fiecare dată, dar nu acesta este fondul problemei, ci faptul că, în nemernicia lor, politrucii bolnavi de putere se folosesc fără scrupule şi prin rotaţie de această masă de manevră, într-un război nesfârşit ce pustieşte fiinţa naţională. Ce relevanţă mai are, în aceste condiţii, cine este preşedinte ori şef de guvern într-o ţară în care cetăţeanul trăieşte mizerabil ori ia calea pribegiei, silit să spele closetele străinătăţii?! Dacă ar mai avea un bob de onoare, Băsescu ar demisiona şi împreună cu el tot putregaiul politic, învechit în rele, ce căpuşează România de peste 20 de ani! Ţara are nevoie de o resetare, de un timp în care românii să se reacomodeze unii cu alţii (după dihonia sădită de aceşti

nenorociţi, fără Dumnezeu) de legi noi care să interzică traseismul politic, accesul loazelor în funcţii ministeriale, politizarea instituţiilor statului, care să garanteze independenţa justiţiei, redresarea economică, modernizarea infrastructurii. Cine să se ocupe de toate astea? Secăturile politice sunt oupate cu jaful şi distrugerea a tot ceea ce a mai rămas funcţional. Mă gândesc cu groază cu nu am învăţat nimic din ultima sută de ani şi că istoria se repetă păstrând intacte mizeriile politice.

Reţin o frescă din altă epocă, lăsată mărturie de Grigore Gafencu (om politic, ministru ţărănist în vremea restauraţiei monarhiste) – „Însemnări politice" (1931): *„Pretudindeni aceleaşi abuzuri. De la toate secţiile de votare sosesc delegaţii noştri, alungaţi, ameninţaţi, bătuţi. Unii din ei au fost asediaţi în casele locuitorilor. Alţii au fost duşi, legaţi şi încărcaţi în căruţe, în pădure. La Balcic, căpitanul invalid Georgescu, cavaler al Ordinului Mihai Viteazul, a fost lovit în faţa secţiei de vot, împins cu baionetele şi arestat o zi şi o noapte într-un sat vecin. Tot la Balcic, primarul Nicolau, înhăţat de doi comisari - subalternii săi -, a fost târât prin tot oraşul şi închis la poliţie. Am încercat să protestez pe lângă Preşedintele Biroului Electoral (...). Am dat o telegramă regelui. Alta lui Iorga, care mi-a răspuns că nu poate da de la o zi la alta moravuri bune. Mărturie de neputinţă şi de inconştienţă. Moravurile electorale se strică de sus în jos, prin ordine şi măsuri anarhice. Nu poporul tulbură alegerile. Le tulbură reprezentanţii statului, luând în solda lor toată drojdia oraşelor, bătăuşi şi ciomagii profesionali şi sprijininduse în această ruşinoasă manoperă pe armată şi magistratură. E o compromitere a statului, a tuturor înaltelor instituţii, o*

anarhizare a ţării, de sus în jos, care porneşte, chibzuită şi socotită, din birourile Ministerului de Interne. (...) Câte gropi, câte şanţuri prăfuite şi înglodate mai are şi biata noastră conştiinţă naţională. Câte moravuri din alte vremi, ce educaţie neisprăvită, ce lipsă desăvârşită de simţ al dreptăţii şi al demnităţii individuale!"

Nicio diferenţă între vremurile de atunci şi cele de azi. Mă cuprinde disperarea!

30 iulie 2012. Matrozul cauţionat. Şapte milioane de voturi de blam au fost insuficiente pentru demiterea lui Băsescu. Legea ambiguă, lăsată la îndemâna interpreţilor justiţiei, a aruncat în derizoriu voinţa a mare parte din popor. Urâtă găselniţa cu listele electorale neactualizate! Traian rămâne la Cotroceni în urma unui calcul mincinos. Reacţia internaţională a avut un rol important în desfăşurarea ostilităţilor şi mai ales în decizia Curţii Constituţionale de a invalida rezultatul scrutinului. Victor Viorel şi Crin, împinşi de la spate de Felix, s-au grăbit să-şi execute adversarul; au pus o ţară întreagă pe jar şi a ieşit un mare NIMIC. Singurul „câştig" rămâne faptul că am văzut diletantismul de la vârful noii puterii useliste în toată splendoarea lui, ceea ce trebuie să ne pună foarte serios pe gânduri. Nu mai vorbesc de bolşevismul parlamentar!

Interimatul lui Crin la Cotroceni a demonstrat că funcţia prezidenţială este o căciulă prea mare pentru el. În ceea ce îl priveşte pe matrozul cauţionat de cancelariile occidentale, nu mă bucur, dar nici nu sunt trist că se întoarce în funcţie. Joacă o carte (corupţia, factor destabilizator cu implicaţii

geostrategice) cu sprijinul americanilor şi mai are încă mult de licitat, atât în plan intern, cât şi extern! Se aude că de aici înainte începe djihadul valah. Sper ca cele şapte milioane de voturi în favoarea demiterii sale să fi fost o palmă usturătoare cu efecte imediate în comportamentul şi priorităţile primului demnitar român.

6 august 2012. Făţărnicie de manual. Presa anunţă că mai mulţi primari din judeţul Prahova s-au ales cu plângeri penale făcute în baza legii referendumului, pentru tentativă de influenţare a votului şi mită electorală. Printre ei şi edilul municipiului nostru, Laurian, care odată inclus în lista „selectă" a cercetaţilor, a sărit ca ars încercând să se apere: *„Mă surprinde că sunt citat alături de primarii din Băicoi, Apostolache şi încă două, trei localităţi prahovene, pentru că aş fi încălcat legea! Nu-mi vine să cred! Am înţeles că se fac cercetări de către poliţia judeţeană. Mă întreb de ce nu de către Parchetul şi Poliţia locală? Şi în plus, mă mai întreb de ce apare Cosma la judeţ să anunţe acest lucru şi nu şefii PSD ori PNL Câmpina, care ar putea spune cu adevărat dacă eu am făcut aşa ceva! Cred că este o manevră de intimidare securisto-comunistă la adresa mea şi a primarilor PDL. N-am făcut aşa ceva, nu mi-am permis să fac acest lucru nici la alegerile locale şi nici la alte alegeri, să dau bani pentru a câştiga voturi. Mai mult, în această situaţie, noi nu aveam de ce să dăm bani, pentru că interesul nostru era ca oamenii să nu iasă la vot. Dacă cei din USL sunt bănuiţi că au dat bani oamenilor să meargă la vot, noi chiar nu am avut motiv să umblăm cu astfel de lucruri. Personal, niciodată nu m-am pretat la astfel de manevre josnice*

de a cumpăra electoratul cu 50 sau 100 de lei. Cu atât mai puţin acum, când am auzit că oferta la referendum a fost de 20 lei".

Din toată pleiada de „argumente" este de reţinut afirmaţia: „niciodată nu m-am pretat la astfel de manevre josnice de a cumpăra electoratul cu 50 sau 100 de lei." Cred că are dreptate, pentru că în duminica orbului, ziua alegerilor locale, nu el a motivat populaţia sărăcită din cartierul Turnătorie să iasă la vot, astfel încât aproape de ora închiderii urnelor să se producă o întreagă hemoragie de electori la cabine! Alţii, direct interesaţi, au făcut-o pentru el şi pentru ei înşişi, deopotrivă. Făţărnicie de manual!

Puţine referiri în presă cu privire la metodele de influenţare a votului puse la cale de uselişti. Nu mă îndoiesc că Parchetul controlat de băsişti va acţiona în consecinţă. Pesedistul Dragnea a intrat deja în vizorul organelor statului. Dihonia întreţinută la vârful conducerii de stat se împrăştie ca o apă neagră şi urât mirositoare în toată ţara. Pentru majoritatea politicienilor, morala este precum guma de mestecat: o foloseşti pentru a-ţi curăţa dinţii şi-o scuipi imediat ce-şi pierde gustul.

15 august 2012. Gânduri revanşarde. Se împlinesc două luni de la alegerile locale şi nu facem nimic concret. Mă aşteptam să începem în forţă cu proiecte pe termen scurt, mediu şi lung pentru oraş, dar nu se întâmplă nimic. În tot timpul ăsta am avut cinci sau şase întâlniri cu aliaţii, total lipsite de esenţă, în sediul PSD, locaţie ce mă scoate din minţi. Discuţii banale şi mici scenarii de răzbunare la adresa adversarilor puse la cale de nea Nelu, viceprimarul. Se simte

pe cai mari şi vrea să le întoarcă aroganţele deţinătorilor puterii din mandatul trecut. „Să-i scoatem din toate comisiile posibile şi să-i şuntăm cât se poate, pe unde-i prindem! Aşa au procedat ei ani de zile şi acu' e rândul nostru, că doar n-om fi proşti să-i lăsăm în pace!" – ne propune cu satisfacţie şi viclenie.

Surprinzător (sau nu!), gândul revanşard al micuţului pare a fi în asentimentul aliaţilor. La fiecare întâlnire am căutat să observ reacţii sănătoase din partea comesenilor şi de puţine ori am avut ocazia. Toţi cei cinsprezece (doisprezece consilieri locali, doi judeţeni - Janeta şi Vigu, plus senatorul Biţă, prezent din când în când) par mai degrabă interesaţi să menţină „echilibrul" intereselor de grup/ partid decât să combată anomalii ori să ridice probleme constructive pentru comunitate. „E normal, fiecare îşi calculează influenţa, interesul şi asta cere timp de acomodare. Noi trebuie să jonglăm toată treaba în favoarea noastră, să ne vindem scump pielea, să fim de acord doar dacă suntem sprijiniţi în proiectele noastre. Las' că mă ocup eu de negocieri!" - încearcă Vigu să mă liniştească. Nu sunt deloc liniştit! O astfel de abordare nu duce nicăieri şi în plus s-a mai ocupat el şi altădată de „negocieri". Până-n clipa de faţă, dintre toţi colegii de alianţă, cel mai aproape de gândul meu pare a fi doctorul Tifigiu. Facem eforturi să înţeleagem cum funcţionează mecanismul puterii în accepţiunea ăstora.

23 august 2012. Imposibila întoarcere. Încă nu-mi văd rostul în postura de ales local. Am crezut că pot dărâma munţii de nedreptate despre care am scris ani la rând. Nu e

deloc aşa! În jurul meu s-a aşternut ceaţa perfidă a intereselor ce îmi sădeşte îndoiala în suflet. Pe zi ce trece îmi dispare idealismul şi mă tem că drumul pe care merg se va sfârşi într-o fundătură. Deja regret pasul de a fi intrat mai adânc în politică. Mă gândesc tot mai serios să renunţ, însă prin acest gest nu aş face decât să mă recunosc învins de sistemul corupt care patronează totul. Cum să le explici celor care au crezut în tine, fără să pari slab, că nu îţi găseşti locul într-o astfel de mizerie, unde eşti supus fără dicuţii compromisurilor, altele decât cele în interes public!? Trebuie să rezist şi să găsesc o soluţie de mijloc, pentru că n-am de gând să ajung doar un alt îndulcit la sânul măruntei puteri!

O mizerabilă componentă a încrengăturii este linşajul mediatic practicat, fără urmă de deontologie, de către mercenarii din presă, plătiţi din bani publici de politicienii mânjiţi ori din puşculiţa privaţilor abonaţi la contracte cu statul, să arunce cu noroi în cei consideraţi incomozi, indiferent de ceea ce fac. Dacă îi deranjezi pe conducătorii aflaţi la butoane, fie că eşti adversar politic ori coleg incomod, te trezeşti îndată cu lături de presă în cap şi, suplimentar, cu o sumedenie de comentatori virtuali, plătiţi şi ei să te scuipe. Trebuie să ai o fire puternică şi un motiv serios pentru a continua într-o astfel de gherilă politico-socială!

7 septembrie 2012. În sfârşit am înţeles de ce a ales cercetătorul ştiinţific doctor - hasdeolog Jenica T. să semneze adeziunea şi să candideze sub flamura PP-DD!

Consemnez, în acest sens, cele mai interesante declaraţii de presă: *„Nu pot sta departe de fenomenul politic. Se ştie*

foarte bine că am fost membrul diverselor partide care funcţionează în Câmpina. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că m-aş putea întoarce la vreunul dintre acestea, de unde am plecat total nemulţumită. Aşa am ales să intru în rândurile acestei grupări noi, PP-DD, din dorinţa de a face ceva bun pentru comunitatea câmpineană şi prahoveană. (...) Politica pe care am făcut-o în toţi anii de când activez, din 1989 şi până azi, arată că nu am urmărit un interes personal, ci dimpotrivă. Am propus proiecte care s-au materializat spre binele tuturor".

Alt registru. Regrete şi proiecte: *„Mi-aş fi dorit mult să fac parte din Consiliul Local Câmpina, dar pentru că deţin o funcţie în cadrul aparatului administrativ local, atunci nu am avut de ales decât să merg la Consiliul Judeţean unde consider că am expertiza necesară pentru a propune proiecte valoroase pentru cetăţeni".*

Alt registru. Limbă de lemn: *„(...) În ceea ce priveşte cultele, îmi propun un dialog constructiv cu reprezentanţii acestora, pentru că este necesar acest lucru. Consider că în vremurile noastre trăim într-un haos, că este foarte greu să impui ordine şi este şi mai greu să impui proiecte care pentru unii nu vor fi la fel de bine venite, dat fiind faptul că s-au obişnuit cu o anumită rutină care, după părerea mea, nu duce la nimic bun. Acolo unde sunt rezultate nu vom interveni deloc, dar acolo unde constatăm deficienţe – acest lucru îl vom constata în urma demersurilor pe care le vom face în urma dialogului, informaţiilor pe care le vom primi, a vizitelor pe care le vom face – vom avea un punct de vedere. Eu promit că-l voi exprima foarte clar în cadrul Consiliului Judeţean, pentru că nu o să merg la şedinţă să stau şi să ridic mâna la comandă".*

Pasajul ăsta îmi reaminteşte de un moment celebru, dintr-o şedinţă din anii ’80 a Uniunii Scriitorilor, surprins magistral în jurnalul lui M. Zaciu, în care culturnica regimului ceauşist, Suzi Gâdea, spunea: *„În faţa consiliului venim cu lecţia învăţată, tovarăşi! Merită o îmbunătăţire în acest sens... umila mea propunere... De asemenea, o grijă deosebită pentru cei respinşi. Valoarea să primeze! Nu că e bolnav, că e bătrân şi altele d-astea! De aceea pana dumneavoastră scriitoricească trebuie să prindă... Trebuie o me-to-do-lo-gie puţin îmbunătăţită! De asemenea, s-a observat, tot în aceste lucrări, nu prea multă fermitate în atitudinea ce o avem. Această oscilaţie nu-i bună. (...) Am văzut îmbinarea concepţiei tineretului cu oamenii care au o activitate în spate, cu alţii acum nu am avut cunoştinţă că nu am putut să mă deplasez, dar acum mi-am format o părere proprie, nu mai iau rapoarte de la alţii. (...) Cum putem noi contribui la ridicarea nivelului cultural al poporului şi ce avem de făcut pentru creşterea experienţei educative a maselor? Că orice lucru mai slab are rădăcină în lipsurile pregătirii politice şi de aceea întreabă unii de ce asta şi nu ailaltă! Pregătirea politică bună trebuie să se reflecte în jos şi să răspundă la grija mare ce are pentru dumneavoastră toţi Tovarăşul Ceauşescu care vă aşteaptă să veniţi cu opere care dumneavoastră le creaţi pentru ridicarea învăţământului, culturii şi ştiinţei”.*

Alt registru. Alianţa conjuncturală USL – PPDD: *„Noi am încheiat o alianţă, însă nu ne vom opune niciodată proiectelor constructive, care vizează dezvoltarea economică, edilitară, culturală a oraşului ori a judeţului. (...) La nivel naţional preşedintele nostru de partid, domnul Dan*

Diaconescu, are motive să critice USL-ul, dar la nivel local avem nevoie de majoritate ca să ne promovăm proiectele promise în campanie. Asta nu înseamnă că PP-DD se confundă cu USL. Nici pomeneală!"

Politică valahă în anul de graţie 2012.

8 septembrie 2012. Scrisoare din Germania. Horst Gottfried, un neamţ octogenar care în tinereţe a trăit şi studiat în Câmpina, îmi cere cu eleganţă, printr-o scrisoare foarte frumos caligrafiată, să mediatizez un eveniment rarissim prilejuit de împlinirea a 60 de ani de la terminarea Şcolii Tehnice de Petrol, promoţia 1952. Am acceptat imediat, din dorinţa de a nu lăsa să treacă neobservată revederea unei generaţii, parte a civilizaţiei trecutului câmpinean. Printre absolvenţii prezenţi la strigarea catalogului l-am găsit şi pe Justin Capră, inventatorul cu brevete recunoscute în plan mondial, încântat şi emoţionat de clipele petrecute în compania foştilor colegi. Am vrut să aflu povestea anilor petrecuţi la şcoala petroliştilor şi nu am reuşit. Se grăbea să ajungă la ora fixată în locul stabilit pentru poza de grup mult aşteptată, ritualul de început al oricărei petreceri organizate bătrâneşte, până la ultimul detaliu.

Horst Gottfried, fost tehnician în prelucrarea ţiţeiului, s-a arătat în schimb mai dispus la vorbă: „În anul 1961 am plecat în Germania, Turingia, locul de baştină al mamei. Era perioada când statul comunist dădea aprobare etnicilor germani mult mai uşor după anii grei de sub conducerea lui Dej. De atunci mi-a rămas inima aici, pentru că am trăit 30 de ani pe aceste meleaguri. Vin în fiecare an şi mă simt foarte

bine. Întâlnirea de azi este un pod peste timp, o legătură între amintirile tinereţii şi ceea ce suntem în prezent. Mă bucur de fiecare dată când îi pot revedea pe colegi, din nefericire tot mai puţini. La absolvire, promoţia avea exact o sută de elevi, fete şi băieţi, în trei clase. Acum mai suntem în viaţă vreo patruzeci şi cine ştie ce ne mai rezervă viitorul".

Consemnez cu mare plăcere amintirile şi trăirile acestor oameni încântători, cărora timpul le-a făcut cadou bucuria unei noi revederi. Decenţa şi simplitatea lor mă duc cu gândul la societatea câmpineană a trecutului, parte însemnată a blazonului rămas moştenire în prezent.

9 septembrie 2012. De neacceptat politica lamentabilă a zilelor noastre. Caut febril păreri avizate despre starea naţiei în scriiturile analiştilor politici ori ale publiciştilor lucizi, puţini la număr! Printre ei, Andrei Pleşu, Christian Crăciun, Mircea Vasilescu, C. T. Popescu şi Octavian Paler - omul scânteie, reperul moral de care mă simt foarte ataşat. Mă întorc la el de fiecare dată când ajung în pragul disperării, pentru că vreau să înţeleg de unde venim şi încotro ne îndreptăm. Uneori mă limpezeşte, îmi arată drumul şi cel puţin pentru o vreme - până când ajung din nou în mijlocul absurdului românesc, sursa nesecată de inspiraţie a dramaturgilor exilaţi Caragiale, Ionesco - revin la linia de plutire.

Azi am primit la redacţie o scrisoare venală, aplicată, rezonabilă, semnată de Liliana M., dovadă că mai sunt şi alţi oameni lucizi aflaţi în căutarea echilibrului/ adevărului: *„Despre noroiul uscat din politică – (...) În 2004, după instalarea guvernului Tăriceanu, când am văzut numirea lui*

M. R. Ungureanu la conducerea externelor româneşti mi-am zis încrezătoare, după un eşec în viaţa personală care mă pusese la pământ, că se poate (...) Dacă un tânăr de 36 de ani poate ajunge ministru, pot şi eu să fac ceva cu viaţa mea! (...) Numai că atunci nu ştiam nimic despre domnia sa şi am crezut, în naivitatea mea, aşa cum au crezut, probabil, mulţi conaţionali ai mei, că proaspătul demnitar MRU a fost ales de înţelepţii oameni politici ai PNL din pleiada de tineri intelectuali promiţători ai generaţiei mele, pentru a fi crescut, încet şi sigur, în preajma valorilor liberalismului. (...) În februarie 2012, scos din jobenul inspiraţiei băsesciene într-ale guvernării, MRU este aruncat în arenă, în chip de prim-ministru, salvatorul României în criză. Cu aerul său de intelectual frustrat, vorbind sfătos pe la antene, cu o detaşare versatilă, pre mulţi i-a făcut să ridice sprânceana şi să-şi pună speranţe în această nouă stea a politicii româneşti. (...) Immaculata concepţio a lui Băsescu – schimbarea PDL-ului la faţă – pentru alegerile din toamnă nu se anunţă deloc imaculată. Cine e curios să vadă cronologia evenimentelor din carierele lui MRU şi ale lui Mihail Neamţu, cei doi apostoli ai noii ideologii băsesciene, poate descoperi multe coincidenţe aparent întâmplătoare, dar care, într-o viziune mai epică, l-ar putea duce cu gândul la o teorie a conspiraţiei pusă la punct în detaliu. Prea sunt şcoliţi amândoi pe afară imediat după ce au ieşit de pe băncile facultăţii, prea s-au învârtit numai pe la agenţii guvernamentale şi prea sunt lustruiţi amândoi de multiculturismul elitist din şcoala lui Andrei Pleşu! M-am născut, muncesc şi trăiesc în ţara asta şi ştiu că, geniu să fii, şi tot nu ţi se deschid uşile astea, aşa, numai pe deşteptăciune! MRU se laudă cu cel mai mare ONG

din ţară, Iniţiativa lui civică, dar cine a organizat în viaţa lui ceva, ştie cât de greu se strânge leu pe leu din donaţii şi sponsorizări pentru o acţiune pe plan local, darămite pe plan naţional (...). Mă întreb pe banii cui face treaba asta? Că doar nu din salariu! (...) Cred că nu va trece mult şi în jurul acestei alianţe de centru-dreapta pe care o pune la cale vor începe să zboare moliile (...)".

11 septembrie 2012. Nu le înţeleg codul, nu sunt orientat. Scriu de ani de zile despre complicităţile celor care deţin puterea administrativă locală şi nu se întâmplă nimic. Au început să apară semne evidente că nu m-am înşelat! La ultima şedinţă a Consiliului Local am fost informaţi oficial că societatea Cast din Băneşti, câştigătoarea licitaţiei pentru executarea lucrărilor de modernizare la Calea Dacia, a trimis spre decontare la administraţie, după încheierea socotelilor aferente construcţiei, o factură suplimentară de 89 de miliarde de lei vechi. În primul moment am crezut că nu aud bine! Cum adică lucrări suplimentare (neprevăzute în proiect) de zeci de miliarde? Am cerut lămuriri şi am primit priviri otrăvite din toate direcţiile.

Forţat de insistenţele mele, primarul s-a consultat în şoaptă cu viceprimarul oferind, în cele din urmă, puţine şi irelevante explicaţii: *„Zilele trecute am primit la Primărie o factură prin care societatea Cast solicită să le plătim, în afara celor 17 miliarde de lei vechi achitate deja conform contractului, 89 de miliarde, contravaloarea, spun ei, a unor lucrări efectuate în plus, care au înglobat şi mai multe materiale de construcţii decât fusesese prevăzut iniţial. Este o*

factură pe care noi nu o recunoaştem şi nu o vom achita (...). Nu există nicio modificare a proiectului care să justifice o asemenea cerere (...)”.

N-am crezut o iotă! Lucrarea se află deja sub lupa autorităţilor naţionale şi europene, tocmai din pricina schimbării ilegale a soluţiei tehnice. Afacerea nu este departe de sfera de influenţă a păpuşarilor oraşului, dovadă şi scurta consfătuire a mai marilor din primărie care în astfel de situaţii uită că se duşmănesc, iar în restul timpului se atacă la baionetă. Încrengătura începe să pută!

După o scurtă dezbatere de catifea, era evident că majoritatea „parlamentarilor” locali nu sunt dispuşi să aprofundeze subiectul, conectaţi fiind, individual ori în grup, la diferite zone de influenţă, astfel că primarul Laurian a solicitat acordul Consiliului Local pentru angajarea unui avocat specializat în litigii comerciale. Mi s-a părut nejustificată cheltuiala publică, având în vedere că ar putea fi vorba de o posibilă vină individuală. În naivitatea mea, am cerut colegilor să respingem solicitarea primarului şi să trimitem speţa spre rezolvare la juriştii administraţiei publice locale, lefegii plătiţi să apere interesele instituţiei. Mă gândeam că voi sprijinit în acest demers de partenerii din USL. Nici vorbă! Unii dintre ei au fost chiar mai ostili decât susţinătorii primarului. Majoritatea covârşitoare a votat, fără comentarii, pentru angajarea unui avocat cu onorariu substanţial.

La berea de după şedinţă, o tradiţie de-acum, am primit sumedenie de sfaturi din partea „aliaţilor”, aceiaşi care defilau cu mâna pe sus la votul suspect de mai devreme. Printre sfătuitori şi viceprimarul, care s-a simţit dator să-mi explice limbajul corpului şi al semnelor, adevărate arme în

lupta politică subversivă: „Nu eşti orientat! Noi, ăştia mai vechi în Consiliul Local, ne înţelegem prin semne, codificat. Dacă se întâmplă ceva neprevăzut în timpul şedinţei te uiţi la mine şi îţi dai seama cum trebuie să votezi. Toată lumea a înţeles numai tu nu! Şi în plus mai faci şi atmosferă proastă. Pe viitor ar fi cazul să fii mai atent!"

Îl priveam stupefiat şi nu ştiam cum să reacţionez. În jurul meu, colegii cu state mai vechi în administraţie îşi dădeau coate. Singur doctorul T., între două felii de pizza, a remarcat penibilul situaţiei schimbând subiectul discuţiei, ocazie fericită să scap de un eventual răspuns tăios.

15 septembrie 2012. Candidaţii de la Cameră şi Senat. Se apropie a treia rundă electorală din acest an, alegerile parlamentare. Am sentimentul că va fi mai urâtă decât tot ceea ce am văzut până acum, inclusiv în alegerile locale şi la referendum. Se dă asaltul final pentru acapararea puterii. Divizată brutal de cele două tabere politice (uselişti şi băsişti), societatea românească suferă la toate capitolele. Administraţiile publice locale şi judeţene sunt ocupate de baronii celor două grupări, care încearcă cu disperare să rămână la butoane. De victoria ori prăbuşirea lor se leagă viitorul grangurilor de la Bucureşti conectaţi fatalmente, prin rotaţie, la vârful puterii de 25 de ani. Trăim într-o grotă morală în care până şi interesul naţional a fost privatizat. Băsescu, resuscitat după cele 7,5 milioane de palme primite de la electorat, croşetează tot soiul de variante politice, mai nou Alianţa România Dreaptă, în speranţa că va întoarce mortul (PDL) de la groapă.

Ceea ce până ieri era doar un zvon, astăzi se confirmă. Alexandru, fiul în vârstă de 30 de ani al lui Serghei, deputatul portocaliu, va candida pentru un loc în Camera Deputaţilor. Istoria se repetă. În 2008, Serghei (PDL) candida împotriva lui Ioan Simion (PNL), iar azi, Alexandru Anghel (ARD) intră în competiţie cu Vigu (47 ani), oferta liberalilor uselişti pentru Cameră.

Declaraţii interesante în presă din partea celor doi. Alexandru Anghel: *„Candidatura mea este sigură, în acest sens exprimându-se atât conducerea PDL Câmpina, cât şi liderii conducerii judeţene. Ceea ce m-a determinat să intru în politică şi să candidez pentru un loc în Parlament nu are în niciun fel legătură cu obţinerea unor foloase materiale. Nu candidez pentru astfel de avantaje, am o situaţie financiară foarte bună şi stabilă. Sunt acţionar majoritar şi administrator a două firme din domeniul consultanţei în arhitectură şi comerţului. Candidez pentru că sunt profund revoltat şi indignat de abuzurile comise de actualii guvernanţi USL în ultimele cinci luni de când au ajuns la putere. Practic, USL încearcă să distrugă instituţii fundamentale ale statului şi nu pot sta deoparte. In această situaţie m-am gândit că nu-mi rămân decât două variante, să-mi iau familia şi să plec din ţară ori să rămân şi să lupt pentru apărarea statului de drept".*

Să mai zică cineva că tinerii din ziua de azi nu sunt pătrunşi de spiritul justiţiar/ naţional întru salvarea valorilor neamului!

Vigu: *„Am fost desemnat de conducerea PNL, conform protocolului naţional USL, să candidez pentru Colegiul 2 Câmpina - Camera Deputaţilor, aşa că eu cred că este este*

foarte sigură candidatura mea. (...) Candidez, în primul rând, din dorinţa de a contribui la redresarea economică a României. Economia românească este în mare suferinţă şi dacă nu o vom redresa cât mai rapid, lucrurile vor lua o întorsătură extrem de periculoasă pentru viitorul nostru şi al copiilor noştri. Pentru că nimeni nu are voie să se joace cu viitorul acestei tări, mi-am zis că trebuie să mă implic mai mult şi să încerc să ajung în Parlament, unde cred că pot fi de folos în elaborarea unor legi bune. Eu cred că sunt un om responsabil şi voi încerca să ajut la stoparea declinului economic şi redresarea României".

Idealuri măreţe de ambele părţi. Fiecare vrea să salveze câte ceva - unul statul de drept, altul economia -, dar niciunul nu explică concret cum va proceda. Cred că la primăvară ori întoarcem banii cu lopata, ori trăim ca în polisul grecesc!

Oferta senatorială a partidelor nu este nici ea prea strălucită. USL-ul îl propune pe Biţă (PSD), ajuns în Parlament în 2008 din partea PDL, iar ARD-ul pe Alexandru Matei, un alt chirurg câmpinean ce pare dispus să-şi agaţe bisturiul în cui.

18 septembrie 2012. Afaceri autumnale. Serbările Toamnei rămân în continuare cele mai populare manifestări de stradă câmpinene. Cultura micului stropit cu bere în talcioc nu poate fi înlocuită atât de uşor pe cât aş fi vrut eu. Am încercat, cu mari eforturi organizatorice şi financiare, un alt concept, mai apropiat de tradiţia culturală a oraşului. Din păcate, lucrurile nu au ieşit aşa cum mi-am dorit, pentru că imediat după ceremonia oficială de deschidere şi-a făcut apariţia, de nicăieri, un adevărat regiment de ciori care au

ocupat abuziv fiecare colţ din spaţiul public, oferind „servicii" dintre cele mai diverse. În scurt timp, spectacolul stradal s-a transformat într-un autentic bâlci cu dramatice accente suburbane. Numai intervenţia energică a poliţiştilor locali a curăţat cât de cât locul, însă nu pentru multă vreme. Ciorile apăreau şi dispăreau ca în filmul lui Hitchcock.

În rest, o mare de oameni, care au adus bun profit proprietarilor de terase fumegânde, aleşi pe sprânceană de încrengătura politică. Audienţa la popor este justificarea perfectă pentru toate aranjamentele financiare din culise. Nu mi-a trebuit mult să înţeleg că tot ce se leagă de Serbările Toamnei este o afacere, de la contractele cu trupele de muzicieni, scene, logistică, până la vânzătorul ambulant de popcorn, la care nu au acces decât abonaţii/ preferaţii oligarhiei. Am văzut toate aceste mişmaşuri şi am hotărât ca de aici înainte să mă ţin departe. Îmi este clar că nu le pot stopa, dar nici nu doresc să particip la ele. Am anunţat oficial că pe viitor mă retrag din grupul de organizare a Serbărilor Toamnei. Mare bucurie pentru anumiţi colegi din administraţie!

25 septembrie 2012. Piraţii deghizaţi în şcolăriţe. Ieri am primit o scrisoare semnată de un cuplu de câmpineni, familia R., care au insistat să le publicăm integral punctul de vedere în gazetă. Textul este un răspuns la o aroganţă portocalie, un mesaj politic ajuns în cutiile poştale ale cetăţenilor. Semnatarii susţin că nu sunt membri ori simpatizanţi de partide, ceea ce e puţin probabil într-o societate ca a noastră, subiectivă şi divizată de patimi politice.

Scrisoarea celor doi se referă punctual la ultimele decizii din Consiliul Local, în urma cărora pedeliştii se plâng că sunt boicotaţi de noua majoritate USL - PP-DD (monstruoasa coaliţie, zic ei), dar şi la alte aspecte de interes general. Surprinzătoare expertiza şi luciditatea celor doi semnatari: *„Respingerea propunerii consilierilor PDL de către noua majoritate este justificată. Dacă real s-ar fi dorit de către PDL premierea elevilor câmpineni prin burse de performanţă, s-ar fi făcut din mandatele trecute, când era la putere. Astfel, iniţiativa este susceptibilă de a fi demagogică şi populistă, nefiind adoptată anterior. Cât priveşte blocarea anvelopării blocurilor, presupunem doar că materialele folosite nu aveau nimic de-a face cu standardul cost-calitate, cu atât mai mult cu cât în alte lucrări similare realizate sub oblăduirea consilierilor PDL, calitatea a lăsat de dorit, mergându-se până la exfolierea lucrării. În altă ordine de idei nu există nicio lege ce obligă administraţia locală să finanţeze, ca asociat, un club sportiv, indiferent de natura clubului. Primăria poate, cel mult, să premieze o performanţă, nu costurile de întreţinere a unui club. Mai mult de atât, în eventualitatea că echipa ar intra în primul eşalon fotbalistic, nu vedem cum ar finanţa Primăria lucrările la un stadion corespunzător standardelor. (...) Referitor la Serbările Toamnei, putem spune că, pentru prima dată după nişte ani buni, administraţia s-a achitat corect de obligaţiile sale (...) Organizare bună şi tematică interesantă, dovadă şi numărul foarte mare de participanţi. (...) Observând că PDL face trimitere la transparenţă le amintim aleşilor că inclusiv la spaţiile verzi în Câmpina se intră pe pile şi şpagă în mandatul lor. În aceste condiţii politica ochi pentru ochi ... poate vă învaţă să nu mai faceţi la*

fel. (...) Felicitări pentru modul în care înţelegeţi să vă plângeţi de milă... în faţa cetăţenilor!"

Scurt şi la obiect! Din câte se vede, smiorcăiala izmeniţilor portocalii nu prinde la toată lumea. Scrisorica celor opt pedelei, semnată de albu ca zăpada şi cei şase neprihăniţi, cu primarul şapte, însăilată la repezeală şi în mare măsură mincinoasă, este expresia neputinţei unor oameni ce azi îşi primesc răsplata pentru ceea ce au semănat în mandatul trecut prin maşinăria de vot pusă la cale în combinaţie cu Valjan şi oamenii lui.

Scurte pasaje semnate de corul bocitoarelor cu eşarfă portocalie: *„Stimaţi cetăţeni, primarul Horia Tiseanu şi consilierii locali PDL (7) doresc să vă aducă la cunoştinţă situaţia creată în Consiliul Local de către consilierii USL şi PP-DD, care înfiinţând o monstruoasă coaliţie au pornit o acţiune distructivă axându-se mai mult pe abrogarea vechilor hotărâri decât pe iniţierea unor proiecte constructive pentru municipiul nostru. Cele mai importante decizii negative ale monstruoasei coaliţii se referă la retragerea finanţării şi statutului de asociat din cadrul FC Unirea Câmpina (...) Respingerea propunerii de înfiinţare, în cadrul Spitalului Municipal, a unor cabinete cu aparatură modernă (...)"*

Piraţi deghizaţi în şcolăriţe ingenue! Durerea lor cea mare este că au pierdut accesul la butoane şi la resurse. Cu toate astea, mă enervează faptul că nea Nelu insistă cu orice ocazie „să le rupem dinţii pedeleilor", cu motiv sau fără, de control, din când în când, „să nu uite dumnealor cine e la putere". Micuţul are impresia că mă poate folosi pentru răzbunările lui infantile. Cât de curând „îi trag sfoara prin dinţi", că tot e vorba lui preferată.

29 septembrie 2012. Reaua luciditate. A mai trecut o şedinţă a „parlamentului" local. Mă simt împovărat de o luciditate rea care mă obligă să reafirm că aproape tot ceea ce se întâmplă în administraţia publică locală poate fi socotit drept o lucrare de doctorat în ipocrizie. Mai nimic din ceea ce se vede şi este servit pe tavă opiniei publice nu este adevărat. Aşa-zisa activitate în serviciul public se măsoară în interese politice, bani, funcţii, putere şi influenţă. Cu mici excepţii, care întăresc regula. Oameni care fac parte din aceeaşi familie a intereselor - cum ar fi Laurian şi nea Nelu - se pălmuiesc în public prin conferinţe de presă şi mai ales în legislativul local, pentru ca mai apoi să se pupe şi să-şi împartă privilegii pe sub masă, fără nicio reţinere. Rareori, muşcaţi de orgolii personale, îşi arată muşchii unii altora până la intervenţia „arbitrului", în urma căruia se lasă liniştea. Mă înspăimântă acest soi de decadenţă.

Peste două zile mă voi afla pe pământ spaniol, în calitate de membru al delegaţiei oficiale trimisă de administraţie într-un schimb de experienţă cu autorităţile din Marbella - Costa de Sol, Spania. Nu stiu exact care este scopul real al acestei deplasări stabilite încă din mandatul trecut, însă ştiu cu certitudine motivele pentru care am acceptat să mă alătur celor care comit o astfel de aroganţă: îmi doresc de mult să ajung în locurile în care au trăit Picasso, Gaudi şi Cervantes; vreau să văd cu ochii mei care este treaba aleşilor într-o astfel de călătorie. Am să scriu un raport amănunţit.

30 septembrie 2012. „După dealuri”. Avanpremieră a filmului regizat de Cristian Mungiu şi realizat, scenă cu scenă, la Câmpina. Lume multă în sala mare de spectacole de la „Geo Bogza”. Pelicula a împărţit publicul în două categorii, aşa cum s-a întâmplat şi la ultima ediţie a Festivalului de la Cannes, unde povestea românească a câştigat anul acesta două premii foarte importante, pentru cel mai bun scenariu şi pentru cea mai bună interpretare în rolurile principale. În presa românească filmul a fost prezentat elogios, fără nicio umbră de reproş, dar în cadrul celui mai pestigios festival internaţional de film din Europa, cum este considerat cel de la Cannes, producţia a stârnit deopotrivă laude, dar şi critici, fiind şi huiduită de o parte a spectatorilor francezi. Sincer, mă simt oarecum solidar cu franţujii contestatari. Filmul nu este pe gustul meu, care mă consider un cinefil destul de avizat. Nu aceeaşi impresie au avut-o zecile de spectatori câmpineni, care au părăsit aparent încântaţi cinematograful improvizat de la Casa de Cultură. O publicaţie americană, The Holywood Reporter, nota că „filmul românului Mungiu este cel mai puţin amuzant dintre toate filmele cu călugăriţe lesbiene şi foste iubite psihopate”. Răutăcioşi americanii!

Dincolo de scenariul antipatic, important rămâne faptul că scenele filmului au fost turnate la Câmpina, în iarna 2011-2012, pe dealul Muscel, unde a fost ridicată o mănăstire din lemn cu toate acareturile şi dependinţele necesare. Drept este că fără a fi avizat de acest amănunt este practic imposibil de recunoscut zona câmpineană în secvenţele filmate. După proiecţie, autorităţile au înmânat regizorului câteva cadouri, mărunţişuri insipide, un cub cu

imagini din Câmpina şi o plachetă simplă cu sigla oraşului. Suntem nepregătiţi, ca întotdeauna, pentru astfel de evenimente. La final, sesiune foto cu măicuţele din film, în realitate fete tinere cu nuri zglobii.

6 octombrie 2012. Îndreptar de aroganţă. Efect previzibil al celor scrise în gazetă în legătură cu plecarea pe pământ spaniol. Eram sigur că se vor naşte multe polemici printre politruci şi de aici o avalanşă de rahat împroşcat de mercenarii plătiţi din presă şi de pe reţelele de socializare. La mai puţin de 24 de ore de la sosirea delegaţiei câmpinene pe coasta însorită a Spaniei, scriitura mea a născut aprinse şi interesante controverse între membrii delegaţiei, reprezentanţi ai tuturor partidelor de pe coloratul eşichier politic local. Partea bună, în situaţia nou creată, a fost poate faptul că multe dintre cele care s-ar fi putut întâmpla au fost evitate, iar partea prostă, că o mare parte din timpul petrecut la ţărmul Mediteranei m-am simţit izolat şi suspectat de a fi vânător de greşeli într-un grup de oameni sosiţi mai degrabă la relax decât în scop lucrativ - de cunoaştere, comparaţie ori schimb de experienţă administrativ-cultural.

Costa del Sol, minunată parte de lume! Istorie, cultură, civilizaţie. Un loc în care, vorba lui Cioran, nu am să vreau să mă întorc vreodată, pentru a nu descoperi şi lucruri ce ar putea să-mi schimbe amintirile frumoase. Dincolo de impresiile de turist, pe care sper ca într-o bună zi să le scriu sub formă de note de călătorie, cred că delegaţia câmpineană a avut un comportament meritoriu în faţa autorităţilor spaniole. M-a surprins organizarea edilitară

aproape impecabilă a gazdelor noastre, disponibilitatea de a ne împărtăşi din experienţa lor, de a vorbi deschis despre neajunsuri şi părţile cu probleme din viaţa publică. Nu s-au ferit chiar să ne informeze că edilul şef al localităţii este suspectat de corupţie şi cercetat pentru trafic de influenţă chiar în timp ce noi schimbam impresii în sala de protocol a instituţiei conduse de cel cu probleme. Aproape în fiecare zi, plecând de la întâlnirea cu aceşti oameni atât de diferiţi nouă, mă întrebam cum de nu le putem urma exemplul în tot ceea ce înseamnă responsabilitatea pentru calitatea vieţii în societate şi chiar în transparenţa de care dau dovadă?! Sigur că răspunsul era chiar sub nasul meu, în buzunarul edililor Câmpinei, primarul şi vicele, prezenţi şi ei la această lecţie din care nu cred că au învăţat mare lucru.

În a doua parte a zilei, care după ora 14.00 rămânea la dispoziţia noastră, fiecare ne vedeam de propriile porniri sufleteşti. Eu mi-am propus să cunosc civilizaţia, istoria şi cultura locului, decizie catastrofală pentru trup, dar salvatoare pentru suflet şi minte. Am colindat ore întregi prin muzee (în cel de gravuri am găsit, printre lucrări de Picasso şi Velasquez şi un manuscris al lui Cioran, motiv de mare mândrie pentru mine) şi prin parcuri cu vegetaţie luxuriantă. Am văzut catedrale, foste cetăţi din timpul ocupaţiei arabe, zeci de piaţete şi clădiri construite în armonia vechiului cu noul, terenuri de golf, porturi pline de ambarcaţiuni luxoase şi sute de grupuri statuare, reproduceri după artişti consacraţi ce mobilează, fără excepţie, toate zonele verzi proiectate cu bună ştiinţă în inima cartierelor mai mici sau mai mari. Am ajuns şi în faţa lui Don Juan, chipul cioplit în bronz al aventurierului, montat strategic parcă în vecinătatea

unor veliere ce se legănau senzual la pontonul bogaţilor ancoraţi la malul Mediteranei. Uluitoare explozia de granit şi marmură ce pavează până şi closetele publice. Spre orele înserării, când ne adunam fiecare de pe unde ne purtaseră dorinţele, vizibil împovăraţi de marşuri forţate şi încântaţi de minunile unei societăţi aflate la ani lumină de cea românească, ne reuneam sub palmierii terasei hotelului, povestindu-ne unul altuia întâmplările de peste zi, în surdina caffé-concertului susţinut de fiecare dată live de un alt trubadur. În jurul nostru mişunau zeci de pensionari cu ştaif, sosiţi din lumea largă.

De necrezut poate fi faptul că în acest decor suprarealist am organizat ad-hoc şi două, trei şedinţe cu iz politic şi chiar administrativ, în care opoziţia şi puterea şi-au spus verde în faţă lucruri pe care în alte condiţii nu şi le-ar fi spus niciodată. Printre cele auzite s-a numărat şi surprinzătoarea temere a edilului şef cu privire la eventualele sale probleme cu legea în ancheta legată de proiectul Calea Dacia. Recunosc că am fost motorul acestor discuţii, în scopul de a declanşa mustrări de conştiinţă şi poate chiar o schimbare de conduită politico-administrativă, care să ne permită o altă abordare pe viitor, în spiritul celor văzute şi înţelese în ţara lui Cervantes si a lui Columb. Nu mi-am atins scopul! În schimb, am văzut multe slăbiciuni şi meschinărie care îmi întăresc convingerea că suntem pe un drum greşit.

Intenţionez să public în gazetă toate aceste însemnări, ceea ce sigur va declanşa un alt val de lături la adresa mea din partea josnicilor mercenari virtuali, angajaţi de politruci mârşavi să-şi facă treaba pentru care primesc simbrie.

9 octombrie 2012. Tardiv şi diplomatic. Chirurgul C. Tiu explică în presă abandonul său din cursa pentru nominalizarea candidaturii USL pentru prima funcţie a oraşului: *„Pentru mine rămâne o onoare propunerea USL de a candida la Primărie (...) Înainte de alegeri m-am văzut intrând în cursă, câştigând-o şi gândind proiecte pentru oraş. Numai că în ultimul moment a apărut un element nou, candidatul alianţei trebuia să fie de la PNL. Apreciez unitatea şi eleganţa colegilor din PSD şi PNL care mi-au oferit, cu egală deschidere, varianta de a mă muta dintr-un partid în celălalt, pentru a rămâne candidatul USL (...) Respect politica liberală, însă niciun resort interior nu m-a putut convinge să fac această trecere. Nu puteam să-i dezamăgesc pe cei care s-au obişnuit cu mine în PSD".*

Declaraţii mai mult decât diplomatice, care nu reflectă jocurile de culise, trăirile şi realităţile absurde prin care a trecut doctorul în momentele la care face referire. În realitate a fost jucat la ruleta intereselor. Cu excepţia senatorului Biţă, care nu-l înghite sub nicio formă pe Vigu, nimeni nu l-a vrut cu adevărat în postura de candidat. Nici măcar nea Nelu, şeful său de partid, care avea alte instrucţiuni de la stăpânire. Rămâne de notorietate înţelegerea dintre Ixulescu şi Roberta cu privire la susţinerea candidaturii lui Laurian şi în consecinţă PSD şi nea Nelu nu-l puteau susţine cu seriozitate pe doctor.

16 octombrie 2012. Transparenţa în administraţia publică. Grea misiune de preschimbare a moravurilor valahe! Aleşii neamului se feresc ca dracul de tămâie să explice pentru ce anume şi la cine ajung încasările bugetare,

atitudine explicabilă din moment ce acest soi de transparenţă ar aduce după sine blocarea accesului discreţionar la resurse. Nu-mi fac iluzii că se va schimba radical ceva prea curând, dar am cel puţin datoria să cer transparenţă în domeniul meu de competenţă.

După Serbările Toamnei, absolut uimit de reţetele ingenioase prin care se căpuşează bugetul oraşului, am declarat în presă că îmi rezerv dreptul de a prezenta public lista detaliată a cheltuielilor manifestării. Intenţia mea, factor declanşator de panică şi iritare, nu a rămas fără urmări. Au început să curgă ameninţările voalate din partea politrucilor implicaţi, care susţineau că printr-o astfel de abordare se crează un precedent, că nu înţeleg nimic din administraţia publică, că deranjez persoane importante şi că n-are rost să mă leg la cap dacă nu mă doare. Un codoşlâc străveziu, care mi-a întărit convingerea că trebuie să-mi duc demersul până la capăt. După multe insistenţe, am obţinut publicarea în ziarul editat de Primărie şi Consiliul Local a întregului deviz, cu explicaţiile de rigoare. Era pentru prima dată în istoria postdecembristă locală când se întâmpla acest lucru. Din păcate, gestul a trecut neobservat, societatea civilă n-a reacţionat şi eu am rămas, ca de obicei, cu jivinele în cârcă.

Azi un austriac a sfidat limitele gravitaţiei sărind în gol de la altitudinea de 39 de km faţă de Pământ. La jumătatea distanţei, temerarul a atins viteza sunetului.

23 octombrie 2012. Peste câteva zile debutez editorial cu un volum de publicistică. „Rămân să disper printre ai mei”

este o carte la care am muncit mult şi aştept cu emoţie să iasă de sub lumina tiparului în lume. Un critic literar cu ştaif din zona noastră, care nu poate fi bănuit că mă iubeşte prea tare, a citit lucrarea şi a afirmat, într-un cerc de scriitori, că este o radiografie foarte reuşită a societăţii câmpinene din ultimii ani şi o tăioasă culegere de publicistică post-revoluţionară. Coloana vertebrală a cărţii este rubrica săptămânală „Cuvântul care înţeapă", demers publicistic care şi-a asumat rolul de a critica, argumentat şi fără menajamente, tarele societăţii contemporane şi puterea politico-administrativă.

Ulterior, după mult timp de la apariţia rubricii, am descoperit cu ajutorul publicistului Ion T. Şovăială că acest gen tăios de ziaristică îşi are rădăcinile locale în anul 1909, când la Câmpina apărea revista săptămânală „Cârligul", mijloc de informare ce-i punea la curent pe cititorii vremii cu tot ceea ce se petrecea mai picant în oraş. Am studiat, prin intermediul domnului Şovăială, mai multe texte (pamflete) publicate acum 100 de ani. Fascintă similitudine în epoci diferite. Aştept cu nerăbdare lansarea cărţii.

25 octombrie 2012. Am chef de filozofeală. Mă întreb oare câtă minciună mai suportă românul? Îi vine uşor să se lase înşelat sistematic de un grup minoritar de derbedei politici care îi macină viaţa până în cele mai mici amănunte? Studiile sociologice arată că mulţi români acceptă minciunile politice pentru că au nevoie de o scuză pentru a se lăsa mituiţi. Cred că trebuie adăugat şi sentimentul de neputinţă în faţa golăniei generalizate din politică. De câte sute de ori n-

am auzit în jurul nostru dezarmantul verdict: „Dă-i dracului, că toţi sunt la fel!" Şi aşa s-a născut un alt cerc vicios, din care vom ieşi cu mare greutate. Pericolul cel mare, într-o astfel de situaţie, este acela de a-i împinge în derizoriu şi pe cei puţini de bună credinţă rămaşi în politică. Care ar fi soluţia? Să alegem bobul de neghină folosind câteva principii simple de la care să pornim şi pe care să încercăm să le impunem în jurul nostru, printre prieteni, rude, cunoscuţi şi în societate: să refuzăm categoric şpaga pentru vot, să măsurăm cât mai exact raportul dintre vorbă şi faptă pe toată durata mandatului, să-i excludem din viaţa politică pe traficanţii de influenţă şi pe hoţii de bani publici, să ne cerem drepturile atunci când ele sunt încălcate. Sigur că nu este deloc simplu să te osteneşti pentru o cauză care la prima vedere nu te afectează direct şi imediat, dar altă ieşire democratică din acest impas nu prea văd. Mă scoate din minţi gândul că suntem în 2012 şi încă ne chinuim să învăţăm concepte şi mecanisme democratice!

30 octombrie 2012. Omuleţul, cartea şi lupta din ea. Am trecut cu emoţii cutremurătoare prin purgatoriul debutului editorial – volumul „Rămân să disper printre ai mei". Aproape că nu îmi găseam cuvintele în faţa a peste o sută de invitaţi, oameni de cultură, de afaceri, politicieni, elevi, presă, necunoscuţi, care au umplut până la refuz sala „Constantin Radu" de la Casa de Cultură „Geo Bogza". Îi priveam speriat pe toţi aceia care, aşezaţi rânduri, rânduri, s-au transformat din cititorii de la celălalt capăt al gândurilor mele în entităţi palpabile, cu aşteptări imediate. Îmi venea să fug pe scări şi

să las totul în voia colegilor organizatori, a întâmplării. Echilibrul a venit din stânga mea, locul unde îi simţeam prezenţa, umăr lângă umăr, fiului meu, omuleţul căruia îi dedicam momentul, cartea şi lupta din ea. Ceea ce a urmat a fost poate un soi de recunoaştere a publicistului, nu atât prin vorbe, cât prin prezenţa cu care m-au onorat foarte mulţi prieteni, cunoscuţi, necunoscuţi, dar şi destui criticaţi, oameni politici din administraţia locală şi centrală. Printre surprinzătoarele prezenţe, primarul Laurian şi senatorul Biţă, două dintre cele mai tăvălite personaje din carte. Trebuie să le recunosc tăria de a-şi respecta adversarul, căci nu-mi închipui alt motiv de a participa la propria nimicire.

Nume de marcă printre vorbitori: prof. dr. Constantin Trandafir – *„Cartea d-lui Frăţilă, deşi este la debut, are valoare. Se vede o forţă şi o lejeritate surprinzătoare a scrisului. Are un mod de exprimare cu multă aplecare literară, ceea ce face ca scriitura să fie citită cu multă plăcere. PS-urile sunt, de asemenea, extrem de interesante”*; eseistul prof. dr. Christian Crăciun - *„Ziarul Oglinda de azi a făcut un exerciţiu democratic de o remarcabilă continuitate. Florin Frăţilă încearcă să îndrepte lucrurile. El scrie bine şi acid, e rău, dar nu este vulgar. Atacă, se apără, ceea ce trebuie să facă un publicist al concretului. El scrie despre realităţile strict locale dar nu uită să arunce o privire peste naţie. Florin este la debut, deşi are o activitate jurnalistică îndelungată. A făcut-o cu un act de mărturisire bine conturat”;* Mihaela Căciuleanu (producător TVR) – *„Apreciez sinceritatea lui Florin Frăţilă în publicistica scrisă de-a lungul vremii. Se simte permanent în scrierile sale tăişul cuvintelor. Totul porneşte de la cetăţeanul aflat în legitimă apărare. Prin natura meseriei am citit multă*

publicistică din presa centrală. Vă mărturisesc că Florin scrie la fel de bine ca mulţi dintre publiciştii consacraţi de la Bucureşti. Ştie să surprindă concretul şi să urmărească logica lui".

Atmosfera referinţelor a fost întregită şi de alţi oameni de cultură printre care eseistul şi poetul Florin Dochia, ziaristul şi scriitorul Serghie Bucur (omul alături de care am pornit în activitatea ziaristică şi de care mă leagă frumoase amintiri), istoricul Alin Ciupală, profesorul şi scriitorul Emanoil Toma, profesorul şi jurnalistul Theodor Marinescu, profesorul şi eseistul Nicolae Geantă, romancierul Marian Ruscu, mare parte dintre ei membri ai Uniunii Scriitorilor din România.

3 noiembrie 2012. Referinţe critice. A apărut în „Revista Nouă" cronica volumului meu de debut, semnată de scriitorul Florin Dochia: *„De obicei, textele jurnalistului au o existenţă scurtă. Rezistă numai până la apariţia unui nou număr al publicaţiei. De asta se şi spune, poate, pe urmele lui Albert Camus, că este un «istoric al clipei». El se străduieşte să spună adevărul, chiar dacă adevărul nu este cel mai comod lucru de pe lume, ba chiar dimpotrivă. El se vrea o oglindă fidelă a realităţii. Dar, în continuare unor reflecţii ale lui Octavian Paler, adevărul poate însemna şi «a subscrie la rău». «Nu cred că ziaristul se poate mulţumi să joace rol de oglindă. Oricât de fidelă, o oglindă nu va îndrepta niciodată în lume nimic. Nu va micşora răul şi nu va ajuta binele să triumfe. Prin simplul fapt că reflectă lumea, ea n-o va face şi mai dreapăt»".*

Istoric al clipei reuşeşte să fie jurnalistul Florin Frăţilă, în antologia textelor apărute săptămânal în „Oglinda de azi" de la Câmpina, în cadrul rubricii „Cuvântul care înţeapă". Titlul antologiei ne pare semnificativ: „Rămân să disper printre ai

mei". Convins de utilitatea demersului său publicistic, Florin Frăţilă are destule îndoieli că „va micşora răul şi va ajuta binele să triumfe". Ce rămâne atunci, în timp, din textele sale? Termenul prim al expresiei camusiene pare preponderent cu valoare, de această dată. Nu clipa contează, ci ISTORIA ei, amprenta faptelor unor oameni asupra mişcării sociale şi politice.

Autorul decupează întâmplări semnificative şi le supune dezbaterii cititorilor, având grijă să se şi implice prin comentariu de ordin etic, ceea ce transcende perceptele deontologice obişnuite în jurnalism. Aşadar, nu avem de-a face cu articole banale, de serie, ci cu texte de atitudine, în care se implică personal, direct. Rubrica „şi-a asumat rolul şi răspunderea de a critica, argumentat şi fără menajamente, atât tarele societăţii contemporane, cât şi puterea politico-administrativă. Motivaţia acestui demers a fost dată de sesizările primite zilnic din partea celor ce îşi caută dreptatea pierdută în conflictele şi relaţiile defectuoase cu instituţiile administraţiei publice." Avertismentul semnatarului este de luat în seamă, cum şi orientarea sa ideologică declarat liberală nu trebuie trecută cu vederea! „Voi încerca, prin forţa cuvântului scris, să mai îndrept câte ceva aici, în jurul meu, în zona în care m-am născut şi am ales să trăiesc. Nu accept gândul că fiul meu, acum în vârstă de 9 ani va ajunge, peste câţiva ani, să părăsească ţara sau, mai rău, să regrete că s-a născut român" - avertizează încă de la început, în 13 iulie 2010. Mai mult, este conştient de riscurile pe care şi le asumă: „Zilele trecute am fost întrebat de o cunoştinţă de ce scriu această rubrică, ce îmi aduce cu fiecare apariţie tot mai mulţi duşmani. I-am răspuns că scriu pentru că nu mai înţeleg

nimic din ceea ce se întâmplă în jurul meu, în societatea în care trăiesc şi pentru că toţi cei pe care îi deranjez s-au obişnuit să nu fie deranjaţi şi tocmai de aceea îşi fac de cap. M-a privit zâmbind şi mi-a spus că sunt naiv. (Pentru a câta oară mi se spune asta?) Poate avea dreptate, dar eu încă mai cred în puterea cuvântului."

De la aceste premise plecăm în lectura volumului de peste două sute de pagini şi descoperim o scriitură crudă, nutrită din sigură sursă pamfletară, mai peste tot satirică, neiertătoare cu ceea ce autorul socoate a fi comportamente imorale, atitudini necinstite, minciună, înşelătorie, ipocrizie. Subiectele principale se extrag din relaţia cetăţenilor cu administraţia locală, avatarele acesteia din urmă, primarul, funcţionarii Primăriei, consilierii locali fiind ţintele preferate. Debuturile textelor sunt aparent benigne, puternic personalizate: „De ceva vreme, mi-am făcut un obicei din a-mi bea cafeaua cu prietenii la barul din centru, după părerea mea un fel de «Capşa» a zilelor noastre, unde auzi şi vezi, fără să vrei, fel de fel de chestii. Acolo se întâlnesc, fie că au treabă, fie că nu, politicieni, oameni de afaceri, sportivi, culturnici, muzicanţi, plebei, fâţe cu fustiţe multicolore, şmecheri de centru şi uneori chiar primari." Sau: „Nu mă simt în apele mele. Starea febrilă care mă însoţeşte de câteva zile a venit la pachet cu un soi de indiferenţă, o letargie de care încerc să fug obligând cuvântul scris să fie din nou amprenta gândurilor şi trăirilor mele cotidiene." Sunt probe în favoarea subtitlului cărţii, „Jurnal de ziarist incomod", dar şi pentru a demonstra preeminenţa artei scrisului jurnalistic în demersul lui Florin Frăţilă, aspect foarte vizibil pentru orice privire cât de cât atentă. Patima cu care se angajează în discurs este

ilustrată printr-o retorică sui-generis ce atrage cititorul şi-l convinge. „În ultimele zile am avut o senzaţie puternică de neputinţă în faţa realităţii, provocată de sentimentul că demnitatea şi cinstea sunt pe cale de dispariţie. În locul lor, a apărut o gaură neagră, care nu ne mai dă posibilitatea să ne împotrivim în faţa celor ce ni se întâmplă." Tăietura chirurgicală a textului aminteşte de cele mai acide texte ale lui Pamfil Şeicaru sau chiar, mai departe în timp, un Octavian Goga al deceniului al doilea din secolul XX. Iar abordarea trece dincolo de interesul local de care se bucură hebdomadarul ce găzduieşte îndeobşte articolele, poate şi pentru că o parte dintre ele au apărut şi în cotidianul naţional „Adevărul", dar cu siguranţă din pricina angajării responsabile a autorului în problematica generală a societăţii româneşti.

Evenimente semnificative pe plan local sunt privite cu luciditate.

O vizită a artistului Marcel Iureş este pusă în balanţă cu atmosfera orăşelului de provincie. «După ce-l asculţi preţ de două ore pe marele actor Marcel Iureş este foarte dificil să reintri în atmosfera apăsătoare a unui oraş prăfuit de provincie cum este Câmpina, în care singurele bucurii ale sufletului sunt fetele frumoase pe care le observi sporadic pe stradă, lectura unei cărţi bune, emoţiile de suporter al unei echipe de fotbal şi momentele de socializare în faţa unui pahar cu bere, alături de amici. […] Modestia lui Iureş este năucitoare. De la hainele pe care le îmbracă, până la principiile sale de viaţă şi mai ales cele referitoare la societatea în care trăim, omul debordează de bun simţ. »

Mesajul din Parlament al fostului rege al României îi prilejuieşte ziaristului un excurs senin, într-un text cu titlu plin

de semnificaţie, „Majestatea Sa Bunul Simţ": «Ultimul nostru suveran, Mihai I, a ales calea bunului simţ, adresându-se poporului său cu demnitatea şi responsabilitatea unui mare om de stat. Preţ de aproximativ zece minute, în 25 octombrie 2011, România a avut privilegiul să respire aerul curat al normalităţii, ascultând poate pentru prima dată în ultimii 21 de ani, de la tribuna Parlamentului, un îndemn lipsit de duhoarea politicii falimentare dâmboviţene.» Dar nu uită şi nu iartă «pe cei câţiva demnitari cu obrazul gros ai actualei puteri politice şi bisericeşti, care au tratat cu fundul o întâlnire istorică».

O sărbătoare oarecum tradiţională dă prilejul pentru o satiră neiertătoare: «Zilele trecute, am asistat la festivitatea de deschidere a serbărilor de toamnă ale oraşului, „intitulate" (vorba lui Garcea) de autorităţi „Câmpina Medievală". Manifestarea copiată absolut jenant de edilii noştri (ori de cine le bagă astfel de idei în cap) din cultura locală a altor oraşe româneşti cu tradiţie în acest sens, a lăsat un gust amar multor câmpineni iubitori ai obiceiurilor şi culturii autentice locale. [...] „Câmpina Medievală" a adus din nou în prim plan cârnăţăria înşirată de-a lungul bulevardului Carol I (o sursă constantă de nervi pentru toţi locuitorii din zonă), care paradoxal, cred că a fost singurul element autentic al unui târg de provincie din epoca evului mediu, despre care prin cărţi se povesteşte că „atmosfera de tavernă plutea în aer împrăştiind toate mirosurile mai mult sau mai puţin îmbietoare".»

Atitudinea etică este un aspect esenţial pentru înţelegerea demersului jurnalistic al lui Florin Frăţilă. Dacă nu iartă ceea ce crede că este imoral sau ilegal în atitudinea reprezentanţilor administraţiei, nici pe concetăţenii indiferenţi, needucaţi,

răuvoitori nu-i iartă, iar discursul capătă valabilitate generală, cum citim în textul „Laşitatea la români": «Cred cu tărie că infernul în care trăim azi în societatea românească vine din fiecare dintre noi. Laşităţile noastre de fiecare zi, mai mici sau mai mari, ne-au adus în punctul în care ne complăcem ducând o viaţă mizerabilă. Am tăcut prea mult, am strigat prea puţin şi ne-am silit să trăim rezonabil atunci când ne venea să urlăm. / Dacă cineva ar avea vreun motiv să ne facă o radiografie identitară ar afla că suntem bârfitori, resemnaţi, solidari doar în frică şi divizaţi în mai toate celelalte. Trăim într-o veşnică aşteptare, probabil singurul lucru la care ne pricepem cel mai bine. […] De fapt, în tot acest timp, am aşteptat propria noastră decădere, care, iată, este pe cale să se producă. E drept că aşteptarea poate fi uneori o sursă de speranţă, însă, în cazul nostru, a fost doar o dezamăgire.»

Florin Frăţilă nu rămâne indiferent nici în faţa evenimentelor cu impact european. În „Demagogii noştri nu semănă cu ai lor", cu referire la blocarea aderării României la Schengen de către Olada şi Finlanda, pune în lumină asemănarea dintre lumea politică din patria noastră şi aceea din alte patrii, ba chiar din patria europeană. «Partidul pentru Libertate din Olanda şi Partidul Adevăraţilor Finlandezi (care împreună reprezintă mai puţin de două milioane de voturi în Europa) au reuşit să răstoarne deciziile guvernelor de la Haga şi Helsinki (şi în cele din urmă ale Consiliului Europei), care la rândul lor au acceptat compromisul de teama pierderii sprijinului parlamentar intern. Aşadar, două milioane de populişti, care nu suportă ideea unei Europe unite, au dat peste cap o decizie luată în

numele a peste 500 de milioane de europeni. Concluzia mea după acest neînsemnat studiu de caz este că şi Europa civilizată are demagogii ei, iar consecinţele unei astfel de decizii în ceea ce priveşte spaţiul Schengen, lăsate la îndemâna unei minorităţi naţionalist-populiste, pot fi extrem de nocive pentru ideea de libertate a individului european.»

Aria subiectelor abordate de autor în „Rămân să disper printre ai mei" este mult mai largă decât a putut fi prezentată aici. Se cuvine subliniată, în plus, valoarea de mărturie istorică a antilogiei prezente - peste decenii, cu siguranţă, cei care vor voi să ştie câte ceva despre viaţa câmpinenilor în cel de-al doilea deceniu al secolului au în textele lui Florin Frăţilă o oglindă, dacă nu obiectivă (aşa ceva este, să recunoaştem, imposibil!), indubitabil cinstită şi îndrăgostită. Căci din ce altceva decât din dragoste să vină patima cu care scrie despre oraşul acesta care în curând va împlini 510 ani de atestare documentară?"

4 noiembrie 2012. În curând se va alege legislativul tării şi odată cu el se va pecetlui accesul la putere în stat. Este un moment foarte important şi caut să-mi fac o imagine cât mai completă a ofertei politice din ultimii ani. Recitesc analize/ relatări din presa anului 2008 şi multe însemnări şi comentarii din prezent. Îmi iese şi o scurtă analiză comparativă: în urma alegerilor parlamentare de acum patru ani, au reuşit să intre în legislativul naţional doi câmpineni, Florin Anghel - deputat PDL şi Georgică Severin - senator PDL. Atunci, pentru Colegiul I Senat Valea Prahovei, s-au înfruntat Severin şi pesedistul Georgică Diaconu (fost prefect de judeţ

în perioada 2000-2004). A învins Severin, ajutat substanţial de trendul partidului băsescian aflat, în acea vreme, la sufletul electoratului. Azi, în acelaşi colegiu, candidează din nou Severin (de data asta din partea PSD -USL), chirurgul Alexandru Matei (din partea ARD, adică PDL-ul vopsit) şi Adrian Piţigoi (candidatul de serviciu, acum din partea PP-DD, altă dată de la PIN...). Orientat în politică migrantul Severin are toate şansele să ajungă senator în cârca USL, vehicul politic la modă în acest moment. În Colegiul 2 Deputaţi primii doi candidaţi, în ordinea şanselor, sunt Virgil Guran (PNL-USL) şi Alexandru Anghel (ARD-Alianţa România Dreaptă, formată din PDL, Forţa Civică şi PNŢCD). Alexandru este fiul deputatului Florin Anghel. Interesantă şi inedită găselniţă politico-electorală.

9 noiembrie 2012. Portret de candidat. Nu trebuie să fii politolog, sociolog ori vreun soi de analist ca să înţelegi că până în 9 decembrie ne aşteaptă o campanie electorală murdară, având în vedere miza enormă care dinamitează oligarhia politică ce gravitează în jurul puterii statale. Divizaţi, corupţi şi incompetenţi până în măduva oaselor, cu mici excepţii, politicienii zilei au împărţit societatea românească în două nuclee dure de cetăţeni orbi, care nu mai au altă treabă decât aceea să se războiască între ei, instigaţi de slugoii mogulilor de televiziune, pentru ca în final să obţină un mare şi democratic NIMIC. Mă uit cu amărăciune la zecile, sutele de mii de oameni care s-au angajat în slujba unei forţe politice sau alta, a unui candidat sau altul, fără să aibă absolut nimic în comun cu cei pe care îi susţin şi care îi

reprezintă. Ţinuţi în şah de o existenţă mizerabilă, foarte mulţi dintre aceşti oameni se constitue într-o masă de manevră plătită cu ziua, al cărei rol se va încheia odată cu introducerea buletinului de vot în urnă, îndeletnicire care în România a început să transforme democraţia europeană într-o şcoală de slugi. Mă despart cu mare plăcere atât în activitatea publicistică, cât şi în cea politică, de astfel de oameni. Găsesc de cuviinţă să mă adresez celor rămaşi între limitele decenţei, pentru că nu cred într-o Românie reprezentată de găşti.

Pentru oamenii buni din jurul meu, care cred că au rămas încă destui, am să încerc să abordez campania electorală, publicistic vorbind, cât mai obiectiv posibil, colorând atmosfera cu portretele celor cinci candidaţi cu şanse reale de a reprezenta Colegiul Câmpina (1 Senat şi 2 Deputaţi) în viitorul Parlament al ţării. Candidatul roşu – Georgică Severin; candidatul alb – Alexandru Matei; candidatul violet – Adrian Piţigoi; candidatul galben – Virgil Guran; candidatul portocaliu – Alexandu Anghel.

Candidatul galben. Virgil Guran este un personaj extrem de complex (fie şi numai pentru faptul că se află la a doua căsătorie şi are patru copii), despre viaţa căruia s-ar putea scrie un roman. Fost ofiţer al Armatei Române, acesta a dezbrăcat haina militară imediat după Revoluţie, convins fiind că viitorul democratic îi va oferi şansa să se lanseze în afaceri. Spirit întreprinzător, a început să înveţe comerţ cu o tarabă în autogara Câmpina, pentru ca la mijlocul anilor ‘90 să devină unul dintre cei mai importanţi angrosişti de mărfuri din oraş. Încrederea în oameni şi asocierea cu personaje nepotrivite l-au adus în pragul falimentului, pentru ca în

numai câţiva ani să redevină ce a fost, punând pe picioare alte afaceri. Ajuns din nou pe val, Guran şi-a dorit mai mult în planul afacerilor şi cel social, înfiinţând o Asociaţie a Oamenilor de Afaceri la nivel naţional şi chiar o bancă de credit cooperatistă, ceea ce i-a adus un capital de imagine care l-a propulsat în cercurile elitiste economice şi chiar guvernamentale în acea vreme tulbure, când puterea politică o deţineau ţărăniştii.

Tenace şi foarte orgolios, aşa cum am văzut până acum, Guran a ajuns repede în vizorul celor pe care îi critica (şi atunci ca şi acum) în emisiunile televiziunilor naţionale. Şi asta i-a fost aproape fatal. În urma unei fulgerătoare anchete (cu accente staliniste), în care procurorii l-au pus cu spatele la zid (pentru făcute sau nefăcute în calitate de afacerist), Guran a ieşit pe jumătate dărâmat psihic şi financiar. Mult mai târziu avea să recunoască faptul că în acea perioadă a vieţii era mult prea necopt pentru o astfel de luptă cu sistemul şi de ce nu cu propriul orgoliu. Copt sau necopt, cert este faptul că în urma acestei ciudate întâmplări (spun asta pentru că de atunci şi până azi omul îşi susţine nevinovăţia şi o dovedeşte cu documente şi sentinţe de la CEDO), Guran a rămas proprietarul unui folclor de neşters, folosit ori de câte ori este nevoie, mai ales în preajma alegerilor, de către adversarii săi politici şi al unei mari pierderi financiare care l-a adus din nou înspre faliment. În următorii zece ani a renunţat la donquijotism, şi-a văzut de afaceri, familie şi de pasiunea sa, fotbalul, reconstruind (pentru a câta oară?) ceea ce se dărâmase, inclusiv o parte din imaginea publică. Aşadar, ca un fel de scurtă recapitulare, am putea spune până aici că Virgil Guran este

tenace, orgolios, uneori credul, stăpân pe sine în situaţii limită şi gata oricând să o ia de la capăt.

Pentru că vreau să fiu obiectiv, am să revin la un moment important din viaţa lui şi atât de invocat de adversarii săi politici, acela în care a fost anchetat pentru presupuse afaceri ilegale. Logic, dacă ar fi existat o asemenea vinovăţie, ea trebuia să producă efecte, condamnări cu executare ori cu suspendare. Pentru că nu îmi închipui că la ora aceea, când puterea ţărănisă îi pusese gând rău, Guran ar fi rămas nepedepsit. Cu toate acestea, el nu a fost niciodată condamnat, aşa că orice altă discuţie cred nu-şi mai are rostul.

În anii 2004-2005 a reintrat în politică la organizaţia locală a PSD, de unde avea să plece destul de repede, în urma unui scrutin de partid care i-a oferit ocazia să candideze la funcţia de preşedinte şi să piardă în favoarea lui Mihai Şerbănoiu. Obişnuit să fie mereu vioara întâi, Guran a ales să părăsească social-democraţia locală, pentru ca în anul 2008, printr-un complex de împrejurări încă neelucidat de mine, să ajungă în postura de director de campanie electorală a candidatului liberal pentru Camera Deputaţilor, Ioan Simion. După o bătălie politică spectaculoasă împotriva lui Florin Anghel, Ioan Simion a pierdut la mustaţă dreptul de a intra în Parlament, iar Guran s-a înscris în PNL, ajungând ulterior preşedinte al organizaţiei locale. Angrenat în acest nou proiect politic, Guran a candidat din partea USL pentru funcţia de primar al oraşului. Foarte puţin ajutat de mediile de afaceri care aveau alte interese (nu intru în detalii, pentru că toată lumea cunoaşte adevărul), Guran şi echipa sa au obţinut aproximativ 7500 de voturi de la câmpineni, ceea ce nu este puţin.

Astăzi, acelaşi Guran candidează pentru un loc în Parlamentul României. Începe o altă luptă oarbă şi plină de mizerii, care inevitabil lasă urme. Am vrut să aflu care este mecanismul prin care un om cu biografia lui continuă să-şi dorească să fie în cercul celor puternici şi l-am întrebat dacă nu cumva gustul banului public ar putea să reprezinte un motiv. Mi-a răspuns că nu l-a interesat şi nu-l va interesa niciodată aşa ceva şi că asta se poate dovedi oricând. Ei bine... şi atunci? – l-am iscodit eu, dornic să primesc totuşi un răspuns. „Dintotdeauna am crezut în forţa şi priceperea mea de a schimba ceva în bine pentru societate. Sunt incomod, am gura mare şi asta nu mă ajută deloc în politică, printre oameni cu interese mărunte. Probabil nu este încă timpul celor care vor să facă ceva şi pentru cei din jur, dar cu toate astea nu dezarmez, merg până la capăt".

În loc de concluzie, lansez câteva teme de gândire: este oare acest tip de om cel care are căderea să ne reprezinte interesele la vârful puterii? Ne va abandona el, oare, odată ajuns acolo? Va fi el marioneta cuiva, după o viaţă întreagă în care orgoliul şi dorinţa de a fi primul l-au urcat în paradis şi l-au coborât în infern?

(Text publicat integral în gazetă şi transcris aici aşa cum a ajuns la cititori).

12 noiembrie 2012. Festivism uselist pe cel mai mare stadion din ţară, Arena Naţională din Bucureşti: lansarea tuturor candidaţilor pentru Parlament. De necomentat acest megalomanism de sorginte comunistoidă.

Inevitabil, după eveniment, candidaţii câmpineni Biţă şi Vigu au organizat şi o conferinţă de presă pe plan local. Subiectul

de bază, critica la adresa alexandrinilor, contracandidaţi.

Vigu: *„Nu sunt omul care să bată la uşa alegătorului pentru a-i cere votul (...) Voi face o campanie susţinută pe ideea necesităţii repornirii motoarelor dezvoltării economice şi asigurării locurilor de muncă (...) Nu am niciun motiv de îngrijorare în legătură cu tânărul Alexandru Anghel. (...) De fapt, voi lupta cu tânărul, dar şi cu tatăl său. Aici vorbim de o candidatură comună. (...) Am realizat multe în viaţă în plan social, economic, sportiv. Nu vreau să mă laud, toate făcându-le cu bani proprii, fără să fi avut o funcţie publică".*

Biţă: *„M-aş opera oricând la doctorul Matei, dar vă spun sincer că nu are cum să obţină rezultate bune şi în activitatea de chirurg şi în cea de parlamentar. În politică nu poţi fi puţin gravidă. (...) Candidatura mea, sprijinită/ propusă de PSD, este o onoare, dar şi o confirmare a activităţii parlamentare de până acum. Deşi nu consider că parlamentarul trebuie să fie un fel de primar, reamintesc câteva lucruri celor care se întreabă ce am făcut eu pentru Câmpina. Datorită intervenţiilor mele Rafinăria şi-a obţinut cele 10 milioane de euro, reprezentînd TVA plătit de societate şi astfel a mai putut funcţiona un an. Acoperişul Casei de Cultură a fost reparat cu fonduri special aduse de mine. (...) Tot ce am făcut nu a fost interes personal, căci eu nu am făcut afaceri pe bani publici".*

Au sosit fetele mari în politică! Nu este decât o chestiune de timp până când se va arăta curvăsăria.

13 noiembrie 2012. Confruntarea electorală se aşază ca o haină ponosită şi murdară pe umerii unor candidaţi. În loc de proiecte şi argumente constructive pentru societate,

combatanţii politici aruncă în luptă (unul peste altul, într-o ordine numai de ei ştiută) haznale de rahat care, fără niciun dubiu, le vor acoperi existenţa până la dispariţia publică. De aici şi sictirul alegătorilor care, inevitabil, duce la aceleaşi concluzii, că toţi politicienii sunt o apă şi un pământ ori că trebuie ales răul cel mai mic. Să fie ăsta un blestem românesc ce ne ţine într-un etern spaţiu public primitiv? Ori neputinţa unui neam, cu o istorie zbuciumată, de a naşte adevăraţi lideri? Poate câte puţin din amândouă.

Am aflat o poveste interesantă. Cineva a încercat să propună atât USL-iştilor (lui Vigu), cât şi PDL-iştilor (lui Serghei), o înţelegere prin intermediul căreia ambele tabere să renunţe la a se spurca reciproc, în favoarea luptei de idei şi de proiecte pentru cetăţeni, demonstrând astfel bună credinţă şi maturitate politică, două elemente care ar putea sta la baza reconcilierii între clasa politică şi societate. Rezultatul a fost zero. Normal! Să faci apel la raţiune într-o haită de lupi este cel puţin o naivitate.

Candidatul alb. Nu îmi amintesc ca în istoria recentă a politicii locale oraşul să fi avut parte de o candidatură atât de interesantă. După mine, Alexandru Matei este un fel de pacient politic, în jurul căruia anumiţi „felceri" au ţesut multe cămăşi de forţă pentru a-l ţine legat în scaunul cu rotile al intereselor. Chirurg eminent, prin mâna căruia au trecut vieţile a mii de oameni, Matei a ales probabil să se amestece în zona gri a societăţii, politica, dintr-un motiv bine definit. Pentru că nu-mi închipui că un om cu o astfel de ţinută profesională şi morală (discutabilă dintr-un singur punct de vedere) a făcut acest pas împins de la spate de resorturi idealiste.

Candidatul alb (am ales această culoare pentru că, în fond, reprezintă sistemul medical) este tipul de personaj public care a inventat tăcerea în relaţia cu restul muritorilor de rând, fiind practic omul cu cele mai puţine apariţii, atât în mediile sociale (extraspitaliceşti), cât şi în presă. La prima vedere, ai crede că este vorba de modestia celui inteligent, dar asta contravine, evident, statutului de politician cu aspiraţii pentru înalte demnităţi publice. Să înţelegem oare de aici că Matei nu-şi cunoaşte interesul? Ori că nu este deloc atras de această latură pestriţă a vieţii, politica? Sau poate că are ceva să-şi reproşeze în legătură cu activitatea de manager al Spitalului Municipal şi a hotărât să nu se expună unor eventuale comentarii! Oricare dintre aceste supoziţii ne-ar putea duce cu gândul la faptul că Alexandru Matei este o persoană ce poate fi lesne pierdută printre degete, ca un fum. El face politică, dar nu este în politică. Răspunde de soarta spitalului doar când vine vorba de bilele albe, dosindu-le pe cele negre şi chinuitoare pentru pacienţi. Vrea să voteze în Senat, dar să şi taie pe masa de operaţie. Apare în lupta electorală cu o fotografie atârnată din stâlp în stâlp şi o declaraţie publică de cinci rânduri, dar fizic şi activ nu l-a văzut încă nimeni. Toate acestea nu ne aruncă oare cu gândul mai degrabă la celebrul magician Houdini, decât la un personaj pe care ar trebui să ne bazăm în camera superioară a Parlamentului?

Dincolo de toate astea, Alexandru Matei are marele avantaj de a fi posesorul unui filon intelectual recomandabil pentru o astfel de funcţie care, într-un mod fericit, ar putea contrabalansa puseurile translucide arătate mai sus. Dar asta numai în condiţia în care chirurgul Matei va inciza cu mână

sigură în conştiinţa politicianului Matei, supus ca oricare altul compromisului nefolositor societăţii. Probabil că mulţi dintre dvs., cititorii, vă aşteptaţi ca demersul portretistic de azi să conţină şi elemente foarte clare cu privire la contractul cu Romgermed (în care Spitalul Municipal se pare că a fost prejudiciat cu multe zeci de miliarde de anumiţi politicieni), o piatră de moară pe care o poartă şi Alexandru Matei. Nu intru în detalii pe acest subiect, pentru că a aduce atingere demnităţii unui om într-o situaţie în care vinovăţia lui ar putea să fie doar de ordin moral înseamnă să abdic de la datoria faţă de cititori, aceea de a nu face şi a nu zice ceva ce merită dispreţ.

Interesant şi totodată alunecos, Alexandru Matei se prezintă azi în faţa noastră ca o soluţie politică. Este el, oare, omul care ar putea extirpa cangrena intereselor meschine de la vârful puterii? Va aduce el mai multă lumină în saloanele întunecate ale existenţei noastre?

(Text publicat integral în gazetă şi transcris aici aşa cum a ajuns la cititori).

15 noiembrie 2012. „Utopia e adevăr latent. Şi dacă, în planul politicului, ea nu-i decât minciună latentă?" Cine a spus asta? Un grec, Asclepios. Grecul nu ştia, ori nu putea prevedea?

Conferinţă de presă a USL. Vigu răspunde atacurilor dure primite din partea lui Serghei.

Note de reporter: *„Nu mă cobor la josnicia şi lipsa de educaţie a lui Anghel. Tot ceea ce povesteşte în acel ziar este o minciună creată din disperare. Eu vă pun la dispoziţie documente oficiale referitoare la decizia finală în care s-a dispus încetarea procesului penal. Nu vreau*

să vin cu argumentări de dizident, dar într-o zi vă pot pune la dispoziţie acte care s-au emis la vremea respectivă pentru a fi eu pus la zid. De aceste lucruri nu sunt străini Corneliu Anastase, Meleşcanu, Moroianu, Remus Opriş, fostul ministru de interne Dudu Ionescu, Remeş şi alţii, care corespondau şi încercau să mă trimită intr-un loc în care să-mi închidă gura. De ce ? Pentru că am organizat grevă fiscală cu Patronatul pe care îl conduceam şi multe altele (...) Vă anunţ oficial că fac plângere împotriva lui Anghel pentru calomnie. Eu nu vorbesc despre dosarele lui Florin Anghel, deputat în funcţie, care în momentul de faţă face vizite la DNA (...) Vom vedea cine trebuie să răspundă în faţa legii. Eu am răspuns. Cazierul meu e curat."

În cadrul aceleiaşi conferinţe, nea Nelu, viceprimarul, a punctat şi el câteva aspecte: *„Ceea ce se întâmplă este un măcel şi o batjocură. Florin Anghel este un om care a lucrat toată viaţa cu bani de la stat. Dacă scapă din mână acest lucru va falimenta toate firmele pe care le conduce. În plus, fără imunitate nu-l văd bine".*

La capitolul „vrem să facem", Vigu a declarat: *„În urmă cu două zile am avut o întâlnire cu Mircea Cosma, preşedintele Consiliului Judeţean, unde am discutat şi stabilit amănunte cu privire la crearea de locuri de muncă. Următorul parc industrial deschis în Prahova va fi în zona Câmpina. Vrem să concretizăm acest prioect, chiar dacă nu am câştigat eu alegerile locale pentru primărie. Vrem să ne ţinem de cuvânt faţă de oameni, în această privinţă".*

16 noiembrie 2012. Candidaţii PDL – ARD... de nerăbdare să „productivizeze" agricultura. Conferinţă de presă. Alexandrinii îşi prezintă proiectele pentru viitorul mandat.

Note de reporter: *„Zilele trecute, PDL-ARD Câmpina, reprezentat de primarul Horia Tiseanu, a organizat o conferinţă de presă la sediul firmei FIBEC, a deputatului Florin Anghel, unde au fost prezenţi şi candidaţii acestui partid pentru alegerile parlamentare,medicul Alexandru Matei candidat - Camera Senatului Colegiul 1 şi Alexandru Anghel, fiul lui Florin Anghel, Camera Deputaţilor Colegiul 2. Alături de aceştia, s-au aflat şi cinci primari din localităţile Poiana Câmpina, Valea Doftanei, Proviţa de Sus, Proviţa de Jos şi Secăria. Cei doi candidaţi PDL (ARD) au ţinut să-şi prezinte programul de campanie, concepţia şi viziunea lor privind posibilitatea unei redresări a zonei din punct de vedere al dezvoltării economice, cât şi al creşterii nivelului de trai pentru locuitori. «Am avut discuţii cu mulţi prieteni. E un conglomerat de concepte la care poţi să aderi, la care nu poţi să aderi sau de care poţi să te îndoieşti, dar sunt câteva probleme de care am auzit, asupra cărora m-am aplecat. Au fost multe discuţii la care am participat, discuţii absolut dintr-o curiozitate. Cum, în situaţia asta, în marasmul ăsta economic, se poate face ceva. Şi am auzit voci optimiste care mi-au spus că se poate. Una dintre idei a fost productivizarea. Mi s-a explicat că de la un concept relativ simplu, pot să ajung la eficienţă, productivizarea neînsemnând privatizare. Să adâncim puţin noţiunea de productivizare. Şi, ceea ce ne interesează pe noi, productizarea autohtonă, care înseamnă să identificăm trei, patru, cinci, nu necesar mai multe produse naţionale, pe care le putem avea prin forţe proprii şi la care*

să fim cei mai buni din lume. Ţara are toate condiţiile date de providenţă să fim cei mai buni la produse agricole, de cele mai variate sortimente», a spus Alexandru Matei, încercând să-şi expună punctul de vedere în ceea ce priveşte soluţiile de redresare a economiei.

Cuvântul productivizare nu există în DEX. Candidatul Alexandru Matei a dorit să se refere la productibilitate, care înseamnă capacitate de producţie sau perspectivă de producţie. Confuzia creată nu-i anulează, totuşi, bunele intenţii faţă de scoaterea din marasmul la care se referea cu privire la starea economiei ţării.

Pe de altă parte, tânărul Alexandru Anghel, fiul deputatului Florin Anghel, a dorit să scoată în evidenţă deschiderea către întreaga paletă politică, pentru implementarea programului conceput în această campanie electorală. «Este un program în care atât eu cât şi domnul doctor, nemaifiind implicaţi politic până acum, suntem noi în politică, nu avem nici duşmani, nici prieteni. Suntem dispuşi către colaborare, indiferent de culoarea politică a primarilor» - a subliniat Alexandru Anghel. (n.r. - toţi primarii prezenţi la conferinţă aparţin PDL-ARD).

În programul prezentat jurnaliştilor, la capitolul „Agricultură" există chiar o… noutate în domeniu, ţinând cont că „Se va dezvolta creşterea legumelor în Băneşti şi Urleta". Probabil, din cauza faptului că până acum acestea doar s-au cultivat, nu au dat randament în productivizarea subliniată de doctorul Matei.

Dincolo de bâlbe şi confuzii ale sensurilor unor cuvinte, generată de emoţiile noii posturi în care se află, faptul că cei doi candidaţi au putut să prezinte electoratului intenţiile lor

pentru schimbarea în bine a traiului în zona de activitate ca eventuali parlamentari, nu este decât dovada că trăim într-o ţară liberă, fie ea şi cu o economie aflată la pământ, unde oricine poate spune orice".

18 noiembrie 2012. „Fiţi liniştiţi, lumânarea de seu în luptă cu becul electric nu are nici o şansă, oricât ar crede că mirosul urât e mai aproape de secretul mulţimii (...)" (Octavian Goga - „Între demagogie şi cerebralism", 1928).

Altă conferinţă de presă. Noi atacuri între contracandidaţi.

Note de reporter: *„În calitatea sa de membru în Consiliul de Administraţie al Spitalului Municipal, Virgil Guran (consilier judeţean) a precizat că îi va cere un raport de activitate doctorului Alexandru Matei (managerul instituţiei şi candidat la Senat) cu privire la situaţia critică în care se află instituţia pe care o conduce. Raportul se vrea a fi prezentat la tribuna legislativului judeţean până la sfârşitul lunii noiembrie. «Voi propune colegilor să-i ceară doctorului Matei un raport cu privire la contractul păgubos Romgermed. Văd că se ţin în secret multe aspecte grave. Aud că este foarte posibil să se blocheze conturile spitalului, pentru o datorie de 40 miliarde de lei vechi, ceea ce ar însemna falimentul instituţiei publice. De la conducere tot auzim că lucrurile sunt sub control, dar eu nu cred asta. Pulsul vine de la pacienţii care se plâng de condiţiile mizere şi nu de la managment şi nici de la Anghel, care m-a criticat într-o emisiune televizată că n-am habar ce se petrece în spital. Iată că sunt la curent cu măgăriile de acolo şi peste câteva zile am să cer, în şedinţa Consiliului de Administraţie, explicaţii cu privire la cum s-au cheltuit banii publici».*

La rândul său viceprimarul Ion Dragomir, prezent şi el la conferinţă, a inflamat şi mai mult spiritele: «Este grav că doctorul Matei, cel care a dus spitalul într-o situaţie dificilă, candidează pentru un loc în Parlament. Păi dacă a gestionat defectuos activitatea spitalului, ce contribuţie va avea în legislativul tării? Mai mult de atât, în primul număr al ziarului de campanie (PDL-ARD), intitulat Calea Dreaptă, a declarat că nu va părăsi spitalul şi masa de operaţii. Asta înseamnă că nu-şi propune să facă nimic pentru ţară, că nu va merge la muncă să facă legi în folosul societăţii. Îi înţeleg atitudinea din moment ce mentorul său Florin Anghel n-a deschis gura, tot mandatul, în Parlament. Îl sfătuiesc pe doctor să-şi vadă de treburile personale şi să lase politica, pentru cine se pricepe»".

19 noiembrie 2012. Întâlnire la ceas de seară cu industriaşul I. Simion. Un om care a plecat de foarte tânăr din Proviţa patriarhală, a ajuns aproape ministrul Petrolului în epoca socialistă şi apoi verigă importantă în economia capitalistă de tranziţie - propietarul grupului de firme Confind. Ne-am văzut destul de des în ultima vreme, de fiecare dată din motive concrete, legate de colaborarea în plan publicistic/ publicitar. Se implică până la virgulă în tot ceea ce înseamnă imaginea activităţii sale. Am ajuns să corectăm împreună şi textele ce urmează să intre în gazetă, în contul promovării clinicilor pe care le patronează. La fel s-a întâmplat şi azi. Se apropie de borna 70 an vieţii şi conduce o afacere cu peste 1500 de angajaţi şi nu ştiu de unde are atâta energie pentru a filtra totul la nivel decizional din zori şi până noaptea târziu. Nu-i scapă nimic, fie că este vorba de

contracte, soluţii tehnice, angajări de personal, analize economice şi de producţie ori investiţii majore. Totul trebuie să treacă pe la el. În plus este şi un filantrop autentic, care ajută mulţi oameni fără să aştepte nimic în schimb. Ne simpatizăm reciproc, legaţi de o amiciţie mai mult decât protocolară. Îl respect pentru că odată ajuns în vârful piramidei a ştiut să-şi păstreze umanitatea, decenţa. Prima noastră întâlnire a avut loc în 2008, atunci când a ales să candideze la Cameră, din partea PNL, împotriva lui Serghei. A pierdut alegerile şi mulţi bani, dar am rămas apropiaţi, pentru că are darul de a simţi oamenii limpezi, una din marile lui calităţi. Ulterior n-a mai vrut să audă de politică şi nici de Vigu, şeful său de campanie în acea confruntare electorală. Azi zideşte o biserică în curtea Spitalului de Psihiatrie Voila, edificiu care este foarte aproape de finalizare. Mulţi ar fi făcut din asta un spectacol mediatic, el a acceptat cu greu să-şi explice gestul în presă.

Note de reporter: *„Peste câteva zile, biserica ce-i are ca patroni spirituali pe Sfântul Pantelimon şi pe Sfânta Filofteia, ctitorită de Ioan Simion, preşedintele grupului de firme Confind, va fi sfinţită de înalţi prelaţi ai Arhiepiscopiei Bucureştilor. Puţine vorbe am reuşit să auzim, despre această frumoasă biserică, de la ctitorul ei: «Biserica nu este doar o clădire, este un spaţiu sacru, înălţător ce te poate face alt om. În biserică intri pentru că vrei să-ţi găseşti liniştea, să te simţi mai curat şi mai aproape de Dumnezeu. (...) Am luat hotărârea să construiesc edificiul gândindu-mă la cât de utilă le-ar putea fi o biserică bolnavilor. Am avut mare noroc să găsesc un om deosibit care m-a ajutat enorm, preotul Iustin Marchiş de la Biserica Stavropoleos din Bucureşti. Fără dânsul, biserica n-ar fi*

ieşit niciodată aşa cum a ieşit, o adevărată bijuterie! A mers cu noi peste tot unde a fost necesar. Am văzut zeci de biserici şi mănăstiri, inclusiv în Grecia, la Muntele Athos. Prin intermediul lui am reuşit să găsim arhitectul cel mai potrivit, Ana Maria Goilav. (...) Nu invit niciun politician la Sfinţire, în afara autorităţilor Câmpinei. Dacă vor veni şi politicieni neinvitaţi vor fi bineveniţi, dar sper că vor asculta slujba în linişte, timp de trei, patru ore şi se vor gândi la deşertăciunile lumeşti, la greşelile făcute de guvernanţi. Poate că Dumnezeu le va lumina mintea şi îi va îndemna să facă lucruri bune, pentru oameni».

În paralel cu activitatea politică încerc să combat făţărnicia din administraţie. Presa relatează pe larg interpelările mele din Consiliul Local.

Note de reporter: *„Până să ajungă consilier municipal din partea PNL, Florin Frăţilă, preşedintele Comisiei de cultură, educaţie, sănătate, sport şi tineret din cadrul legislativului municipal, se număra printre cei mai aprigi adversari ai primarului Horia Tiseanu, preşedintele PDL Câmpina. După ce a ajuns ales al comunităţii câmpinenilor, Florin Frăţilă a revenit, pentru o perioadă, la sentimente ceva mai bune, dar nu a renunţat să-i monitorizeze acţiunile primului demnitar al oraşului, cutezând de fiecare dată să critice activitatea edilului-şef atunci când considera că acesta din urmă greşeşte. Recent, în plenul Consiliului Local, Frăţilă i-a adus acuze tăioase primarului, strigându-i acestuia, în finalul ultimei şedinţe a aleşilor desfăşurată joia trecută: «Aţi transformat Poliţia Locală într-o miliţie personală. Ati fost recent la sediul Poliţiei Locale pentru a face presiuni asupra poliţiştilor din subordinea Primăriei, în sensul de a-i*

determina să acţioneze la comenzile dvs. Politice». Nemulţumirea lui Frăţilă era îndreptată şi împotriva managerului-general al Spitalului Municipal Câmpina (SMC), Alexandru Matei. Acesta fusese invitat printr-o adresă a Comisiei de cultură, educaţie, sănătate, sport şi tineret să vină în plenul legislativului municipal pentru a lămuri anumite aspecte legate de situaţia financiară a spitalului şi de stadiul proceselor cu Clinica Romgermed. Printr-o adresă protocolară, medicul chirurg a declinat invitaţia pe motiv că aproape toată săptămâna trecută, deci şi în ziua şedintei aleşilor, se află la un seminar organizat de Ministerul Sănătăţii pentru perfecţionarea directorilor din unităţile spitaliceşti. Florin Frăţilă a atras atenţia că «managerul spitalului a avut timp pentru a organiza o conferinţă de presă, cu o zi înainte de şedinţă, dar nu a binevoit să se prezinte la interpelarea Consiliului Local, în subordinea căruia se află Spitalul Municipal, care primeşte finanţări importante de la buget».

În replică, primarul Horia Tiseanu a arătat că «managerul SMC a trebuit să fie prezent la un curs de perfecţionare organizat de ministerul de resort aproape în fiecare azi a săptămânii, mai exact, în fiecare după-amiază, fapt care i-a permis să organizeze, în preziua şedinţei de Consiliu, o conferintă de presă pentru a informa despre câştigarea primului proces cu Romgermed. Aşa cum se întâmplă şi în Parlament, în miniparlamentul câmpinean, conform Regulamentului de Funcţionare, şefii instituţiilor publice sunt interpelaţi de către consilieri numai în plenul adunărilor Consiliului Local, iar nu prin scrisori venite din partea unor comisii de specialitate. Dacă vreţi să faceţi interpelări, le puteţi

face acum, urmând ca persoanele interpelate să se prezinte în faţa dvs. la următoarea şedintă a Consiliului Local».

Primarul a mai susţinut, de asemenea, că nu a fost la sediul Poliţiei Locale pentru a face presiuni politice asupra poliţiştilor, ci doar pentru a-i dojeni pe câţiva dintre ei, care nu-şi îndepliniseră corespunzător atribuţiile de serviciu.

Ultimul duel verbal dintre consilierul liberal Frăţilă şi primarul Tiseanu nu a avut un învingător, terminându-se nedecis. Cu toate acestea, ne aşteptăm, în viitor, ca războiul dintre cei doi să continue, Florin Frăţilă înscriindu-se cu succes pe lista celor mai aprigi duşmani politici ai edilului câmpinean".

20 noiembrie 2012. „Care dintre mincinoşi sunteţi voi, mă!"- îi întreabă un moşneag pe mai tinerii din staff-ul de campanie al unui candidat, trimişi la muncă de propagandă într-o comună limitrofă Câmpinei. Săracăcios îmbrăcat, moşul îşi târa galoşii pe marginea unei şosele surpate şi ameninţa cu o ţambră ruptă din gard, care îi ţinea loc de baston, în direcţia musafirilor nepoftiţi. „Care dintre mincinoşi sunteţi voi, mă!"- repetă ameninţător propietarul bătăturii călcate de indivizii echipaţi în bluzoane cu însemne de partid. Şi cum nimeni din jur nu se sinchisea să-i răspundă, bătrânul a tras singur concluzia: „Dracu' să vă mai voteze, că sunteţi toţi nişte hoţi!"

Era evident că fostul simpatizant legionar (aveam să aflu ulterior de la un vecin al moşului) nu se referea la un anume partid ori candidat, ci la întreaga clasă politică, caracterizată scurt şi la obiect drept „o adunătură de derbedei comunişti ce ne face viaţa un iad".

Scurta naraţiune de mai înainte este esenţa unei stări de spirit pe care am găsit-o în rândul românilor ce trăiesc în sărăcie şi deznădejde pe vatra unor sate prahovene. Unii dintre ei au curajul să vorbească, să critice, însă foarte mulţi rămân cu fruntea în pământ, tributari propriilor temeri existenţiale, expuşi influenţelor politicianiste şi mitei electorale. Aşa se explică ofensivele mizerabile cu găleata şi kilul de zahăr, în urma cărora pacienţii politici îşi ating scopul şi ajung să ne reprezinte, să ne decidă soarta. Sunt multe de spus despre realităţile crunte văzute în ultima vreme. Trebuie să-mi fac timp să le scriu.

Candidatul roşu. Imediat după revoluţia din decembrie 1989, Georgică Severin a fost unul dintre aceia care au găsit de cuviinţă că este de datoria lor să organizeze instituţiile democratice din Câmpina, fiind unul dintre primii membri ai Frontului Salvării Naţionale. Ulterior a părăsit (!!!) politica în favoarea afacerilor, înfiinţând prima consignaţie a oraşului, cu fel de fel de produse aduse din import. Cu banii agonisiţi a intrat într-o altă afacere, mai mare, cu produse alimentare vândute en-gros şi en-detail, alături de un mai vechi comerciant al oraşului. Dever mare, bani mulţi pentru un fost profesor de istorie care s-a descurcat foarte bine, atât în regimul comunist, cât şi în zorii democraţiei mioritice. Drumurile lui Severin cu afacerile de tip cumpără şi vinde s-au închis odată cu despărţirea de comerciantul Mihai Milu, de pe urma căruia a rămas cu importante despăgubiri financiare. De aici înainte, Severin începe să cocheteze cu politica de dreapta şi înfiinţează, cu sprijinul lui Florin Anghel, un trust de presă local, pe care îl foloseşte cu precădere în perioada de campanie electorală. Devine membru PNL,

pentru ca apoi să intre în PD, PLD (formaţiunea politică înfiinţată de Stolojan) şi PD-L, partid pentru care candidează şi ajunge senator în 2008. Aici trebuie remarcat faptul că Severin a întrunit condiţiile, pentru a fi sprijinit de cei mai importanţi oameni de afaceri din oraş, să ajungă în funcţia de senator. Odată ajuns parlamentar PD-L, Severin n-a suportat să fie parte la deciziile draconice de austeritate impuse de guvernul Boc şi a părăsit grupul parlamentar portocaliu în favoarea celui roşu, în numele căruia azi candidează pentru un nou mandat.

Scurta prezentare a devenirii lui Georgică Severin ne arată că în ultimii 22 de ani, candidatul propus de USL pentru Senat a ştiut să-şi dirijeze meticulos propria viaţă, lăsând uneori chiar impresia că are resurse de conştiinţă şi pentru cei din jur, în cazul nostru pentru cetăţeni, comunitate, societate şi ţară. În mandatul care peste puţină vreme se încheie, senatorul Severin nu a avut mari realizări în colegiul pe care îl reprezintă (exceptând intervenţia pe lângă instituţiile statului pentru rezolvarea unor probleme financiare ale Rafinăriei Câmpina), dar în schimb a ştiut să găsească momentul oportun pentru a înclina balanţa politică într-o situaţie delicată a parlamentarismului românesc. În plus, Severin şi-a asumat rolul de a critica regimul Băsescu pe la televiziunile naţionale, atunci când puţini oameni aveau curajul să o facă.

Una peste alta, în cei patru ani petrecuţi în forul legislativ naţional, Severin a făcut ceea ce ştie mai bine un ideolog prin definiţie: a vorbit fără încetare despre oameni şi fapte, uneori cu folos, alteori fără. De aici se nasc două întrebări legitime: mai are nevoie România zilelor noastre de ideologi la vârful puterii? Sau mai degrabă de oameni ai concretului, capabili

să urnească căruţa hodorogită a neamului? Dacă răspunsul le este favorabil ideologilor, atunci Severin ar putea fi unul dintre ei. Dacă nu, mă tem că senatorul s-ar putea afla în situaţia de a primi un vot de blam ori în aceea de a-şi reevalua existenţa publică. Dar asta numai dvs., cititorii (cetăţenii), o puteţi hotărî, pentru că vrând-nevrând, Georgică Severin reprezintă una dintre ofertele politice de azi, care mâine ar putea să vă decidă soarta.

(Text publicat integral în gazetă şi transcris aici aşa cum a ajuns la cititori).

După primele două portrete, cele ale candidaţilor galben şi alb, publicate în gazetă, am primit multe semnale pozitive, în special pentru scriitura legată de Alexandru Matei. Un amic, doctor pe secţie în spital, susţine că ziarul a circulat zile întregi în clandestinitate pe la tot personalul medical şi de întreţinere. Un motiv în plus să continui.

27 noiembrie 2012. Murdară şi de tristă amintire perioadă electorală în societatea câmpineană. După publicarea celui de-al treilea portret al candidatului roşu, am fost „sfătuit" să scriu/ vorbesc mai puţin şi să-mi văd interesul de a fi parte a întregului politic din viitoarea putere, bună sau rea. Din fericire nu caut căldura efemeră a unui astfel de culcuş şi nici nu suport să fiu marioneta unor lichele. Îmi văd de meserie/ drum criticând în continuare oameni şi fapte ce afectează interesul societăţii, indiferent de culoarea politică. De 23 de ani băgăm gunoiul sub preş, în speranţa că se va curăţa subit într-o bună zi. Greşit! Ne-a ajuns la gât!

Războiul dintre Vigu şi familia tânărului Anghel, pentru un loc în Parlament la Camera Deputaţilor, a atins cote greu de imaginat. Tot mai mulţi „spectatori" susţin că un asemenea măcel politic nu s-a întâmplat nicicând în târgul liniştit al Câmpinei. O adevărată maree de fiţuici de campanie (pritocite la comandă de mercenarii din presa locală, angajaţi cu simbrie grasă de cele două tabere), pline de tot soiul de mesaje otrăvite, a inundat străzile, curţile, cutiile poştale şi viaţa oamenilor. Reacţii dintre cele mai diverse. Alegători indignaţi, scârbiţi, atraşi de can-can şi bârfă. Cei mai mulţi din ultima categorie. Încă n-am văzut toată mizeria! Sunt sigur că şi în următoarele două săptămâni, rămase din campanie, uliţele satelor şi străzile oraşului vor răsuna în continuare sub bocancul trupelor de activişti distribuitori de manifeste denigratoare. Efectul final va fi absenteismul la vot. Cetăţenii liberi, lucizi, instruiţi, fără simpatii partinice vor refuza să îşi exercite dreptul democratic. Exact ceea ce îşi doresc loazele politice. E mult mai simplu să manipulezi pătura vulnerabilă.

Candidatul violet. Ionuţ Piţigoi, din partea PP-DD (partidul violet), pentru Colegiul 1 Senat. Tânărul poporean poate fi considerat un personaj aparte în politica locală. Aflat în curtea celui de-al doilea partid de nişă (partid balama) în ultimii patru ani (membru PIN până în 2012), Piţigoi a trecut destul de repede (!) de la munca de jos la nivelul VIP, acela de candidat la vârful puterii statale.

Beneficiar al unui vehicul politic economic şi sigur, candidatul violet are avantajul tinereţii şi mai ales pe cel al notorietăţii moştenite de la tatăl său, Leonida Piţigoi, un foarte cunoscut medic generalist din oraş. Dincolo de faptul că apare

destul de rar prin zonă (locuieşte şi lucrează la Bucureşti), Piţigoi este un un tip intruit, cerebral, care foloseşte intens compromisul în politică şi se pricepe de minune să prindă orice oportunitate valabilă sieşi ori grupului din care face parte. Înclinat, cu limite, înspre binele general, el trebuie asimilat cu imaginea politicianului de azi, iubitor de parfumuri scumpe, privilegii, manipulator fără scrupule. În activitatea publică, în calitate de consilier local, Piţigoi a fost destul de discret, preferând să se alinieze intereselor de grup/ partid, decât să se expună riscului unor iniţiative independente, ceea ce înseamnă că şi în Parlament ar putea adopta aceeaşi atitudine. Este de notorietate faptul că în toată activitatea politico-administrativă a reprezentat şi interesele unui potent om de afaceri local, relaţie pe care nu ezită să o scoată în evidenţă, în cercuri restrânse, ori de câte ori se iveşte ocazia. Avem nevoie de astfel de oameni la vârful puterii?

(Text publicat integral în gazetă şi transcris aşa cum a ajuns la cititori).

Fanatismul unor nemernici care trăiesc din politică a ajuns să înspăimânte largi mase de oameni, mai ales în zonele rurale. Am auzit cu urechile mele zeci de cetăţeni care se plâng că au fost ameninţaţi de politrucii portocalii şi obligaţi să voteze candidatul ARD. Sesizate, instituţiile statului nu-şi fac datoria.

3 decembrie 2012. Se lasă cortina după un spectacol ieftin pentru care vom continua să plătim un bilet prea scump încă patru ani de aici înainte. Am asistat în toată această perioadă la măscăreala aceluiaşi gen de clovni care se dezbrăcă de caracter

pentru a accede în funcţii. Rămânem într-un cerc vicios din care nu vom putea ieşi decât atunci când vom înţelege că astfel de specimene trebuie să dispară din viaţa publică. Există speranţă? Da! Numai că trebuie să deschidem ochii şi să-i găsim pe oamenii pentru care societatea, ţara, reprezintă altceva decât o rampă necesară pentru a ajunge la putere şi a parveni.

Aflu cu mare bucurie că astăzi, la celebra universitate din Oxford, Marea Britanie, studiază cu rezultate strălucite peste 80 de tineri români. Ei trebuie căutaţi, chemati şi sprijiniţi să îi înlocuiască pe şmenarii ticăloşiţi (foştii nomenclaturişti şi odraslele lor) ce căpuşează România. Asanarea urgentă a clasei politice trebuie să fie proiectul de căpătâi al societăţii civile şi al puţinilor politicieni responsabili, cu orice risc. În ziua în care o să-i învăţăm în şcoli pe copiii noştri că a fura este o crimă, ţara se va însănătoşi.

Ceea ce am văzut şi trăit pe parcursul acestui an, îndeosebi în ultima lună de campanie, nu se deosebeşte cu nimic de cele săvârşite cu 10, 15, 20 de ani în urmă când, în zorii democraţiei valahe, politrucii se scuipau cu aceeaşi frenezie în creştet unii pe alţii, organizau chermeze cu lăutari în vatra satului ori umblau cu tolba de promisiuni deşarte din poartă în poartă. Rămânem balcanici în pridvorul existenţei unui neam cu feţe nedumerite, gata să înghită nemestecat hapul poleit din palma impostorilor politici. Se spune că orice popor are conducătorii pe care îi merită!

Candidatul portocaliu. Alexandru Anghel (PDL-ARD), Colegiul 1 Prahova- Camera Deputaţilor. Fiu al deputatului în exerciţiu Florin Serghei Anghel, Alexandru este produsul unei familii de intelectuali care în perioada anilor ’90 a ştiut să acumuleze o adevărată avere de pe urma unor funcţii cheie în

instituţii de stat, atunci când zorii economiei de piaţă i-au oferit oportunitatea (Florin Anghel a fost multă vreme director general la Romtelecom, inclusiv în perioada privatizării instituţiei). Avansarea fulgerătoare, pe criterii politice, în timpul guvernării ţărăniste, l-a transformat iremediabil pe Florin Anghel care, odată ajuns în cercul de vârf al puterii economico-politice, şi-a dorit mai mult, devenind astfel, pentru fiul său, un exemplu viu al românului de succes (lesne imbogăţit în perioada de tranziţie), în umbra căruia nu duci grija zilei de mâine şi, mai mult de atât, îţi poţi permite să visezi la orice devenire ulterioară. Influenţa modelului Florin asupra lui Alexandru o regăsim azi, la finalul lui 2012, în decizia fiului de a urma calea tatălui în politică, ceea ce poate reprezenta atât un avantaj, cât şi un dezavantaj. Un avantaj pentru că, mai mult ca sigur, Florin va face în aşa fel încât să-l ferească pe Alexandru de propriile greşeli făcute în politică şi un dezavantaj pentru că, inevitabil, greşelile lui Florin (destul de multe, având în vedere că a folosit fără scrupule politica pentru a se îmbogăţi) se vor aşeza în spinarea lui Alexandru.

Este evident că societatea românească încă nu este pregătită să absolve fiii de greşelile părinţilor şi tocmai de aceea cred că tânărul Anghel va putea înflori cu greu pe un câmp sufocat de bălăriile folclorului sădite în urma tatălui. Mulţi susţin că deputatul Florin Anghel şi-a împins fiul în politică cu intenţia de a-l folosi ulterior într-o ecuaţie a puterii, pentru a se apăra în eventualitatea unor probleme cu legea. Nu cred că un tată i-ar putea face asta copilului său!

(Text publicat integral în gazetă şi transcris aşa cum a ajuns la cititori).

12 decembrie 2012. Toate lichelele, luate împreună, reprezintă un sistem. N-am motive de bucurie la acest capăt de drum. Mă simt epuizat după un an cu profunde transformări sociale, politice şi economice la care am fost parte activă. Am trecut cu destule dificultăţi peste toate confruntările, începând de la „revoluţia" antibăsistă din ianuarie, la care am participat, atât la Câmpina, cât şi la Bucureşti (din păcate), continuând cu alegerile locale, cu referendumul pentru demiterea preşedintelui şi terminând cu alegerile parlamentare, în urma cărora am învăţat multe lucruri, dintre care unul foarte important şi anume acela că fiecare lichea politică luată în parte este o lichea şi atât, dar toate lichelele, luate împreună, reprezintă un sistem ce macină orice zvâcnire de bună credinţă.

Victoria zdrobitoare a USL în alegeri este, evident, rezultatul emoţional al unui vot bazat pe nemulţumirea generală faţă de regimul portocaliu, care îi obligă pe noii deţinători de putere la atitudini bazate pe principii sănătoase şi măsuri economico-sociale profunde. Bunăstarea nu pică mâine din cer, însă bunul simţ al clasei politice se cere urgent manifestat, pentru că altfel cei care au ajuns azi la putere nu vor fi cu nimic mai buni decât cei de ieri.

La Câmpina, Vigu şi Biţă, înfăşuraţi în steagul USL, au primit votul de încredere al majorităţii. Previzibil deznodământ, chiar şi după mizerabila confruntare pentru un loc în Camera Deptaţilor. Rămâne de urmărit răspunsul, prin fapte, al „proaspeţilor" parlamentari. După cum s-au prezentat în campanie, sunt minime şanse de realizări măreţe într-un Parlament pestriţ, supradimensionat, ales,

vorba lui Nicolae Iorga, „după obiceiurile pământului şi toate deprinderile rele ale unei ţări păcătoase”.

15 decembrie 2012. Am publicat zilele trecute în gazetă un articol destul de bine documentat cu istoricul alegerilor generale postdecembriste. Consider că e bine de ştiut de unde am plecat în 1990 şi unde am ajuns în 2012.

Note de reporter: *„Alegerile parlamentare din 9 decembrie 2012 au numărul 7 într-un istoric al alegerilor generale din România de după Revoluţia din Decembrie. O bună bucată de vreme, alegerile parlamentare s-au suprapus peste cele prezidenţiale, abia modificările aduse în 2003 Constituţiei României (aprobată prin referendumul din 8 decembrie 1991) stipulând că mandatul preşedintelui României este de cinci ani şi decalând astfel alegerile prezidenţiale de cele parlamentare. Vă prezentăm mai jos un istoric al alegerilor generale (parlamentare şi prezidenţiale) din România ultimelor două decenii.*

Alegerile din 1990. *Primele alegeri libere din istoria postcomunistă a României s-au desfăşurat pe baza unui decret emis de Consiliul Provizoriu de Uniune Naţională (CPUN, Parlamentul acelor vremuri tulburi). Ele au reprezentat un test electoral deloc convingător pentru „democraţia” nou instalată la Bucureşti, în urma Revoluţiei din Decembrie. Spoliaţi din punct de vedere material, ideatic şi afectiv de nemiloasa dictatură ceauşistă, românii au votat atunci tot pentru menţinerea stângii la putere. Desigur, o stângă care nu se mai revendica deloc din comunism, o stângă reşapată, remodelată, rebrenduită. O stângă din care*

făceau parte comuniştii din eşalonul 2 al fostului Partid Comunist Român. Românii l-au votat atunci orbeşte (20 mai este Duminica Orbului în calendarul ortodox), pe Ion Iliescu, cu 85%, neştiind că alegerea „tătucului" avea să întârzie dezvoltarea României cu cel puţin un deceniu. Tot atunci, s-a stabilit ca forul legislativ suprem al ţării să fie ales prin vot proporţional, pe liste de partid, fără existenţa unui prag electoral. Astfel, a fost posibilă intrarea în Parlamentul României a nu mai puţin de 27 de formaţiuni politice la Camera Deputaţilor (dintre care 11 aparţinând unor minorităţi naţionale), şi 7 la Senat. Cu toate acestea, s-a manifestat un dezechilibru accentuat între câştigătorul alegerilor, Frontul Salvării Naţionale (67,53 % din mandate) şi celelalte formaţiuni. Doar PNL şi UDMR mai deţineau o anumită pondere parlamentară, cu puţin peste 7% fiecare. PNŢCD, cel mai vocal şi mai anticomunist partid istoric de după Revoluţie, condus de regretatul Corneliu Coposu, obţinuse doar 3% din voturi la Camera Deputaţilor (la Senat, şi mai puţine voturi), nereuşind să convingă electoratul. Ion Iliescu, a fost ales preşedinte al României din primul tur de scrutin (cu 85% din voturi), prima şi ultima dată în istoria postcomunistă cînd nu a existat un al doilea tur de scrutin. Ca urmare a primelor alegeri libere din mai 1990, Ion Iliescu l-a desemnat drept prim-ministru al Guvernului României pe Petre Roman. Ulterior, relaţiile dintre Iliescu şi Roman s-au deteriorat, ceea ce a dus la înlăturarea ultimului din funcţie, în urma celei de-a patra mineriade, din septembrie 1991. Ca urmare a crizei politice provocate de această mineriadă, FSN s-a scindat în două formaţiuni politice: Frontul Democrat al Salvării Naţionale (FDSN, condus de Ion Iliescu) şi FSN,

(condus de Petre Roman). FDSN şi-a schimbat denumirea de-a lungul timpului, transformîndu-se în PDSR (Partidul Democraţiei Sociale din România), apoi în PSD (Partidul Social Democrat), iar FSN (Roman) a devenit PD (Partidul Democrat), iar ulterior PD-L (Partidul Democrat - Liberal). În perioada 1990-1992, când Ion Iliescu a fost liderul de necontestat şi de necontrazis al ţării, România a făcut paşi mici pe drumul dezvoltării economice. În primii ani de după Revoluţie, viaţa economică a României lui Iliescu a fost marcată de sloganul «Nu ne vindem ţara!». Nu ne-am vândut-o, dar nici nu ne-am făcut-o mai puternică. Ba dimpotrivă. Fără o infuzie masivă de capital străin, nici economia de piaţă românească nu s-a putut dezvolta. Deşi la marile societăţi de stat, cu o retehnologizare adecvată şi un management înnoit şi competent asigurat de guvern (eventual, chiar importat), s-ar fi putut rentabiliza aceste uzine şi, drept urmare, s-ar fi putut face privatizări importante şi benefice, din care să se obţină multe miliarde de dolari, bani cu care s-ar fi putut dezvolta altfel ţara. Inflaţia avea, anual, valori mari (cu două cifre), iar mărirea continuă a salariilor prin tipărire de bancnote, pentru evitarea conflictelor sociale, nu a făcut decât să scadă puterea de cumpărare a leului şi să adauge noi niveluri ascendente spiralei inflaţioniste.

***Alegerile din 1992**. Cu sloganul «Un preşedinte pentru liniştea noastră», Ion Iliescu a reuşit să câştige şi prezidenţialele din 1992, dar nu a reuşit ulterior decât să asigure o linişte a unei economii în stagnare, o linişte fără mineriade, căci după a patra mineriadă, din septembrie 1991, şi după intrarea României în Consiliul Europei (1993),*

«tătucul» nu a mai îndrăznit să-i cheme pe mineri ca să-l apere de rivalii politici, folosind în acest scop «democraţia bâtei». Partidul său, FDSN, chiar dacă nu a câştigat majoritatea absolută a mandatelor de parlamentari, a reuşitsă devanseze electoral CDR (noua alianţă a partidelor isorice: PNŢCD, PNL şi PSDR), clasată pe locul secund. FDSN a guvernat ţara, între 1992 şi 1996, cu ajutorul PRM, PUNR şi PSM, toate cele patru formaţiuni constituind împreună «patrulaterul roşu». În acest răstimp, economia s-a dezvoltat tot cu sincope, iar nivelul de trai al românului a rămas tot scăzut, chiar într-o continuă scădere.

***Alegerile din 1996**. Alegerile din acel an au fost câştigate, cu o majoritate relativă, de către Convenţia Democratică din România, formată acum în principal din PNŢCD şi PNL, plus alte partide mai mici. CDR a obţinut circa 37% din locurile Senatului şi aproximativ 35,5 % din mandatele Camerei Deputaţilor. Preşedinte al ţării a fost ales, în al doilea tur de scrutin, Emil Constantinescu, candidatul CDR. Pentru a obţine o majoritate confortabilă în Parlament, CDR s-a aliat cu USL (o alianţă electorală formată între PD, PSDR (condus de Sergiu Cunescu, parte a CDR până în 1992), şi UDMR. De atunci, udemeriştii au fost mai tot timpul la guvernare, fiind chemaţi pentru asigurarea unor majorităţi stabile în legislativul naţional. Sub guvernele CDR (Victor Ciorbea şi Radu Vasile), s-au făcut multe privatizări strategice, unele dubioase (vezi privatizarea Romtelecom), dar pe ansamblu, se poate spune că, în acea perioadă, s-au creat multe instituţii ale statului de drept şi ale unei economii de piaţă de tip occidental. Cu toate aceste măsuri, economia românească a început să dea primele semne de revigorare abia în anul*

2000, prin măsurile luate de premierul independent Mugur Isărescu. Tot în acel an, Isărescu a elaborat şi strategia economică de aderare a României la U.E. Cu toate aceste lucruri pozitive, nivelul de trai al românilor a scăzut drastic în perioada 1999 – 2000, mai rău decât în precedentele guvernări, pentru că marile privatizări au fost urmate de disponibilizări în masă ale angajaţilor.

***Alegerile din 2000**. Bătăliile electorale ale sfârşitului de mileniu au fost câştigate de PDSR (devenit, ulterior PSD), cu 37% din voturi câştigate, urmat de PRM, cu 21% din sufragiile populare. PRM, un partid antisistem cu un amestec ideologic din ambele extreme, de stânga şi de dreapta, a urcat exploziv în intenţiile de vot ale românilor, din cauza sărăciei şi a decepţiei provocate de guvernarea CDR. Pentru a putea a-şi putea asigura o guvernare liniştită, PSD s-a aliat în Parlament cu UDMR. Pe vremea guvernării Adrian Năstase, România a reuşit atingerea unor obiective importante în politica externă (aderarea la NATO, în 2004, precum şi încheierea capitolelor de aderare la UE), dar corupţia la nivel înalt a atins cote alarmante, cel mai bun exemplu fiind privatizarea Petrom de către premierul Năstase în condiţii foarte dezavantajoase pentru România, cu concesionarea exploatării zăcămintelor de petrol, ceea ce înseamnă practic vânzarea acestora în totalitate (după 50 de ani de exploatare, nu se va mai găsi în acele pungi niciun strop de ţiţei), către austriecii de la OMV. Adrian Năstase va purta mereu stigmatul amanetării viitorului energetic al ţării pentru o jumătate de veac. În guvernarea Năstase, nivelul de trai al românilor a început să crească, iar economia a cunoscut o dezvoltare vizibilă, bazată, din nefericire, mai mult pe consum decât pe creşterea*

productivităţii muncii, pe modernizarea şi rentabilizarea industriei, a transporturilor şi a agriculturii.

***Alegerile din 2004**. Pentru că eticheta de mare corupt i s-a lipit în ochii alegătorilor ca marca de scrisoare, Adrian Năstase a pierdut alegerile prezidenţiale în favoarea lui Traian Băsescu, candidatul Alianţei D.A. (PNL-PD). Băsescu a anunţat, dinainte de alegeri, că va fi un preşedinte-jucător şi s-a ţinut de cuvânt, chiar dacă a siluit în repetate rânduri Constituţia României prin răstălmăcirea în interes personal (dar şi în interesul camarilei cu care s-a înconjurat), a literei şi spiritului Constituţiei României. Băsescu s-a implicat mai mult decât îi permiteau textele constituţionale (ca niciunul dintre predecesorii săi locatari ai Palatului Cotroceni), în rezolvarea marilor problemele (externe, dar şi interne), ale României. Deşi Alianţa PNL-PSD a obţinut un număr ceva mai mic de parlamentari decât PSD, noul preşedinte a reuşit să formeze o majoritate parlamentară (Împreună cu UDMR şi PUR, socotit, ulterior, soluţia imorală), din care social-democraţii au fost excluşi. La un an de la alegerile din 2004, din cauza unor divergenţe avute pe tema necesităţii organizării unor alegeri anticipate, iar mai apoi, din cauza unor neînţelegeri în legătură cu probleme importante de politică externă şi internă, relaţia dintre preşedintele Traian Băsescu şi premierul Călin Popescu Tăriceanu s-a înrăutăţit, ceea ce a dus la retragerea PD din guvernul Tăriceanu, în aprilie 2007. În mandatul 2004-2008, sub guvernarea Tăriceanu, economia a continuat să se dezvolte pe seama boom-ului imobiliar şi a consumului. Au rămas neuitate celebrele credite cu buletinul, care se puteau face în mai multe magazine pentru achiziţionarea, în special, a electronicelor*

şi a electrocasnicelor. La jumătatea anului 2008, efectele crizei mondiale economico-financiare (criză declanşată în SUA, în urma falimentului unor mari bănci, tot din cauza creditului de consum acordat exagerat), s-au resimţit şi în România, dar guvernanţii liberali (susţinuţi în Parlament de o majoritate realizată cu sprijinul tacit al PSD), le-au tratat cu superficialitate, neluând nicio măsură de contracarare, preocupaţi să organizeze şi să câştige alegerile din noiembrie 2008.

***Alegerile din 2008**. Precedentele alegeri legislative din România s-au desfăşurat în noiembrie 2008. În premieră, la aceste alegeri s-a renunţat la votul pe liste, reprezentanţii politici ai cetăţenilor fiind aleşi printr-un sistem mixt, în care candidaturile şi votul sunt uninominale, iar acordarea mandatelor se face proporţional, în funcţie de numărul total de mandate obţinut în circumscripărul total de mandate obţinut în circumscriţia electorală a unui judeţ, cu două redistribuiri de mandate de parlamentari; o redistribuire la nivel judeţean, şi una, la nivel naţional. În urma acestor alegeri, PDL a obţinut cele mai multe mandate (115 în Camera Deputaţilor şi 51 în Senat), fiind urmat de Alianţa PSD+PC (114 în Cameră şi 49 în Senat), PNL (65 în Cameră şi 28 în Senat) şi UDMR (22 în Cameră şi 8 în Senat). De asemenea, 18 mandate de deputat au fost obţinute de reprezentanţi ai altor minorităţi naţionale. După alegeri, s-a format un guvern PDL-PSD, cu Emil Boc premier. Guvernul Boc I a funcţionat până în septembrie 2009, când PSD s-a retras de la guvernare. Demis în 13 octombrie 2009, în urma unei moţiuni de cenzură care a fost aprobată de o nouă majoritate parlamentară (PSD,*

PNL, UDMR, minorităţi), Emil Boc a continuat să fie premier interimar. Guvernul Boc I a rezistat până după cele două scrutinuri, din noiembrie-decembrie 2009, pentru alegerea preşedintelui României, variantele cu Lucian Croitoru şi Liviu Negoiţă candidaţi de premieri, avansate de preşedintele Băsescu, fiind respinse de Parlament. Alegerile prezidenţiale din 2009 au fost primele de acest fel care au avut loc separat de alegerile legislative. Guvernul Boc de după alegerile prezidenţiale din 2009 a fost susţinut de o coaliţie parlamentară formată din PDL, UDMR şi UNPR. Premierul care a rezistat multor moţiuni de cenzură, chiar în faţa unei demiteri generate de trecerea unei moţiuni de cenzură a opoziţiei, a demisionat în februarie 2012, locul său fiind ocupat ulterior de Mihai Răzvan Ungureanu. În mai 2012, în urma aprobării de către Parlament a unei moţiuni de cenzură a opoziţiei de atunci (PNL şi PSD), guvernul Ungureanu a căzut, fiind înlocuit de guvernul Victor Ponta, care a organizat şi ultimele alegeri parlamentare din 9 decembrie 2012.

***Alegerile din 2012**. Toţi actorii politici implicaţi sunt de acord că recentele alegeri au fost câştigate de Uniunea Social-Liberală, iar marele perdant este Alianţa România Dreaptă (PDL, FC şi PNŢCD). Rezultatele oficiale ale alegerilor parlamentare din 9 decembrie 2012 vor fi date publicităţii de către Biroul Electoral Central abia peste câteva zile. Până atunci, toată lumea se mulţumeşte cu rezultatele exit-poll-urilor organizate de mai multe institute de sondare a opiniei publice. Conform unui sondaj exit-poll realizat de CCSB pentru Antena 3, USL a înregistrat la alegerile parlamentare din 9 decembrie 56,8%, ARD a obtinut 19 %,*

PP-DD 13,8%, iar UDMR 5,1%. Potrivit exit-poll-ului realizat de CURS pentru TVR, USL a înregistrat la aceste alegeri parlamentare 57,58%, ARD a obtinut 18,87% %, PP-DD 13,09%, iar UDMR 5,16%."

19 decembrie 2012. Cronică din legislativul local. Suntem la a şaptea şedinţă de Consiliu Local şi starea de beligeranţă dintre cele două blocuri politice continuă să se accentueze. În presă sunt prezentate cronici edificatoare.

Note de reporter: *„Pătrunşi de ţâfnă şi de un spirit belicos mai mult decât de spiritul Crăciunului, aleşii noştri s-au contrat cu multă «dăruire» la ultima şedinţă din an, desfăşurată cu câteva zile înaintea Naşterii Mântuitorului, sărbătoare pe care creştinii, de obicei, se arată doritori a o întâmpina cu pace, linişte sufletească şi altruism. De obicei, dar nu şi de astă dată. Creştinii obişnuiţi, dar nu şi consilierii noştri municipali.*

Cum obiceiurile mai au şi excepţii, iată că una dintre ele a trebuit să se numească şedinta ordinară din 18 decembrie 2012 a miniparlamentului câmpinean, cea care ar fi trebuit să încheie activitatea legislativului municipal din anul trecut, pe care unii mai obişnuiau să o denumnească (ţineţi-vă bine!), chiar festivă. O şedinţă festivă în care, în cel mai festiv mod, s-au împărţit cu dărnicie în stânga şi-n dreapta (mai mult, într-o anumită stângă şi într-o anumită dreaptă), ologeli colegiale. Doamne, iartă-i, că n-au ştiut ce fac! Poate că judecăm noi prea lejer lucrurile, fiindcă lumea e într-o continuă schimbare, dar parcă prea ne-au obişnuit aleşii noştri ca ultima şedinţă din an a Consiliului Local să se

desfăşoare într-o atmosferă mai destinsă, mai senină, cu proiecte trecute mai uşor, multe dintre ele cu unanimitate de voturi, fără dezbateri încinse, totul în aşteptarea pupăturilor şi urărilor din finalul întâlnirii, întărite prin ciocnirile paharelor cu şampanie.

N-a fost şi cazul şedinţei legislativului municipal din decembrie 2012, în care a domnit o atmosferă de încrâncenare ce a făcut ca adunarea să semene cu cele mai disputate întruniri ale aleşilor locali din timpul anului. Nici frumoasele colinde cântate, la începutul şedinţei, de trei studenţi de la Teologie nu au reuşit să-i «pacifice» pe consilieri. Reamintim cititorilor noştri că miniparlamentul Câmpinei este dominat de alianţa formată din USL şi PP-DD, care numără 12 consilieri, opt fiind de la USL (PSD-5, PNL-3), iar patru, de la «poporenii lui Dan Diaconescu».

Cum românii ştiu să facă politică doar într-un mod extrem de pătimaş, cu o patimă oarbă, atmosfera de gherilă politică din Consiliul Local s-ar putea spune că are la origini modul autoritar în care primarul Horia Tiseanu a condus legislativul local în mandatul trecut, când dispunea de o majoritate zdrobitoare în acest for, perioadă în care vocile opoziţiei de atunci (PSD şi PNL), nu erau luate în seamă decât pentru păstrarea aparenţelor unor dezbateri democratice. În mandatul precedent, mandatul Tiseanu 2, majoritatea în Consiliul Local era formată din cei 11 consilieri PDL (susţinuţi adesea de cei doi consilieri PIN). Pedeliştii aveau atunci în mâinile lor pâinea şi cuţitul, dar nu au fost deloc dornici să împartă măcar câteva bucăţele din pâinea puterii locale şi consilierilor din partidele din opoziţie, ajunse astăzi la putere.

Până la recentele alegeri locale, pedeliştii făceau legea în legislativul câmpinean şi multe proiecte ale consilierilor PSD şi PNL, aflaţi la vremea aceea în opoziţie, nu aveau sorţi de izbândă decât atunci când erau pe placul pedeliştilor conduşi de Tiseanu. Acum cei de la USL, ajunşi în fruntea bucatelor şi a Consiliului Local, simt nevoia să se răzbune şi ei un pic şi să-i marginalizeze pe cei de la PDL în aceeaşi manieră în care au fost şi ei trataţi de pedelişti în mandatul precedent. Consilierii lui Tiseanu îşi strigă nedreptatea, invocând faptul că ei nu au condus atât de autoritar municipalitatea când aveau toată puterea de partea lor. Cei de la USL susţin însă contrariul şi sunt intransigenţi cu multe dintre proiectele iniţiate de primar, pe care le pică fără a clipi.

Aşa s-a întâmplat şi în ultima şedinţă a aleşilor câmpineni, când mai multe amendamente şi proiecte de hotărâre ale lui Tiseanu au căzut la vot. Astfel, la dezbaterile proiectului privind ultima rectificare a bugetului local pe 2012, propunerea primarului ca Spitalului Municipal Câmpina şi Spitalului de Psihiatrie Voila să le fie alocate 200.000 lei, respectiv 50.000 lei, a fost respinsă, majoritatea consilierilor hotărând ca Spitalul Municipal să primească 150.000 lei, iar Spitalul Voila să nu primească niciun ban, cum s-a cerut printr-un amendament al viceprimarului Ion Dragomir. Argumentele viceprimarului s-au bazat pe faptul că cei 150.000 de lei acordaţi Spitalului Municipal reprezintă un sprijin financiar suficient, iar Spitalul Voila nu are nevoie de niciun ajutor financiar câtă vreme contul acestui spital este plin mereu cu sume importante, rezultat al unui management eficient practicat de directorul acestei unităţi spitaliceşti. Consilierii actualei majorităţi din Consiliul Local sunt hotărâţi (au afirmat-

o de multe ori), să chiverniseasc㠄 fiecare bănuţ din vistieria oraşului, orice cheltuială din bugetul local fiind selectată şi analizată pe toate părţile. Primarul a propus, de asemenea, ca firmele câmpinene să beneficieze în acest an de un bonus de 10% (întocmai ca persoanele fizice), dacă persoanele juridice îşi vor plăti, pentru tot anul, impozitele pe clădiri şi maşini până la 31 martie 2013. Nici această propunere nu a trecut, reprezentanţii coaliţiei majoritare fiind de părere că, în prealabil, se cuvine a fi realizat un studiu de oportunitate şi de impact, pentru a se vedea ce urmări ar putea avea măsura asupra veniturilor ce se vor realize la bugetul Câmpinei. Discuţiile s-au aprins încă de la începutul şedintei, când s-a propus discutarea a două rapoarte, unul al Poliţiei Locale, iar celălalt, al Spitalului Municipal. Din start, cel mai ostil acestor rapoarte s-a arătat consilierul liberal Florin Frăţilă, preşedintele Comisiei de cultură, învăţământ şi sănătate, care a afirmat că aceste documente nu ar trebui discutate în plenul Consiliului, deoarece «conducerile celor două instituţii trebuiau să vină şi să ne prezinte în scris situaţiile solicitate la şedinţa de luna trecută, nu acum, când au văzut că nu le mai merg treburile». Consilierul liberal Daniel Ioniţă, preşedintele Comisiei de administraţie publică, a arătat şi el că rapoartele nu răspund solicitărilor înaintate de Consiliul Local instituţiilor respective, ai căror şefi au fost interpelaţi în urmă cu aproape două luni, solicitări care trebuiau prezentate în scris în şedinţa din luna noiembrie 2012.

Discutarea rapoartelor în finalul şedinţei, la punctul Diverse, a fost respinsă şi de către consilierul social-democrat Gheorghe Tudor, motivaţia principală fiind aceea că rapoartele respective puteau modifica anumite prevederi

bugetare. În atmosfera adunării se înstăpânise o tensiune tăcută. Reprezentanţii actualei puteri din legislativul local se arătau intransigenţi în apărarea autorităţii celui mai înalt for deliberativ al municipiului. Revenind cu alte argumente, Florin Frăţilă a declarat următoarele: «Solicit directorilor celor două instituţii să ne prezinte în scris, luna viitoare, răspuns la toate solicitările noastre. Fac această interpelare acum, în plenul Consiliului, deoarece ni s-a reproşat că nu i-am interpelat în plen, ci numai la nivelul unor comisii de specialitate. Ca să se înţeleagă că nu suntem la circ, ci în Consiliul Local». Îndârjirea lui Frăţilă şi a altor consilieri din alianţa USL – PP-DD a făcut ca directorilor celor două institutii să nu li se mai dea cuvântul în plenul şedintei, rămânând ca la şedinţa următoare a consilierilor, din această lună, ei să se prezinte cu rapoarte mai bine făcute şi mai la obiect. Florin Frăţilă a pledat pentru o mai judicioasă cheltuire a banului public, criticând fondurile prea mari alocate de la bugetul local Grupului Tehnic Energetic (în derularea unui proiect cu finanţare guvernamentală), dar mai ales Spitalului Municipal, «unde s-au făcut achiziţii aberante, la preţuri mult mai mari decât cele practicate în mod obişnuit. Noi vom aloca, în continuare, sume importante spitalelor, pentru că nu vrem să blocăm actul medical, dar managerii acestor spitale trebuie să ştie că, aşa cum solicită bani publici pentru funcţionarea unităţilor, trebuie să şi dea socoteală pentru felul în care îi cheltuie şi pentru modul în care manageriază spitalele». Susţinerile lui Frăţilă au fost întărite de consilierul social-democrat Călin Tiu, medic chirurg la Spitalul Municipal, care a evidenţiat faptul că spitalul a achiziţionat, în anumite perioade, cartofi cu de trei ori preţul normal, iar pe stoc sunt exagerat de multe instrumente

medicale, cum ar fi canule rectal, care ar asigura necesarul pentru mulţi ani de-acum încolo, achiziţiile respective fiind făcute fără discernământ. Ultimele sale înfrângeri din Consiliul Local i-au lăsat un gust amar edilului-şef. Decepţionat profund, acesta şi-a retras un proiect de la dezbateri, moment în care şi-a exprimat încă o dată nemulţumirea în legătură cu faptul că majoritatea USL – PP-DD îi pică fără niciun motiv proiectele. El a declarat, totodată, că nu crede că, pe viitor, are vreun rost să mai iniţieze proiecte de hotărâre. Intr-o ulterioară conferinţă de presă organizată la sediul PDL Câmpina, Tiseanu s-a plâns jurnaliştilor de faptul că «alianţa majoritară USL – PP-DD din Consiliul Local acţionează într-un mod discreţionar, incalificabil, consilierii actualei puteri blocând fără niciun temei atât proiecte iniţiate de mine, cât şi de ceilalţi consilieri PDL, doar pentru ca primarul oraşului sau PDL Câmpina să nu aibă o imagine bună în ochii alegătorilor locali. Mi-e teamă că, dacă lucrurile vor continua astfel, am putea asista la o adevărată dictatură a alianţei USL – PP-DD în administraţia publică a oraşului». Reacţia primarului dovedeşte încă o dată că politicienii noştri sunt incapabili să înveţe din greşelile trecutului".

5 februarie 2013. După o binemeritată pauză, prilejuită de sărbătorile de iarnă, îmi reiau activitatea publicistică, căreia mulţi au crezut că îi pun cruce odată intrat în politică şi administraţie. Sincer să fiu, dincolo de faptul că am resimţit oboseala acumulată în trei ani grei, în care m-am străduit să îmbin publicistica, politica, administraţia locală şi studiile post-universitare, vacanţa prelungită a fost şi un exerciţiu de

percepţie al interesului public faţă de scrierile mele, chestiune absolut vitală în angrenajul interior al oricărui constructor de mesaje aflat în slujba cititorilor. Am primit foarte multe semnale, în urma cărora am înţeles că trebuie să-mi continui demersul.

Aşa că începând de azi, înapoi la treabă, lucid şi echidistant! În cele şapte luni de activitate în administraţia locală mi-am întărit convingerea că societatea este ţinută departe de adevăr şi că aranjamentele din culisele puterii trebuie să ajungă la cunoştinţa publicului larg.

Nu cu mult timp în urmă am împlinit 45 de ani şi parcă niciodată nu am trăit o perioadă mai confuză şi mai plină de amărăciune ca aceasta, de la învestirea în funcţia publică pe care o deţin şi până în prezent. Ceea ce am sperat că voi putea face în administraţie pentru oraşul meu s-a lovit de o realitate cruntă. Primăria, Consiliul Local şi partidele politice sunt controlate până la detaliu de câţiva oameni importanţi din mediul de afaceri, fără acceptul cărora nu mişcă nimic şi care acţionează nestingheriţi prin intermediul unor marionete plantate strategic în toate instituţiile publice pentru a le reprezenta interesele meschine. Şefi de instituţii care se ocupă cu traficul de influenţă în folosul rudelor de grad apropiat, hoţi dovediţi, care au furat bani publici şi au fost doar concediaţi de teama să nu îşi toarne complicii cu ştaif, consilieri municipali care cumpără terenuri şi clădiri prin interpuşi, pentru ca apoi să le vândă cu profit dublu, directori de şcoli care plătesc fără discernământ miliarde grele pentru reparaţii şi căldură în şcoli în beneficiul unor firme agreate de încrengătura politică. Şi câte alte nemernicii! Ca nou venit în lumea acestor duplicitari, ai două

posibilităţi: să participi la fărădelegile lor sau nu. Dacă consimţi să iei parte, dar nu eşti în graţiile păpuşarilor, joci într-o ligă inferioară şi mai eşti şi înghiţit de sistemul complicităţii; dacă te ţii băţos şi nu vrei să te amesteci în troaca lor, ajungi într-o zonă gri, în care eşti supravegheat de la distanţă pentru ca nu cumva să afli prea multe; dacă te ţii băţos şi mai eşti şi isteţ, descoperi putregaiul din spatele lor şi devii periculos. Atunci încep să apară capcanele „cu miere", ispitele ce te pot duce la pierzanie. Mierea otrăvită prinde multe forme în politică şi odată ce o refuzi, eşti eliminat din „cercul încrederii" şi nu-ţi mai rămâne decât să te zbaţi ca peştele pe uscat pentru a promova o idee în care crezi ori un proiect pentru comunitate, ce nu vor fi nicicând susţinute fără acordul proprietarilor de marionete. Pe niciunii dintre cei la care mă refer, păpuşi şi păpuşari deopotrivă, nu-i interesează cu adevărat societatea în care trăiesc ori problemele oamenilor. Aproape totul se reduce la politicianism şi la un joc al intereselor financiare de grup din care să rezulte şi câteva lucrări edilitare, de ochii lumii, mult mai puţine decât ar fi nevoie şi gândite din capul locului cu dedicaţie pentru firmele de casă. O dovadă în acest sens este lipsa unei strategii de dezvoltare edilitară şi economică a oraşului pe termen mediu şi lung.

Am încercat în tot acest timp să desluşesc resorturile care îi motivează pe aceşti indivizi şi raţionamentele aflate în spatele faptelor lor. Cum se poate trăi într-o asemenea descompunere morală este peste puterea mea de înţelegere! Din nefericire, sunt prea puţini oameni de valoare în acest sistem în care găseşti în general doar oameni cu interese, mai mici sau mai mari, multă încrâncenare, vendete politice,

făţărnicie fără limite şi foarte puţină preocupare pentru lucruri importante. Administraţia locală şi instituţiile din subordinea ei funcţionează din inerţie, fiind conduse preponderent de oameni nepotriviţi, servili, compromişi. De fiecare dată când am avut ocazia, am încercat să schimb câte ceva în bine, dar de puţine ori am reuşit. Cred că se înţelege de ce! Îmi propun ca în timpul următor să abordez lucrurile mult mai tranşant, atât în ceea ce priveşte transparenţa deciziilor şi a cheltuielilor publice, cât şi a proiectelor importante pentru viaţa comunităţii, mai ales în domeniul meu de competenţă - educaţie, cultură, sport, sănătate. Nu va fi uşor şi nu voi renunţa fără luptă.

Nici în politică nu o duc strălucit. Vigu a ajuns demnitar cu rang înalt, stă mai mult pe la Bucureşti şi pare îmbătat de aerul tare din vârful puterii. Vrea să facă „ordine" în partid şi a început din propria ogradă. Primul semnal a fost angajarea lui Eugeniu, directorul lui de la apă plată, în funcţia de expert parlamentar, drept răsplată pentru că a răspuns fără crâcnire la comenzi în ultimele 30 de zile de campanie. Am aflat din surse sigure că are gânduri mari pentru acest subaltern cu reputaţie machiavelică, ce nu e niciodată mai amabil decât atunci când pregăteşte o infamie. Îl vrea numărul doi în partid, un fel de manager de firmă care să-i îndeplinească toate ordinele şi poate chiar candidat la viitoarele alegeri. N-ar fi exclus să-i reuşească uneltirea, din moment ce mare parte din organizaţia liberală locală îi este fidelă: angajaţi în firmele pe care le controlează, locotenenţi plătiţi cu ziua, secretare, rubedenii, talibani fermecaţi de şarmul liderului. Cred că împins de la spate de intrigantul Eugeniu, plănuieşte să ne marginalizeze pe toţi cei alături de care a dus greul în

toţi aceşti ani. Urât, foarte urât! Primul vizat sunt eu, pentru că am rămas un tip incomod, care îi spune adevărul şi de ascensiunea căruia se teme.

Adunarea generală a partidului, controlată în mare parte de Vigu & Comp., va hotărî viitoarea conducere a filialei liberale locale. Eugeniu şi Vigu se pregătesc să pună mâna pe partid. N-o să le fie uşor!

12 februarie 2013. Aduceri aminte şi surprize în preajma alegerilor liberale interne. Istoria post-decembristă a liberalismului local este pe cât de sinuoasă, pe atât de interesantă. Pornind din anii ’90, când familia Veţeleanu (năşită de M.I. Quintus) deţinea „cheia” acestui partid istoric, liberalismul a trecut prin importante transformări structurale şi chiar ideologice, ţinând cont de faptul că Mihai Stănescu, primul primar liberal post-decembrist, a reprezentat o anumită aripă desprinsă din PNL, iar în perioada 1996-2000, alianţa cu ţărăniştii, sub umbrela CDR, a salvat liberalismul de un eşec usturător în competiţia cu partidul-stat PDSR. Au urmat alţi ani de căutări, în care PNL Câmpina a înregistrat rezultate modeste, atât electoral cât şi politico-administrativ, pe fondul deselor schimbări în structura de conducere la nivel local, judeţean şi naţional.

În 2008, după un eşec răsunător în alegerile locale (conducerea de atunci a mers pe mâna falimentară a controversatului Elvis Arghir, care a obţinut doar câteva procente din preferinţele câmpinenilor), PNL a abordat scrutinul electoral pentru Parlament cu o nouă conducere, sub preşedinţia lui Vigu (impus iniţial de la judeţ, pe filiera

Serghei şi G. Gavrilescu), lider autoritar, care a generat venirea şi plecarea multor personaje din nucleul dur. Unul dintre cei la a căror sosire am avut şi eu un rol a fost Livache, un personaj tăios, principial, gata oricând să denunţe complicitatea prestabilită a unor decizii politice în numele unui principiu şi să răstoarne ordinea, chiar şi atunci când nu era cazul. Incomodul Livache a fost ales vicepreşedinte în biroul politic local în urma alegerilor interne controlate şi la vremea respectivă de Vigu.

Coabitarea dintre autocratul Vigu şi viceliderul Livache nu a durat prea mult. Răzvrătitul a fost nevoit să demisioneze dintr-un birou politic tot mai decimat de acelaşi tip de conflicte. În urma celui plecat au rămas legenda şi complexul lui Vigu faţă de un om pe care nu-l putea înregimenta, folositoare instrumente de gherilă pentru cei lăsaţi în tranşee.

Mai nou, după mai bine de trei ani de la despărţirea cu scântei, Livache şi-a anunţat prin declaraţii de presă intenţia de a-l contracandida pe Vigu la funcţia de preşedinte, exerciţiu democratic util, în urma căruia partidul se va mai scutura de praf, dar care nu va produce schimbări esenţiale. Va aduce, cel mult, o altă versiune autocratică a aceluiaşi lider. Partea bună este că, odată cu decizia lui Livache de a candida, s-au mobilizat şi oamenii necontrolaţi din partid, care au promis să participe în număr mare la vot, cu toate că vor fi depăşiţi numeric de angajaţii de servicu.

Presa comentează pe larg evenimentul politic ce urmează a hotărî noua structură de conducere a liberalismului local.

Note de reporter: *„Liberalii câmpineni se pregătesc să-şi aleagă un nou lider în cadrul organizaţiei. Începând din 1990, când a luat fiinţă formaţiunea liberală, aceasta a avut ca*

preşedinţi pe Şerban Veţeleanu, Cornel Petrescu, Carmen Veţeleanu, Constantin Chiţu, Eduard Milu, Dragomir Enache (două mandate), Georgică Severin şi Virgil Guran. Până în 2012, amprenta politică a PNL în plan local a fost moderată, reuşind totuşi să marcheze sporadic în alegerile locale atât consilieri judeţeni cât şi locali.

Începând cu anul 2012, influenţa politică a liberalilor câmpineni s-a impus mai mult, reuşind să obţină trei funcţii de consilieri locali şi una de consilier judeţean, deţinută de către actualul preşedinte al organizaţiei PNL Câmpina, Virgil Guran. Totodată, liderul liberal a candidat şi la alegerile parlamentare din decembrie 2012, câştigând funcţia de deputat.

Liberalul Enache Dragomir consideră apropiatele alegeri interne ca fiind foarte importante în contextul politic actual, având în vedere faptul că PNL face parte din USL, alianţă aflată la guvernare în acest moment.

«PNL va putea să aibă o contribuţie mai consistentă pe plan local, luând în seamă funcţia de deputat a lui Virgil Guran, care este şi preşedintele formaţiunii locale, un specialist în economie şi care poate ajuta la bunul mers al localităţii. Cred că alegerile din 15 februarie sunt foarte importante, gândindu-mă că în 2014 au loc alegeri prezidenţiale, iar candidatul susţinut de USL aparţine PNL. De această dată, ca o recunoaştere şi răsplată a muncii de peste 80 de ani a Brătienilor, avem sarcina şi datoria de a da României un preşedinte liberal, pe Crin Antonescu» - a declarat Enache Dragomir, liberal cu state vechi în partid, fost consilier local, judeţean şi preşedinte al PNL Câmpina.

Un altfel de spirit… liberal. Şi totuşi, Crin Antonescu nu reprezintă un numitor comun pentru toţi liberalii. Un exemplu în acest sens este fostul vicepreşedinte al PNL Câmpina, Liviu Briciu, care a demisionat din această funcţie în luna martie 2011 şi care şi-a anunţat recent candidatura pentru funcţia de preşedinte al organizaţiei liberale câmpinene.

«Vreau să pun la punct câteva lucruri legate de demisia mea din funcţia de vicepreşedinte şi nu retragere, cum au scris unii jurnalişti. Vreau să vă amintesc că preşedintele partidului, Crin Antonescu, care la un moment dat avea ceva popularitate pe plan naţional, cotat cu vreo 25 % în ce priveşte încrederea electoratului, vine cu o idee foarte frumoasă, cu un Guvern de tehnocraţi condus de Klaus Johannis, ceea ce i-a mulţumit pe toţi liberalii. După o guvernare Tăriceanu relativ bună, ţinând cont că era o perioadă destul de tulbure, apare Crin Antonescu ce propunea acel guvern de tehnocraţi. Cred că la o săptămână distanţă mi-am dat seama că Antonescu doar… vorbea despre aşa ceva, fără legătură cu faptele în sine. De ce? Pentru că următoarea mişcare a PNL a fost o alianţă cu Partidul Conservator al lui Dan Voiculescu. Mie, care nu mai pot fi păcălit uşor, şi nu neapărat politic, lucrul acesta mi-a spus foarte multe. Nici nu ştiu cum poate fi calificat acest lucru. Probabil îi învaţă cineva din Est, unde acumulează tot felul de mişcări, minciuni, astfel încât electoratul să fie debusolat total, să nu mai ştie nimeni ce plan ai. În presă s-a spus că mi-am dat demisia când PNL s-a aliat cu PSD. Da, acesta a fost momentul ales pentru demisie, dar nu pentru că aş avea ceva cu PSD. Însă, legat de Dan Voiculescu, cred că toată lumea şi-a dat seama

cine e, ce face şi cum face. N-are nicio legătură cu politica românească! E un personaj care-şi face propriile jocuri! Şi nu era cazul, ca atunci când PNL avea o credibilitate de 20 -25%, ceea ce nu mai avusese niciodată, contribuţie adusă şi de Tăriceanu, să faci o astfel de alianţă. În acel moment mi-am dat seama că noi, liberalii, nu avem nicio legătură cu gândirea social-democrată şi că o alianţă preelectorală nu-şi are rostul. Mi-e mi-a fost clar, că se „coace" ceva! A început în partid, ceea ce se întâmplă şi azi, o epurare, ceea ce e de nepermis într-o democraţie. Prin demisia mea şi, nu o retragere, am vrut să dau un semnal oamenilor şi să le spun că nu se duc într-o direcţie bună. Eu nu am putut să accept ce face partidul! Această alianţă nu reprezintă nimic. La 8 luni de la guvernare, încă nu există un plan clar. Au fost numai vorbe, să-i dăm jos pe ceilalţi ca să venim noi. Când noi nu avem nimic de zis!» - a declarat Liviu Briciu, susţinându-şi ideile în continuare. El a mai precizat şi faptul că decizia de a candida la conducerea PNL Câmpina «nu trebuie văzută ca un război; nu mă duc să scot o sabie împotriva lui Virgil Guran, dar nu mi se pare democratic să candideze un singur om». În ce priveşte programul cu care vine să-i convingă pe membrii liberali să-l aleagă la şefia organizaţiei, Liviu Briciu a spus că nu doreşte să-l facă public decât la momentul alegerilor".

„Virgil Guran candidează din nou! Despre deputatul Virgil Guran se poate spune că «e pe val» din punct de vedere politic. Chiar dacă a pierdut fotoliul de primar la alegerile locale din iunie 2012, a reuşit să ocupe un loc în Consiliul Judeţean, iar în decembrie a câştigat funcţia de deputat, câştigând în alegerile parlamentare. Şef al formaţiunii PNL

Câmpina de aproape 5 ani, Guran pare a fi destul de relaxat în privinţa alegerilor din cadrul formaţiunii liberale, declarând că «în timpul mandatului trecut au fost nişte realizări. Oricum, mai sunt multe de făcut pentru ridicarea nivelului de organizare şi implicare socială a liberalilor din Câmpina. Toate acestea vor trebui stabilite de către membrii de partid. Cred că sunt şanse reale să continuăm împreună. Din punctul meu de vedere, am muncit în perioada celor peste 4 ani, de când sunt preşedintele organizaţiei şi cred că oamenii vor fi alături de mine. Dar vom vedea la alegeri, pentru că nu pot să ştiu dinainte».

La rândul său, consilierul municipal Florin Frăţilă, membru în biroul politic şi candidat la funcţia de vicepreşedinte al partidului, a declarat: «Alegerile interne de la sfârşitul acestei săptămâni sosesc pe fondul unei perioade grele din punct de vedere politic. Este evident faptul că după un an electoral 2012 în care PNL-ul local a trebuit să susţină trei scrutinuri, este nevoie de sânge proaspăt la nivelul conducerii. Eu susţin implicarea cât mai multor tineri şi dezrădăcinarea autocraţiei din partid în favoarea democraţiei. Suntem un partid istoric, cu vechi tradiţii democratice şi aşa trebuie să rămânem. Sper ca după aceste alegeri să ne întărim şi să redevenim prima forţă politică în oraş, un partid care acţionează în beneficiul oamenilor»".

Ieri au avut loc alegeri la TNL Câmpina. Am trăit o mare bucurie, văzând mulţi tineri frumoşi şi şcoliţi, care ar putea să reprezinte viitorul în politica românească. M-am străduit mult să formez acest grup (36 de tineri) de care mă simt foarte ataşat. La întâlnirile săptămânale din ultimul an am

insistat cu obstinaţie ca ei să păşească în această posibilă meserie respectându-şi principiile şi semenii, într-o societate care are nevoie vitală de caractere adevărate. În compania lor simt că respir, în sfârşit, aer curat în politică! Sper să rămâna aşa şi pe viitor, când unii dintre ei vor ajunge să ne conducă destinele.

Moment emoţionant la festivitatea de deschidere a lucrărilor conferinţei de alegeri. Am avut surpriza să primesc o distincţie pentru toată activitatea în sprijinul tineretului liberal. Va rămâne cea mai importantă recunoaştere din cariera mea politică, indiferent de ceea ce va urma!

19 februarie 2013. Complotul angajaţilor a eşuat lamentabil! Alegeri cu scandal. Am ieşit cu fruntea sus din mizerabila situaţie pusă la cale de gaşca lui Eugeniu şi asta e tot ce contează. Cronicile din presă reflectă cu fidelitate făcătura lefegiilor lui Vigu.

Note de reporter: *„Nu a minţit deloc cine a spus că românii sunt foarte pătimaşi atunci când fac politică. O patimă mult mai puternică şi mai arzătoare decât în cazul altor popoare europene. Atât de arzătoare, încât recentele alegeri din cadrul PNL Câmpina, cu o atmosferă incendiară, chiar au stârnit o vâlvătaie de nedescris în leadership-ul liberal local. Vineri seara, la Casa Tineretului, liberalii câmpineni s-au strâns pentru ca, prin delegaţii lor (după scaunele goale, am putea zice prin chiar toţi membrii de partid), să aleagă Biroul de Coordonare, compus din 17 membri, dintre care un preşedinte şi patru vicepreşedinţi. Şedinţa de alegeri s-a terminat cu un scandal monstruos, care*

a declanşat o revoltă a consilierilor municipali liberali, jigniţi şi indignaţi de modul în care s-au desfăşurat alegerile. Candidaţi la trei dintre cele patru funcţii de vicepreşedinţi puse în joc, reprezentanţii PNL în Consiliul Local (Rodica Papuc, Daniel Ioniţă şi Florin Frăţilă), au acuzat comiterea unor fraude în timpul şedinţei, înainte de votare. Fraude nu prin măsluirea unor buletine de vot, ci prin presiuni psihice exercitate asupra multor delegaţi, angajaţi ai firmelor deputatului Virgil Guran. Drept pentru care, după numărarea şi validarea voturilor, cei trei au şi demisionat din funcţiile de vicepreşedinţi în care fuseseră aleşi, nemulţumiţi de numărul jignitor de mic de voturi obţinute, în comparaţie cu unii apropiaţi ai preşedintelui Guran, care au fost aleşi în Biroul de Coordonare cu aproape unanimitate de voturi. Dar să vă descriem mai pe larg cum s-au petrecut «ostilităţile».

Liniştea dinaintea furtunii. Cum vă spuneam mai înainte, şedinţa nu se anunţa deloc a fi una furtunoasă. Poate doar reticenţa cu care au fost ocupate scaunele din primele rânduri de către delegaţii care au preferat ocuparea scaunelor din spatele sălii de şedinţă, să fi constituit un semn de rău augur. Dar la acel moment, nimeni nu se putea gândi la un asemenea semn şi la mascarada de alegeri ce avea să se întâmple. După multe încercări şi invitaţii adresate, de la masa prezidiului, de către deputatul Virgil Guran celor din spatele sălii («Haideţi, îndrăzniţi, veniţi mai aproape de noi. Sunt atâtea scaune de ocupat, aici, în faţă. Uite, ne spune un reprezentant al presei, cu atâtea scaune goale nici nu vom ieşi bine în poză»), au fost ocupate, în sfârşit, scaunele din primele rânduri. Liniştea de la începutul şedinţei anunţa, de fapt, furtuna din finalul ei. Înainte de începerea lucrărilor, şi-a

făcut apariţia şi preşedintele filialei PNL Prahova, deputatul Mircea Roşca. Acesta a fost invitat la masa prezidiului, nu înainte de a fi felicitat, deoarece a devenit pentru a doua oară tătic, soţia sa născându-i, pe 14 februarie, al doilea băiat. Mircea Roşca a stat preţ de 30 de minute, după care s-a retras, lumea înţelegând priorităţile proaspătului tătic.

Alegerea preşedintelui Guran, fără probleme. Şedinţa a început liniştit, cu luările de cuvânt ale celor doi candidaţi la funcţia supremă în partid. Pentru funcţia de preşedinte al organizaţiei au candidat fostul lider, deputatul Virgil Guran, şi fostul vicepreşedinte liberal, Liviu Briciu. La câteva minute după ce Liviu Briciu a început să vorbească despre motivele care l-au determinat să demisioneze, în 2011, din funcţia de vicepreşedinte al organizaţiei municipale (aducând critici dure actualului lider liberal naţional, Crin Antonescu, pentru compromisurile şi alianţele înjghebate de acesta, care au abdicat de la principiile liberalismului), presa a fost invitată să părăsească sala de şedinţă. Din acel moment, tot ce vă putem spune sunt informaţii provenite din sursele noastre din interiorul PNL Câmpina. Discursul bine conturat al lui Liviu Briciu nu a reuşit să convingă decât 12 delegaţi din totalul celor 100, câţi se aflau în sală. Astfel, Virgil Guran a fost ales, într-un mod cu totul previzibil, să conducă destinele liberalilor câmpineni pentru următorii patru ani. Nimeni nu i-a contestat lui Guran câştigarea celui de-al doilea mandat consecutiv, victoria sa cu 88 de voturi «pentru» şi 12 «împotrivă» fiind indubitabilă.

Indignarea consilierilor municipali. Consilierii municipali menţionaţi mai devreme au fost însă revoltaţi de felul cum s-a votat alegerea celor patru vicepreşedinţi, sub presiunea

unor indicaţii probabile şi a unor bilete sigure, bilete în care erau trecute numele persoanelor ce nu trebuiau votate în Biroul de Coordonare. Aici, trebuie să facem precizarea că pentru cele patru funcţii de vicepreşedinte au candidat patru persoane, cei trei consilieri municipali amintiţi plus şeful de cabinet al deputatului Virgil Guran şi omul său de încredere, Eugen Popa. Practic, toţi cei patru candidaţi la funcţia de vicepreşedinte ar fi trebuit să fie aleşi fără probleme. Ceea ce s-a şi întâmplat. Nemulţumirea celor trei vicepreşedinţi demisionari a fost generată de încălcarea unor principii democratice pe baza cărora ar fi trebuit să se desfăşoare alegerile, fără intimidări produse de bilete anonime şi de presiunile care, aşa cum afirmă cei trei demisionari, s-au exercitat asupra unei treimi din delegaţi, care au votat aşa cum li s-a impus de la «centru». În acest fel, votul a circa 30 de delegaţi a fost viciat, fiind, în realitate, dat în mod forţat, iar nu liber exprimat.

Revolta. În urma sforăriilor şi a manevrelor de culise, cei trei consilieri municipali aleşi vicepreşedinţi ai PNL Câmpina au demisionat imediat după aflarea scorului obţinut, aproape de 60%, fiind extrem de nemulţumiţi, aşa cum au declarat în timpul şedinţei, din cauza nerespectării principiilor democratice ale partidului.

«Suntem nemulţumiţi şi revoltaţi nu neapărat din cauza numărului mic de voturi pe care l-a avut fiecare dintre noi, în condiţiile în care au obţinut peste 90 de voturi (din 100 posibile), persoane nereprezentative pentru partid, pe care nu le-a văzut nimeni niciodată pe la sediu, ci pentru modalitatea nedemocratică în care s-a desfăşurat votul, sub presiunea unor indicaţii probabile şi a unor bilete sigure, pe

care le putem proba, bilete în care erau trecute numele persoanelor care nu trebuiau votate: cei trei consilieri municipali, contracandidatul lui Virgil Guran şi doi liberali din vechea gardă ce nu erau agreaţi de preşedinte. Că lucrurile nu au decurs democratic stă dovadă şi faptul că o bună parte a membrilor din Biroul Executiv este formată din oameni de la firmele deputatului Guran. Acelaşi lucru se poate spune despre majoritatea delegaţilor prezenţi la adunarea de alegeri. Cum mai putem noi pretinde că suntem reprezentanţi liberali în Consiliul Local, dacă, în interiorul partidului, la conducerea lui, nu suntem susţinuţi de marea majoritate a membrilor partidului. Pentru a nu fi părtaşi la această mascaradă de alegeri, unde nu s-au respectat principiile democratice ale partidului, am demisionat toţi trei din funcţiile de vicepreşedinţi, rămânând simpli membri ai Biroului Executiv şi urmând ca felul în care au decurs alegerile să fie analizat într-o proximă şedinţă a conducerii partidului. Demisiile noastre nu sunt generate de orgolii rănite, ci sunt urmarea încălcării unor norme democratice elementare, la care ţinem foarte mult şi de la care orice liberal adevărat nu trebuie să abdice», ne-a declarat, a doua zi după alegeri, Florin Frăţilă unul dintre vicepreşedinţii demisionari.

După demisiile celor trei, anunţate în finalul şedinţei de alegeri, Virgil Guran le-a adresat cuvinte grele consilierilor municipali, acuzându-i că nu respectă disciplina de partid şi că vor să discrediteze partidul.

Varianta lui Guran: «E democraţie, e linişte, e bine». Tot a doua zi după eveniment, la rece, preşedintele nou-ales Virgil Guran ne-a dat următoarea declaraţie: «După opinia mea, şi nu doar a mea, alegerile s-au desfăşurat în mod democratic.

Eu mi-am văzut de campania mea de promovare şi de contracarare a contracandidatului meu la preşedinţia organizaţiei, ex-vicepreşedintele Liviu Briciu. Bineînţeles că am încercat să-i conving pe oameni că merit să obţin un nou mandat în fruntea organizaţiei, pentru a continua realizările din precedentul mandat, drept pentru care i-am îndemnat să mă voteze pe mine, nu pe Briciu. Aş fi mincinos dacă nu aş recunoaşte acest lucru. Dar de aici şi până a umbla, aşa cum au afirmat unii nemulţumiţi, să trag sfori şi să îndemn oamenii să nu-i voteze vicepreşedinţi pe cei trei consilieri municipali, e cale lungă, dar şi un mare neadevăr. Eu nu am vrut să mă bag în campaniile electorale, chiar agresive, din interiorul partidului, pe care le-au promovat anumiţi candidaţi. Fiindcă eu nu pot califica altfel apariţia acelor bilete prin sală, înainte de exprimarea votului. Unii candidaţi şi-au făcut în acest fel, prin bilete anonime, campanie electorală agresivă, îndemnând probabil alegătorii să nu voteze anumiţi candidaţi. Nu e nimic nestatutar într-o campanie electorală agresivă. Nemaivorbind de faptul că poate delegaţii care nu i-au votat pe consilierii municipali au considerat chiar că aceştia nu merită să fie vicepreşedinţi. Eu, unul, vă pot spune că sunt mulţumit de activitatea consilierilor municipali liberali. Însă dacă unii consilieri municipali consideră că trebuie să fie zei în partid, adulaţi de toţi membrii partidului, se înşală. Pentru că nemulţumiţii au dat declaraţii anonime presei, motivându-şi gestul pe teama de a li se retrage sprijinul politic, în cazul în care aş considera declaraţiile lor ca prejudiciind imaginea partidului (este o prevedere statutară în acest sens), le pot spune să stea fără nicio grijă din acest punct de vedere. PNL Câmpina este un

partid democratic, care nu-şi dă afară membrii dacă aceştia nu au adus prejudicii grave partidului. Eu nu-i pot înţelege pe nemulţumiţi. S-au supărat că au avut prea puţine voturi. Ca şi cum, dacă eu l-aş fi învins pe Briciu cu 51 la 49, ar fi trebuit să mă supăr pe cei 49 care nu m-au votat. Deocamdată, eu sunt mulţumit de prestaţia consilierilor municipali liberali. Nu am avut divergenţe cu ei înaintea acestor alegeri. Dar dacă nu vor fi la fel de activi şi pe viitor, sau mai rău, dacă nu vor pune osul la treabă pentru promovarea intereselor partidului oriunde şi oricând, nu doar în Consiliul Local, numai conducerea partidului, nu eu personal, ar putea decide dacă se impune sancţionarea lor cu măsura extremă a retragerii sprijinului politic. În orice altă situaţie este exclusă sancţionarea lor. Sunt un politician care respectă regulile democraţiei, chiar dacă pot părea autoritar».

Ceva e putred în conducerea PNL. Ceva s-a întâmplat în interiorul PNL Câmpina, înaintea alegerilor. Virgil Guran ştie şi îi place să fie un lider autoritar. S-ar părea că l-ar fi deranjat atitudinea consilierilor municipali, în cadrul unor întâlniri de partid, care probabil că l-au contrazis în prea multe privinţe. Pe surse din interiorul partidului, am aflat că, la una dintre aceste şedinte de partid, mai în glumă, mai în serios, Guran le-ar fi zis consilierilor municipali că nu sunt atât de puternici şi de iubiţi în interiorul PNL. Iar la recentele alegeri, a dorit să-i marginalizeze puţin, pentru a-şi materializa avertismentul şi pentru a le arăta cine este jupânul în PNL Câmpina. Susţinerile lui Virgil Guran potrivit cărora, prin biletele care au circulat prin sală, unii candidaţi au făcut campanie agresivă, îndemnând delegaţii prezenţi la eliminarea din competiţie al altor contracandidaţi, nu stau în picioare, deoarece au existat

patru candidaţi pentru cele patru funcţii de vicepreşedinţi, deci practic (dar şi teoretic), niciunul dintre cei patru nu avea cum să piardă postul dorit.

Ieri, cei trei consilieri muncipali au redactat o scrisoare deschisă, în care informează opinia publică despre felul în care s-au desfăşurat alegerile şi despre motivele care au stat la baza demisiei fiecăruia din funcţia de vicepreşedinte al PNL Câmpina. Rămâne un mare semn de întrebare cum au ajuns cei trei consilieri municipali liberali - consideraţi, până mai ieri, apropiaţi ai lui Virgil Guran -, «la cuţite» cu liderul liberal local. Chiar dacă niciuna dintre părţi nu recunoaşte că asistăm la un război între cele două grupări, se poate spune că prima bătălie a acestui război a fost câştigată de Virgil Guran. El poate fi uşor bănuit că ar sta în spatele manevrelor de culise de la recentele alegeri, ştiută fiind înclinaţia lui de a conduce autoritar organizaţia municipală a PNL. Virgil Guran a dorit poate să-şi asigure un mandat prezidenţiabil fără crâcneli de opozanţi fruntaşi ai partidului, a vrut să-şi aranjeze ploile şi apele în partid, în aşa fel încât ultimele să poarte numele Talea. Iar dacă viitorul candidat al PNL la Primăria Câmpina tot va trebui să poarte un nume, atunci acest nume să fie Eugen Popa, omul său de cea mai mare încredere. Rămâne de văzut ce se va întâmpla în continuare. Oricum, noi vă vom ţine la curent cu evoluţia tensiunilor din PNL Câmpina, nefiind exclusă total nici varianta aplanării acestora de către preşedintele liberal, după «lecţia» administrată «rebelilor» săi consilieri municipali. Însă cum politicienii români sunt extrem de orgolioşi, este posibil să mai aşteptăm destulă vreme până la încheierea «pax liberalum». Evoluţia lucrurilor demonstrează, dacă mai era

nevoie, că în politică prietenii de azi pot fi foarte uşor duşmanii de mâine. Sau, cum spunea cândva Titu Maiorescu: «Nu există prieteni în politică, ci numai prieteni politici.»"

De fapt, toată lucrarea a fost minuţios pusă la cale de acel Eugeniu, lefegiu la apă plată şi „expert parlamentar" în simbria lui Vigu, care se şi vedea numărul doi în partid. În urma scandalului creat şi a reacţiilor din presă au rămas fără mască şi foarte mulţi cunoscuţi şi necunoscuţi au înţeles cine sunt ei cu adevărat.

23 februarie 2013. Liberalii indizerabili din Câmpina. Nu contenesc să apară reacţii în urma alegerilor din partid. Declaraţie de presă, L. Marica - membru PNL: *„Am stat mult pe gânduri dacă să mă mai arunc în vâltoarea alegerilor din partidul liberal din Câmpina, văzând cam ce se întâmplă acum prin politica noastră. La insistenţele multor colegi liberali, m-am înscris în cursa pentru un loc în conducerea organizaţiei PNL Câmpina. Spre surprinderea mea, am obţinut un număr impresionant de voturi, fiind pe locul 5 în clasamentul celor aleşi în funcţia de membru în Biroul Politic Local. Cu toate acestea, consider că rezultatul votului exprimat la alegerile care au avut loc în data de 15 februarie pentru conducerea organizaţiei PNL Câmpina a fost viciat. Este inadmisibil şi regretabil că s-a încercat o manipulare grosolană a votului, din dorinţa unora de a împiedica intrarea lui Liviu Briciu, a lui Cosmin Raţ şi a lui Miltiade Pop în conducerea organizaţiei, şi în acelaşi timp de a determina ca cei trei consilieri locali, Rodica Papuc, Florin Frăţilă şi Daniel Ioniţă să obţină un număr redus de voturi pentru a le scădea*

credibilitatea în faţa oamenilor. A fost evident acest lucru datorită faptului că ultimii 5 clasaţi - Rodica Papuc, Florin Frăţilă, Cosmin Raţ, Liviu Briciu, Pop Miltiade sunt 5 dintre cei 6 al căror nume a fost trecut pe «lista neagră» care a circulat printre membri în timpul alegerilor. Mulţi vor spune că este o practică des întâlnită la alegeri în diferite organizaţii, dar mie mi se pare inacceptabil ca între o mână de oameni câţi suntem colegi de partid la Câmpina, şi care, cel puţin teoretic, trebuie să ne cunoaştem unul pe altul, să ştim care şi cât de capabil este, să se ajungă la asemenea tertipuri josnice.

Din punctul meu de vedere, s-a încălcat un principiu esenţial al democraţiei - exprimarea liberă a votului, şi de aceea ar trebui organizat un nou scrutin. Însă, în lipsa unor dovezi concrete, alegerile sunt valide iar structura noului Birou Politic Local ales ar trebui, în varianta maximă permisă de statut, să cuprinda primii 18 clasaţi în ordinea numărului de voturi obţinute, iar ultimii trei dintre cei 21 de candidaţi sunt membri supleanţi (Briciu, Rat şi Pop).

Sunt mulţi liberali nemulţumiţi de modul în care este condusă această organizaţie în ultimul timp şi de felul în care încet, încet, membrii indezirabili sunt îndepărtaţi, iar aceste frustrări, cu siguranţă, nu vor rămâne fără urmări. Sunt oameni deosebiţi şi valoroşi în acest partid şi ar fi păcat să nu-i avem alături, mai ales acum, în aceste vremuri tulburi şi de mari încercări".

27 februarie 2013. Vicepreşedinţii pe care-i merită. Presa continuă să scrie despre mascarada din PNL. Vigu e negru de supărare, dar nu se lasă şi numeşte alţi doi vicepreşedinţi (un

şofer şi un şomer) în completare, alături de lefegiul Eugeniu.

Note de reporter: *„Despre confruntarea de la şedinţa de alegeri a Biroului Executiv al PNL Câmpina v-am informat în numărul trecut al publicaţiei noastre. Şedinţa de alegeri din 15 februarie s-a terminat cu un scandal, ceea ce a declanşat o revoltă a consilierilor municipali liberali, jigniţi şi indignaţi de modul în care s-au desfăşurat alegerile. Candidaţi la trei dintre cele patru funcţii de vicepreşedinţi puse în joc, reprezentanţii PNL în Consiliul Local (Rodica Papuc, Daniel Ioniţă şi Florin Frăţilă) au acuzat faptul că alegerile au decurs după un scenariu bine pus la punct, cu presiuni psihice exercitate asupra multor delegaţi prezenţi la adunarea generală.*

Drept pentru care, după numărarea şi validarea voturilor, cei trei au şi demisionat din funcţiile de vicepreşedinţi în care fuseseră aleşi, nemulţumiţi de numărul jignitor de mic de voturi obţinute, în comparaţie cu unii apropiaţi ai preşedintelui Guran, care au fost aleşi în Biroul Executiv cu aproape unanimitate de voturi, deşi nimeni nu i-a văzut pe la sediul partidului, nici măcar în perioadele liniştite. Nemaivorbind despre campaniile electorale, în care liberalii câmpineni cu state vechi au luptat din greu pentru atingerea unor rezultate performante.

Biroul Executiv are 19 membri, dintre care un preşedinte şi patru vicepreşedinţi. Pe lângă cei 19, lista mai conţine şi trei supleanţi. Eugen Popa, omul de încredere al lui Virgil Guran, a acceptat funcţia de vicepreşedinte în care fusese ales de către cei 100 de delegaţi prezenţi la adunarea de alegeri. Pentru că nu se cădea să rămână nestatutară organigrama conducerii organizaţiei PNL Câmpina şi necompletată schema celor patru

subalterni ai săi, preşedintele Virgil Guran s-a văzut nevoit să-i întrebe pe primii clasaţi dintre membrii simpli ai Biroului Executiv, în ordinea voturilor obţinute la alegeri, dacă doresc să devină vicepreşedinţi. Fostul consilier municipal şi judeţean Enache Dragomir şi omul de afaceri Bogdan Cord, liberali cu vechime în partid, aflaţi în primii patru clasati, au refuzat funcţia de vicepreşedinte cu care i-a ademenit preşedintele organizaţiei municipale. Singurii care au acceptat să-i fie adjuncţi lui Virgil Guran au fost Ion Vlad şi Ganea Constantin (ocupanţii locurilor 3 şi 6 de pe lista membrilor Biroului Executiv).

Virgil Guran a explicat refuzul celor doi liberali amintiţi mai devreme astfel: «Liberalii cu vechime în partid, cum sunt Dragomir Enache şi Bogdan Cord, au refuzat funcţia, motivând lipsa timpului disponibil».

Oare aşa să fie? Nu se cunosc motivele pentru care cel de-al patrulea vicepreşedinte încă nu a fost ales, pardon, numit de către preşedinte, însă vacantarea în continuare a acestui post spune multe".

26 martie 2013. Copilul cu bentiţă tricoloră. Urmăresc de câteva zile povestea incredibilă a elevei Sabina Elena Muruianu, din Covasna, cea care a avut curajul să îşi înfrunte condiţia de cetăţean minoritar în propria ţară, purtând o bentiţă tricoloră într-o şcoală maghiară, în ciuda restricţiilor impuse de profesori. De la bun început am rezonat cu acest copil din simplul motiv că eu însumi am trăit o mică dramă în tinereţe, undeva în inima Ardealului, acolo unde, pentru scurtă vreme, am efectuat serviciul militar obligatoriu, în vremea regimului totalitar ceauşist.

Aproape în aceeaşi situaţie cu cea a acestui copil de azi, copilul de atunci s-a trezit în faţa unor conaţionali ostili care vorbeau altă limbă în ţara lui şi se comportau absolut jenant cu românul. Eram internat în Spitalul Militar din Cluj, pentru investigaţii ortopedice şi trebuia să intru urgent în legătură cu părinţii, pentru a-i chema la discuţii cu medicii specialişti. Speriat de situaţie, fiind foarte tânăr şi cu o problemă destul de serioasă la un tendon, nu aveam decât posibilitatea de a-i anunţa telefonic, de la o cabină publică. Grea misiune în vremea aceea! Trebuia să fac rost de multe fise, deoarece cutia de metal cu disc le înghiţea cu nemiluita. Singura sursă de bani mărunţi (de un leu şi de trei lei) era chioşcul spitalului, „patronat" de câţiva gestionari unguri ai comerţului socialist. Cu puţinele rezerve financiare (25 de lei din soldă) pe care le aveam în buzunarul vestonului militar, m-am aşezat la rând să-mi obţin dreptul la comunicare. În faţa mea alţi doi militari în termen, de naţionalitate maghiară, care aveau aceeaşi dorinţă. Ei şi-au primit, fără probleme, mult doritele fise, însă atunci când a venit rândul meu, gestionara durdulie (ţin minte şi acum că o chema Ildiko), îmbrăcată într-un halat soios de doc cu mânecă scurtă şi purtând ecuson, mi-a răspuns sec, în ungureşte, că nu mai are mărunt. Am simţit că pică cerul pe mine şi am încercat să-i explic, pe limba mea, că trebuie să vorbesc urgent acasă. Fără nicio jenă, unguroaica de dincolo de tejghea îmi spunea că nu ştie „să vorbeşte româneşte" (dobitoaca tocmai vorbea!!!) şi că ar fi cazul să-mi văd de treabă. Aşadar, subit, urmaşa lui Horthy nu înţelegea româneşte! Era evident că minte cu neruşinare. Aveam să primesc confirmarea zece minute mai târziu, când i-a răspuns unui ofiţer român şi m-am simţit umilit.

În ziua următoare am rezolvat problema prin intermediul unui medic român căruia i-am povestit toată întâmplarea. De atunci am înţeles că ceva nu este în regulă în această zonă românească, iar azi, după mai bine de 30 de ani, constat că lucrurile nu s-au schimbat. Dovada este chiar tânăra elevă româncă şi bentiţa ei tricoloră. Nu sunt un naţionalist excentric şi intolerant, care să ştampileze ireversibil o naţie (în cazul de faţă o minoritate) pentru câţiva nesimţiţi care încă se mai cred descendenţi din stirpe imperialistă, dar consider că este inacceptabil ca în ţara ta, pentru care s-au sacrificat milioane de oameni (inclusiv bunicul meu, în luptele cu ruşii la Cotul Donului în 1942), să fii tratat ca un străin cu statut de tolerat, aşa cum se întâmplă cu românii, de zeci de ani, în ţinuturile ungureşti din Transilvania.

Gestul Sabinei de a purta ostentativ bentiţa tricoloră în mijlocul ungurimii româneşti are valoare de simbol şi trebuie încurajat de autorităţi în sensul de a se legifera folosirea obligatorie a însemnelor naţionale şi a limbii române în toate instituţiile statului şi mai ales în şcoli. Minorităţile naţionale trebuie să înveţe (obligatoriu, dacă este cazul) să respecte România, aşa cum România le respectă pe ele, chiar mai mult decât ar trebui.

Încă nu am văzut nicio reacţie oficială a Guvernului României ori a Ministerului Educaţiei în cazul Sabinei şi asta mă deranjează cumplit. Guvernanţii n-au chef de scandal cu UDMR-ul, balamaua politică folosită în orice împrejurare pentru preluarea/ păstrarea puterii. Jalnică atitudine! Dacă într-o astfel de situaţie statul doarme, să nu ne mirăm că mâine tinerii români vor uita să respecte simbolul naţional sau, mai rău, vor alege să defileze sub alte drapele, care le arată şi le cer respect.

16 aprilie 2013. De ce trebuie să miluim cetăţenii în sutană? De ani de zile sau dintotdeauna (încă nu am un reper exact în timp), bisericile române au cerut şi primit bani din bugetul public fără ca nimeni să le ceară socoteală cum au fost cheltuiţi. Cele din Câmpina nu fac excepţie.

Ieri am primit la comisie spre avizare, din partea colegului Dulă (colonelul portocaliu), o nouă solicitare pentru finanţarea bisericilor cu suma de 1,5 miliarde de lei vechi, fără nicio fundamentare. Surprins de lejeritatea gestului prin care mi s-a cerut girul pentru o cheltuială însemnată din visteria publică, am cerut lămuriri, justificări, proceduri de atribuire. Nimic din toate astea! „Şi atunci cum?", îl întreb pe om. „Păi nu ştiţi că aşa s-a împământenit, să dăm bani în fiecare an la biserici? Şi ca să evităm nemulţumirile anumitor preoţi, lăsăm la latitudinea protopopului împărţeala!"

Colonelul m-a sfătuit să luam o decizie politicianistă şi astfel să evităm afuriseala cetăţenilor în sutană. Adică să îi miluim şi să ne vedem de treabă, că vin alegerile şi avem nevoie să ne vorbească de bine duminica la slujbă!

În acele momente mă gândeam la săptămânile în care m-am chinuit fără nicio izbândă, în tratative aprige cu politrucii, să obţin din buget o sumă modică pentru educaţia unor copii sărmani, îngrijiţi de o asociaţie (AISI) ce funcţionează la Casa Tineretului. Eram revoltat şi am evitat să-i răspund imediat. Într-un final, a aflat că aprob finanţarea din bani publici a oricărei biserici, în măsura în care fondurile sunt folosite exclusiv pentru oamenii cu probleme şi nu pentru termopane ori centrale termice la case parohiale confortabile.

După discuţia de la comisie am luat decizia să scriu un material în gazetă, în care am încercat să le arăt oamenilor cu ce mă confrunt şi care este punctul meu de vedere: „Aşadar, trebuie să dăm, fără să ştim pentru ce, 1,5 miliarde de lei vechi bisericilor, bani pe care câţiva cetăţeni în sutană îi vor încasa la împărţeala protoierească în numele enoriaşilor. Mă îndoiesc că în imediatul lor beneficiu. Nu vreau să comentez aici practicile de zi cu zi absolut comerciale ale unor preoţi cu salariul plătit de la stat şi nici faptul că sunt puţini dintre ei care îşi ajută cu adevărat semenii din parohie, pentru că aş avea multe de spus. Vreau doar să scot în evidenţă acest soi de complicitate, aproape odioasă, dintre politrucii avizi de voturi, pe seama înfluenţei popeşti şi anumiţi cetăţeni în sutană. Cine citeşte aceste rânduri poate avea împresia că sunt un om fără credinţă. Nici vorbă de aşa ceva! Sunt de bună credinţă, ortodoxă şi cred în valorile creştinismului, fără să minimalizez celelalte credinţe, însă asta nu mă împiedică să-mi pun întrebări în ceea ce priveşte justeţea unor decizii politico-administrative legate de acest fenomen. Aprob finanţarea din bani publici a oricărei biserici, în măsura în care fondurile sunt folosite exclusiv pentru oamenii aflaţi în nevoie şi nu pentru un termopan, o centrală termică ori o vacanţă exotică a unor preoţi ce storc bani neimpozitaţi de la oameni pentru îngropăciune, cununie ori botez. Accept situaţii în care lăcaşurile de cult au nevoie urgentă de reparaţii ori consolidări, însă nu subscriu la luxul de prost gust, în totală contradicţie cu starea naţiei. Tocmai de aceea, atât cât va ţine de mine, am să mă opun unor astfel de practici, pentru că, în fond, nu înţeleg de ce trebuie să miluim aceşti cetăţeni

în sutană, a căror menire cred că Dumnezeu a lăsat-o pe pământ în cu totul alt scop decât acela de a strânge averi."

Ce a urmat după această scriitură? Mi-am pus toată popimea în cap şi am ajuns subiect de discuţie duminica la slujbe. Un bun prilej pentru adversari să pună paie pe foc, printre enoriaşi şi să jubileze.

22 aprilie 2013. Moartea domnului Şovăială. Din nefericire, mă aflu din nou (după trecerea în nefiinţă a colegei C. Negreu), într-un interval de timp foarte scurt, în situaţia de a privi prin fereastra regretelor la dispariţia unui coleg de breaslă, colaborator asiduu şi important al publicaţiei pe care o conduc. Sunt bulversat de injusteţea acestei dispariţii, care mă duce din nou cu gândul la rostul trecerii noastre prin lume şi chiar la o reaşezare a conceptului existenţial personal. Ne dorim atât de multe şi efemere lucruri şi în fond nu suntem decât un nasture prins cu un fir de aţă la manşeta unei cămăşi cârpite numite viaţă.

Moartea domnului Ion Şovăială, avocat, publicist, arhivist de excepţie şi istoric al trecerilor notabile prin lume, înseamnă, în fapt, şi moartea subită a mare parte din amintirile Câmpinei, pe care acest specialist le culegea, uneori enervant de meticulos, de la oameni, pentru a le reda omenirii ca sursă de informaţie şi inspiraţie.

Ion Şovăială săpa neobosit în trecutul societăţii noastre, pentru că prezentul îl dezgusta, iar viitorul, spunea el, „se poate clădi doar pe fundamentul a ceea ce a fost bun în trecut". În discuţiile periodice pe care le purtam în redacţie (de patru, cinci ori pe lună, atunci când venea să lucreze la

suplimentul cultural al săptămânalului „Oglinda de azi") se arăta măcinat de nedreptate în general şi fascinat de izvoarele existenţei şi activităţii unor importanţi oameni de cultură şi artă care au trăit ori care au lăsat semnul trecerii lor prin acest oraş. Îl invidiam pentru această forţă de a regăsi trecutul, cu toate că-l observam cum se consumă mai mult decât era cazul pentru tot ceea ce făcea. În ultimii ani refuza orice fel de colaborare cu oamenii strâmbi, autorităţi, culturnici ori simpli cetăţeni. Aşa se întâmpla să pară în ochii multor cunoscuţi drept un personaj ciudat, greu de înţeles.

Pentru cine îl cunoştea cu adevărat, Ion Şovăială era un perfecţionist şi un om foarte puţin dispus la compromisul prieteniei ori amiciţiei de complezenţă. Se proteja de lume şi cu toate astea trăia pentru ea, oferindu-i mărturii uneori definitiv uitate. „Câmpina literar-artistică şi istorică" (ultimul proiect de lungă durată al activităţii sale publicistice), suplimentul cultural apărut ani la rând, sub îngrijirea sa, în săptămânalul „Oglinda de azi", este o dovadă vie în acest sens.

Ion Şovăială a fost unul dintre puţinii români care au făcut gazete culturale aproape de unii singuri, fără să ceară nimic în schimb şi pentru asta trebuia să-i fim recunoscători aici, pe Pământ şi nu de aici înainte, în gând, aşa cum ştim noi bine să procedăm cu toţi adevăraţii truditori ai acestui neam.

În ceea ce mă priveşte, am un mare regret faţă de acest om şi anume acela de a fi întârziat să îl anunţ, cât încă trăia, că am reuşit, cu multe eforturi, să obţin fondurile necesare pentru a-i publica într-un volum, poate chiar două, valoroasa muncă din ultimii zece ani. Ştiu că aştepta această

veste şi că s-ar fi bucurat pentru un vis împlinit. Sigur că am să-i împlinesc dorinţa, ca pe o datorie de onoare, însă gestul nu îmi va acoperi amărăciunea. Dacă în finalul acestei mult prea scurte scrieri despre dispariţia prematură a lui Ion Şovăială aş spune că a lăsat în urma sa un imens gol în cultura câmpineană, ar fi prea puţin şi sunt sigur că un asemenea clişeu i-ar fi displăcut în primul rând lui, un om atât de modest.

Moartea domnului Şovăială ne lasă doar singuri, într-o lume abstractă, greu de înţeles, în care de prea multe ori valoarea se măsoară în arginţi ori în like-uri pe conturi de Facebook.

30 aprilie 2013. Interviu cu Dumnezeu. Duminica Floriilor. Mă gândesc la toate cele bune şi rele, câte la ştiu, despre lumea în care trăim, la Săptămâna Patimilor care urmează şi aş vrea să le topesc pe toate în miracolul livezilor înflorite. Mă tem că disperarea lumii nu este compatibilă cu floarea de cireş. Şi-atunci, pentru cine mai înfloreşte ea, dacă nimeni nu-i mai simte mirosul?

Am chef de vorbă cu Paler. Îl caut de fiecare dată când mă încurcă viaţa. Ne găsim şi-mi oferă o scriitură: „Interviu cu Dumnezeu". O citesc pe nerăsuflate şi apele tulburi se limpezesc. În dialogul ipotetic dintre Paler şi Dumnezeu, filozoful întreabă: „Ce te surprinde cel mai mult la oameni?" Iar Dumnezeu, prin conştiinţa lui Paler, răspunde: „Faptul că se gândesc cu teamă la viitor şi uită prezentul, iar astfel nu trăiesc nici prezentul, nici viitorul".

Interviu cu Dumnezeu

- Ai vrea să-mi iei un interviu, deci… zise Dumnezeu.

- Dacă ai timp… i-am răspuns.

Dumnezeu a zâmbit.

Timpul meu este eternitatea… Ce întrebări ai vrea să-mi pui?

- Ce te surprinde cel mai mult la oameni?

Dumnezeu mi-a răspuns:

- Faptul că se plictisesc de copilărie, se grăbesc să crească… iar apoi tânjesc iar sâ fie copii; că îşi pierd sănătatea pentru a face bani iar apoi îşi pierd banii pentru a-şi recăpăta sănătatea. Faptul că se gândesc cu teamă la viitor şi uită prezentul iar astfel nu trăiesc nici prezentul nici viitorul; că trăiesc ca şi cum nu ar muri niciodată şi mor ca şi cum nu ar fi trăit. Dumnezeu mi-a luat mâna şi am stat tăcuţi un timp.

Apoi am întrebat:

- Ca părinte, care ar fi câteva dintre lecţiile de viaţă pe care ai dori să le înveţe copiii tăi?

- Să înveţe că durează doar câteva secunde să deschidă răni profunde în inima celor pe care îi iubesc şi că durează mai mulţi ani pentru ca acestea să se vindece; să înveţe că un om bogat nu este acela care are cel mai mult. ci acela care are nevoie de cel mai puţin; să înveţe că există oameni care îi iubesc dar pur şi simplu încă nu ştiu să-şi exprime sentimentele; să înveţe că doi oameni se pot uita la acelaşi lucru şi că pot să-l vadă în mod diferit; să înveţe că nu este suficient să-i ierte pe ceilalţi şi că, de asemenea, trebuie să se ierte pe ei înşişi.

- Mulţumesc pentru timpul acordat… am zis umil. Ar mai fi ceva ce ai dori ca oamenii să ştie?

Dumnezeu m-a privit zâmbind şi a spus:

- Doar faptul că sunt aici, întotdeauna.

27 februarie 2014. Detest toate scârbele astea care nu mai au nimic sfânt! De câteva zile, mă confrunt cu o situaţie dramatică (n-ar fi prima) a unui om rămas pe drumuri, fără familie şi fără un acoperiş deasupra capului.

Vasile Rotaru are 80 de ani şi după o viaţă de muncă (dovada este pensia de 1.100 de lei) a ajuns să umble din poartă în poartă, cerând atât de puţin: un loc unde să pună capul pe o pernă azi, mâine şi până la sfârşitul zilelor lui. Nu ştiu cum a ajuns într-o astfel de situaţie şi nici nu mă interesează, însă ştiu că acest om are dreptul la o bătrâneţe trăită decent, asigurată de statul român, îngrijitorul acestei naţii. În acest sens, am intervenit pe la toate instituţiile care, teoretic, ar trebui să se îngrijească de soarta lui şi am aflat că Vasile Rotaru este unul dintre cei mulţi (copii, bătrâni) care nu au nicio şansă în societate. În aşezămintele sociale din judeţ nu mai sunt locuri (aflu că există liste de aşteptare de sute de persoane), iar la Câmpina nu se încadrează în prevederilor unor legi absurde după care se ghidează Asociaţia Diaconia, aflată sub patronajul Patriarhiei Române. I-am întrebat pe aceşti toţi răspunzători ai sistemului ce e de făcut. Nimeni nu ştie şi nu vrea să-şi asume o răspundere. Azi, Vasile Rotaru mă priveşte cu ochi blajini şi mă roagă din sufletul lui de om bătrân şi chinuit să-l ajut. Ştiu că-mi este practic imposibil să decimez acest sistem nemernic şi mă gândesc la ce bun să mai fac politică într-o ţară în care ne mor bătrânii şi copiii pe stradă?! În ultimă instanţă, am încercat şi sensibilizarea unor politicieni cu funcţii de răspundere şi mi-au râs în nas, considerându-mă un

ciudat. Detest toate scârbele astea care nu mai au nimic sfânt!

Până vineri, 28 februarie, la prânz, Vasile Rotaru va „locui" într-o cameră de hotel la Casa Tineretului, gest pentru care îi mulţumesc lui Florin Buda. De mâine, însă, Dumnezeu cu mila!

Încă mai sper ca autorităţile să fie de acord cu reinternarea bătrânului la Centrul social de pe Voila. Aproape că am ajuns să le cerşesc bunăvoinţa. Nu mă deranjează, atâta vreme cât Vasile Rotaru va avea unde să doarmă, cel puţin pentru o vreme.

26 iunie 2014. S-a spart buboiul şi se arată cangrena! De luni de zile Direcţia Naţională Anticorupţie cercetează, anchetează, ridică şi arestează corupţii din clasa politică. Primari, preşedinţi de Consilii Judeţene, miniştri, oameni de afaceri, parlamentari, se trezesc cu mascaţii la uşă şi cătuşele la mâini. Ziua şi arestarea într-un show mediatic fără precedent. Băsescu exultă, dar nu are merite deosebite pentru tot ce se întâmplă. Unda de şoc a plecat de la americani şi trece peste capul său. Din câte se aude, Codruţa Kovesi, şefa DNA, primişte mutările în plic de peste ocean. Unchiul Sam vrea să scape de corupţia roşie, factor de risc într-o zonă instabilă din punct de vedere geostrategic. Aşa se explică cercetarea şi arestarea baronilor PSD – PNL şi mai puţin a celor din PDL, cărora ar urma să le vină rândul mai încolo, după plecarea matrozului de la Cotroceni.

USL-ul s-a făcut ţăndări! Crin Antonescu a scos PNL-ul de la guvernare şi din alianţă. Schimbare radicală de abordare politică şi discurs, în numai doi ani: „Nu vom lăsa România pe mâna baronilor roşii. PNL va fi aşa cum e deja

consacrat, principala forţă politică în luptă şi, în continuare, în toamna acestui an împotriva pesedizării României. PNL va lupta şi în 2014, aşa cum a făcut-o şi în 1996, aşa cum a făcut-o în 2004 şi aşa cum a făcut-o în 2012, împotriva tentativei oricui de a instaura un partid-stat la conducerea României".

Nu cred că Antonescu a răsturnat întâmplător căruţa! Ponta nu-şi revine din şoc şi caută tot felul de variante să reziste la guvernare. Tăriceanu a părăsit PNL-ul şi încearcă să formeze un nou partid, liberal reformator, care să continue proiectul USL. Are destui adepţi ce vor să rămână la putere. Printre ei şi deputaţii de la Prahova care i s-au alăturat în bloc. Vigu conduce grupul dizident, aşa că am rămas fără deputat şi preşedinte la Câmpina. Organizaţia s-a scindat şi ea. Adepţii lui Vigu îl urmează, inclusiv aghiotantul Dănilă, singurul dintre aleşii locali care a părăsit PNL.

S-a ales praful de proiectele noastre administrative. Am rămas singuri în legislativul local, izolaţi între noul USL (PSD, PP-DD, tăricenişti) şi PDL. Aveam multe proiecte în derulare şi altele care urmau să se întâmple. În condiţiile de faţă e greu de crezut că le vom putea duce la capăt.

Se zvoneşte că minţile „luminate" de la Bucureşti vor să pritocească un nou proiect politic, de unificare a dreptei. Adică să ne pupăm cu PDL-ul, după ce ne-am scuipat ani de zile. Mă cuprinde disperarea!

2 septembrie 2014. „Numai timpul s-a întâmplat între timp". Citesc un scurt interviu acordat de Nichita lui Ion Stratan. Printre alte gânduri rămase posterităţii, poetul

necuvintelor a lăsat şi următorul mesaj: „Numai timpul s-a întâmplat între timp, în rest nu s-a întâmplat absolut nimic".

Amnistia morală (ordonanţa migranţilor), inventată în aceste zile de guvernul Ponta, nu este decât o prelungire firească a duplicitarismului nostru generalizat, o lege ce se suprapune perfect peste trăsăturile acestui neam.

9 septembrie 2014. Liberalismul nu se negociază! Trăim vremuri odioase în care oricine spune orice la adresa oricui. În jurul meu s-a creat un curent de opinie, inventat de aceiaşi paraziţi politici ce nu ezită să scoată în lume orice mizerie la adresa celor greu de controlat. Aud c-aş fi gata să mă transfer la PSD, UNPR sau chiar la reformatorii tăricenişti, după Vigu. Presa aservită speculează în fel şi chip, fără minimul efort deontologic de a-mi cere un punct de vedere.

Trebuie să reacţionez şi o fac azi prin următorul comunicat pe care am să-l public în gazetă: „Mă văd obligat, aşadar fără nicio plăcere, să revin la un subiect important pentru societate, asta dacă ar fi să mai credem în minima moralia din politică, ordonanţa în folosul ahtiaţilor de putere. Nu judec pe nimeni, pentru că ar fi greu de analizat mecanismul conştiinţei umane în aceste vremuri scandaloase, dar am obligaţia să mă justific (să demontez toate falsele zvonuri) în raport cu aşteptările celor care m-au sprijinit să ajung într-o funcţie publică. Justificarea are un singur sens şi anume acela de a le arăta celor de bună credinţă că nu am renunţat, de dragul tentaţiilor puterii, la valorile în care cred şi că, mai presus de orice, pentru politicianul care am ales să fiu, este libertatea de a gândi şi a acţiona în afara încrengăturilor

copleşitoare puse la cale de un partid, de un grup de potentaţi ori de o alianţă vremelnică.

Cândva, la mijlocul anului 2011, am intrat cu gânduri senine într-o construcţie liberală gândită, credeam eu, după tipare avangardiste şi la scurt timp am ajuns într-o frăţie teribilistă cu PC-ul lui Felix şi PSD-ul lui Ponta. La vremea respectivă am refuzat ideea şi am votat, în biroul politic local, împotriva alianţei. De parcă ar fi ţinut cineva cont de votul meu!. Frământările din partid legate de această bruscă asociere s-au stins destul de repede, pe fondul sloganelor de antipatie exacerbată impuse de liderii naţionali (judeţeni, locali) la adresa băsismului. Ne ducea valul nemulţumirii populare şi din acest punct până la înfiinţarea USL nu a mai fost decât un pas. Se născuse o alianţă împotriva firescului, fără concepte solide şi mai cu seamă copleşită de spiritul răzbunării. Aproape instantaneu, în jurul USL s-au lipit o seamă de apostoli ai parvenitismului din toate ungherele sociale, mulţi dintre ei oameni ce nici nu visau să ajungă vreodată în situaţia de a se arăta ca soluţii politice. Se întâmpla o revoluţie, una bolşevică în spiritul ei de reunificare proletară. Încă de atunci am înţeles dimensiunile unei greşeli politice ce avea doar două repercusiuni: să creeze un monstru cu o batistă galbenă în buzunarul de la piept ori să arunce liberalismul în disoluţie, după reţeta fatidică a ţărănismului. Antonescu greşise şi asta nu mai putea fi îndreptat.

În 2012 am participat la alegerile locale şi parlamentare cu sufletul în gât, dar cu speranţa că noua construcţie politică se va ţine de cuvânt şi va aplica măsuri drepte şi folositoare societăţii. Nu mai credeam decât în şansa unui proiect administrativ prin intermediul căruia să le demonstrăm

cetăţenilor, atât la nivel local, cât şi central, că noi suntem mai buni decât predecesorii. Aveam guvern şi în loc să reaşezăm societatea în matca ei, ne războiam în continuare cu Băsescu/ băsiştii prin referendum şi prin interminabile declaraţii belicoase. Alegerile parlamentare aveau să întregească imaginea sordidă a unei puteri numeroase, dar cu minime valori individuale. Tot soiul de ipochimeni ajunşi la butoane reinventau heirupismul legislativ. Un fel de mare adunare naţională, în care mulţi dintre liberali s-au dovedit a fi mai stahanovişti decât autenticii vremurilor apuse. A urmat un an 2013 în care USL a reparat foarte puţin din răul anterior, iar politicile liberale aproape că au lipsit cu desăvârşire. Explicabil, din moment ce portofoliile liberale erau ocupate de oameni corupţi, şantajabili.

În 2014, Antonescu îşi înţelege greşeala iniţială şi spulberă iraţional o alianţă tăvălug, sacrificându-se pe sine, dar şi ideea seriozităţii unui parteneriat cu milioane de români încrezători într-o viaţă mai bună. Asta a fost o altă greşeală a liderului liberal, care ar fi putut să gestioneze cu mai multă abilitate, cel puţin până la alegerile prezidenţiale, relaţia cu maşinăria roşie. Am mai spus şi cu alte ocazii că nu îl judec atâta timp cât nu cunosc adevărul, însă am dreptul să constat că anumite decizii ale unui lider politic afectează viaţa multor oameni. Două luni mai târziu, după ruperea USL, PNL fuziona cu PDL, rivalul de moarte şi întorcea armele ca în 1944.

Faţă de toate aceastea rămâne în discuţie situaţia mea, a politicianului mărunt de provincie, obligat într-un interval foarte scurt de timp să se pupe cu stânga şi apoi cu dreapta, să injure întâi băsismul şi apoi pontismul, de fiecare dată fără argumente solide.

Poate că azi, cea mai simplă soluţie ar fi să fac pe nesimţitul, aşa cum procedează mulţi alţii şi să-mi urmăresc interesul în zona puterii, atât cât ţine căruţa şi-apoi tot aşa. Dar nu sunt construit pentru trădări! Nu pot să uit că în 2012 am mers în faţa alegătorilor şi am promis lucruri sub steagul USL, aşa cum nu pot să uit ziua în care am ales să intru în casa liberalilor (cu foarte mulţi ani în urmă), cunoscând tradiţia, valorile şi principiile (discutabile în zilele noastre) acestui important partid românesc.

În ce mă priveşte, chiar dacă s-au făcut şi încă se mai fac multe presiuni să trec în barca puterii, liberalismul nu se negociază! Rămân să disper printre ai mei, considerând totodată că sunt liber să gândesc şi să acţionez în politică şi în administraţia publică conform propriei conştiinţe, în beneficiul comunităţii, indiferent de alianţele conjuncturale din care am să fac parte. Ştiu că asta nu face casă bună cu disciplina de partid şi sunt sigur că am să mă pricopsesc cu alte probleme, dar în alte condiţii, mai bine mă lipsesc de toată şarada asta, lăsându-i singuri, aşa cum le place, pe cei care se pricep cel mai bine să rămână întotdeuna la putere fără să facă mare lucru".

20 octombrie 2014. Baroni, prinţi, magistraţi, foşti miniştri, şefi de cabinete prezidenţiale şi guvernamentale, oameni de afaceri şi din structurile serviciilor secrete, toţi anchetaţi de DNA, la pachet, pentru acte de corupţie. Un analist politic zice că „se curăţă puntea portavionului". Să ne spună şi de ce a trebuit să aşteptăm 25 de ani!

Magistraţi reţinuţi în dosarul retrocedărilor ilegale către prinţi şi strănepoţi de boieri, achetă în dosarul căreia liderii PSD Viorel Hrebenciuc, Ilie Sârbu şi Ioan Adam sunt urmăriţi penal pentru corupţie, deoarece au pus umărul la retrocedări ilegale a zeci de mii de hectare de pădure. DNA a cerut Parlamentului ridicarea imunităţii pentru cei trei PSD-işti. Aleşii neamului n-au fost de acord. Nume grele, implicaţii adânci. În schimb, Camera Deputaţilor a decis foarte rapid ridicarea imunităţii pentru fostul ministru al comunicaţiilor, Valerian Vreme (parlamentar în opoziţie), cercetat penal în dosarul Microsoft. În acelaşi dosar, anchetatorii au cerut ridicarea imunităţii parlamentare şi în cazul Ecaterinei Andronescu şi al lui Şerban Mihăilescu, senatori suspectaţi de corupţie. Senatul a intrat în vacanţă electorală evitând astfel decizia în cazul pesediştilor. Sfidarea atinge cote de neimaginat.

Campania pentru primul tur al alegerilor prezidenţiale a trecut de jumătatea drumului. Werner şi Viorel au toate şansele să ajungă în finală. Măcinat de încrengăturile şi corupţia din propriul partid, Viorel pare să fi ajuns la cota maximă de popularitate, destul de fragilă pentru o victorie fără dubii. De partea cealaltă, fără experienţă politică la vârf, Werner mărşăluieşte ca un mecanism încă nerodat. Ieşit din schemă, Băsescu lasă impresia că încă mai poate influenţa rezultatul alegerilor. Fumigena „Ponta ofiţer acoperit" demonstrează că mai mult încurcă. Rămâne un personaj distructiv.

Ordonanţa migraţiei politice, scoasă din pălărie de guvernul Ponta, a produs cea mai mare dezordine politică din istoria ultimilor 25 de ani. PSD şi compania au „cumpărat" în întreaga ţară peste 3500 de aleşi locali. De exemplu, la

Giurgiu, PSD are un procent de peste 80% din aleşi, de la 13 primari a ajuns la 44, dintr-un total de 55. La fel şi în Dolj, Buzău, Bistriţa. Au desfiinţat opoziţia.

Citesc în „Adevărul de week-end" o anchetă jurnalistică printre românii din diaspora, cu tema „Alegerile prezidenţiale". Răspunsuri interesante, mai ales la două dintre întrebări: 1. Cum se vede România din afară? 2. Veţi vota la alegerile prezidenţiale?

Răspuns Marius Sabău, graphic designer în Hamburg, Germania: *„1. În Germania, ţara noastră este văzută pur şi simplu ca o zonă fără reguli, unde corupţia este o normalitate, indiferent de orientarea politică a celor de la putere, iar românii sunt percepuţi în general ca hoţi, cerşetori şi dornici de ajutor social. În momentul în care realizează de unde eşti, nemţii se distanţează de tine până la repulsie; 2. Da, pentru că încă mai cred în votul meu şi pentru că opţiunile pe care le am pe buletinul de vot mă înspăimântă şi sper să nu se ajungă la o situaţie ca atunci când am avut de ales între Iliescu şi Vadim".*

Răspuns Aurelian Crăiuţiu, profesor de ştiinţe politice în cadrul Universităţii Indiana, SUA: *„1. Depinde de unde priveşti. Din Europa se vede în mod cert diferit faţă de America. Peste ocean, imaginea României e una în general neclară, dar nu neapărat negativă. 2. Nu ştiu, poate în turul al doilea. Urmăresc stupefiat campania prezidenţială, nu înţeleg mare lucru. Am simpatii şi antipatii, ca toată lumea şi mă tem că faţă de anii '90 scena politică românească nu s-a maturizat suficient. (...) Acum liberalismul şi social-democraţia au devenit cuvinte aproape goale. Ce au Ponta şi*

Dragnea în comun cu social-democraţia? Ce îi leagă pe aventurieri ca Antonescu şi Orban de doctrina liberală? Ce idei reprezintă în politica românească o figură precum Elena Udrea? Sunt anul acesta aproape de New York şi în principiu ar trebui să votez, dar nu mai am energia şi romantismul politic de acum 20 de ani".

Uneori am impresia că românii din diaspora, feriţi de virusul naţional al discordiei, sunt mult mai obiectivi decât noi când se află în situaţia de a vorbi despre ţara lor.

La Câmpina, caravana electorală pare să nu schimbe prea mult viaţa oraşului. Destul de puţine însemne electorale şi slabă activitate propagandistică a politrucilor. Din când în când răzbat ecourile unor acţiuni subversive şi ele mult mai palide în comparaţie cu alte dăţi.

Liberal-reformatorii lui Tăriceanu au rămas fără partid în plină campanie electorală. Justiţia a hotărât că Partidul Liberal Reformator nu întruneşte condiţiile înfiinţării. De aici o seamă întreagă de probleme pentru tăricenişti. Aleşii locali şi judeţeni, proaspăt înregimentaţi, îşi pot pierde mandatele. Biroul Electoral Central a interzis folosirea însemnelor PLR în campanie şi partidul încă neconstituit nu va avea reprezentanţi în secţiile de votare.

Muşcat de emoţiile unui final electoral imprevizibil, senatorul PSD Biţă simte nevoia să lanseze scenarii: „În turul doi, Ponta se va sprijini pe useliştii nepesedişti" şi „Băsescu ar putea fi suspendat înainte cu o zi de terminarea mandatului". Ambele, declaraţii ieşite din puţul gândirii.

27 octombrie 2014. Continuă sarabanda arestărilor televizate. Andrei, fiul sforarului PSD-ist Viorel Hrebenciuc, a ajuns după gratii. Ce mizerie, să îţi implici copilul în acte de corupţie! Odrasla a fost reţinută de procurori în dosarul retrocedărilor ilegale de terenuri. Zeci de mii de hectare de pădure ar fi urmat să ajungă în posesia familiei hrebenciucului printr-un off-shore înregistrat pe numele tânărului „afacerist". Băiat capabil, ai zice, din moment ce la doar 30 de ani este deja lector universitar cu vechime la Academia de Studii Economice Bucureşti. Başca membru în Consiliul de Administraţie al SIF Moldova şi al Biofarm, unul dintre cei mai importanţi producători de medicamente.

Baronul decăzut al PNL, Relu Fenechiu, munceşte asiduu, într-o celulă din Penitenciarul Iaşi, la o lucrare ştiinţifică în domeniul hidrocentralelor. Să fie vreo legătură cu dosarul „Transformatorul", în urma căruia a primit mulţi ani de puşcărie?

Ucrainenii şi-au ales Parlamentul. Darth Vader şi-a făcut campanie pe străzile de Kiev. Sub hainele eroului din „Războiul stelelor" a stat ascuns un activist al Partidului Internetului din Ucraina, formaţiune politică admisă în alegeri. Lumea o ia razna!

Citesc o scrisoare a unui cetăţean indignat, trimisă la un cotidian central.

„Într-o dimineaţă, la ora 8.15, stăteam la coadă la un ghişeu al unui oficiu poştal din sectorul 3. Coada mergea foarte greu. Mi-a venit rândul la 8.35. Am întins avizul

funcţionarei şi am observat pe birou, mai la dreapta, dar la vedere, un teanc de flyere colorate. Am citit: «Traian Băsescu îl susţine şi îl votează pe Klaus Iohannis». În josul fluturaşului: «Ai grijă ce votezi! Cine a tăiat o dată pensiile le va tăia din nou!» Am apucat un fluturaş, l-am întors şi am citit: «Klaus Iohannis vrea să-ţi taie pensia!» Am deschis paginile de mijloc şi un titlu cu roşu a ţâşnit: «Doar Ponta protejează pensiile!» Şi trei poze aruncate pe pliantul publicitar, Ponta cu nişte pensionari şi ţărani. Penibil Ponta. Cu siguranţă că audienţa pe care o obţine cu aceşti fluturaşi mincinoşi plasaţi strategic la un ghişeu al Poştei Române şi toleraţi la prima oră a dimineţii de angajaţii companiei, este mult mai mare decât audienţa unui interviu la Antena 3 sau România TV. Poşta Română a servit destul interese politice. I-a ajutat pe mulţi aventurieri să facă averi şi a stat «poştă» la mulţi «poştaşi». Ultimul este Victor Ponta".

Werner crede în continuare într-o atitudine civilizată de campanie electorală. Adversarii îl toacă zilnic pe temele „traficul de copii", a celor şase case şi a eventualei incompatibilităţi, iar el le răspunde că educaţia şi felul său de a fi nu îl lasă să folosească aceeaşi monedă, preferând să se poarte civilizat şi să discute pe teme şi argumente reale, chiar dacă asta ar putea fi o greşeală de strategie electorală.

Publicistul A. Halpert enumeră o sumedenie de motive pentru care neamţul „nu ar trebui votat": *„Pentru că Iohannis NU dansează cu ţigăncile la «Cireşica». NU bea şpriţuri cu Gigi Becali. NU are rude apropiate care să se încuscrească cu clanurile ţigăneşti. NU face glume mai mult sau mai puţin deocheate. NU se ia în gură cu presa. NU ştie câte cuburi de gheaţă fac scotch-ul perfect! NU are dosare suspendate pe*

bază de imunitate. Cum să devină preşedinte?! Pentru că Iohannis NU a plagiat. NU şi-a şters doctoratul din CV. NU are legături dubioase cu SIE. NU a avut o carieră profesională într-o ascensiune suspect de rapidă. NU şi-a lăsat nevasta gravidă ca să se însoare cu alta, fiica unui mare ştab de partid. NU joacă baschet. NU pilotează maşinuţe. NU are amici intimi proprietari de televiziuni îmbogăţiţi din afaceri cu statul. Cum să devină preşedinte?! (...) În plus, e evident că omul NU e şmecher, în sensul «bun» – românesc, aşa cum ne place nouă. NU are simţul umorului. NU are replica acidă la el, ca mai toţi politicienii de pe Dâmboviţa. NU se ia în gură cu nimeni. NU jigneşte. NU înjură. NU promite mai nimic. Când vorbeşte, NU ne stârneşte, NU ne revoltă, NU ne înflăcărează. NU e în stare de un sănătos şi autohton «ba pe-a mă-tii!». Cum să devină preşedinte?! Păi nouă NU ne place o Românie normală! Nouă ne plac efervescenţa, scandalul, circul, şmecheria, «descurcărismul», focurile de artificii, exprimările spumoase, ăia care «o zic»… Deci NU avem cum să votăm Klaus Iohannis!"

La Câmpina au apărut sute de imagini de candidat atârnate/ lipite prin toate zonele vizibile. De zeci de ori mai multe decât toate celelalte la un loc sunt cele albe, cu motive populare pontiste. Bani mulţi! În rest, o seamă întreagă de activişti umblă din poartă în poartă cu Dero, săpun Cheia şi Tix.

7 noiembrie 2014. Caut un răspuns (un gând, o idee, un raţionament limpede) în legătura cu tot ceea ce se întâmplă în ţara asta. Găsesc editorialul lui Christian Crăciun. Mă unge pe suflet! Nu cred să fi citit în ultimii ani o analiză politică mai bună.

„REGIMUL DEMENTOCRATIC. Mulţumesc scriitorului englez care mi-a sugerat acest cuvînt. Caracterizant perfect pentru sistemul puterii româneşti. Nu spun sistemul politic, pentru că nu neapărat politicienii deţin puterea, ei sunt vizibilii, dar de cele mai multe ori sunt simple marionete ale nevăzuţilor păpuşari. Asta nu le exclude (i)responsabilitatea, dimpotrivă. Ceea ce vedem de la începutul loviturii de stat perpetue (statul românesc de drept este atacat cotidian) începută în iarna trecută, ajunsă la apogeu în vară şi desăvîrşită în actuala campanie electorală, este o exacerbare a umorilor, o incoerenţă totală a politicienilor, un abuz continuu. Economia s-a prăbuşit, se guvernează prin ordonanţe de urgenţă (cei care le reproşau lui Boc suferă acum de o cecitate vinovată, nu mai spun nimic), imaginea externă a ţării este mizerabilă, se minte abundent şi abuziv. Întrebat de un proiect de ordonanţă care ar fi anulat orice eficienţă a luptei anticorupţie, dl. Ponta (zis şi minte cum respiră) spune că aşa ceva nu există. Cînd ziariştii îi arată proiectul postat pe situl ministerului justiţiei, spune cu totul altceva peste cîteva ore. Pentru presa străină se dă împăciuitorist cu Băsescu, în interior se dedă unor practici scîrbavnice de genul mutilării imnului naţional şi al atacurilor continue. În Austria un fost europarlamentar este trimis în judecată, tocmai a început procesul, în cazul de corupţie în care este implicat şi Adrian Severin. Îl aşteaptă ani mulţi de izolare. Aţi auzit la noi de vreun proces sau de vreo retragere a sus-numitului? Presa dem(ent)ocratică o are în vizor permanent pe nesărata Eba, care însă din scaunul ei de plastic (de la Jiji citire) n-a făcut nici un rău României, cum a făcut impetuosul activist şi ideolog al

stîngii. Dar despre el presa tace vinovat. Un ilustru parlamentar aflat în pragul puşcăriei (tot mai mulţi, tot mai mulţi) spune într-o stenogramă că abia aşteaptă să vină ai lui la putere ca să îl apere. Un cetăţean ajuns din greşeală să conducă armata română se lasă furat de neştiinţa sa de carte şi îi omagiază pe soldaţii „care şi-au dat viaţa aiurea". Şi tot acest Moş Teacă are o soţie care are un restaurant de lux unde, ce brodeală, papă delegaţiile străine venite la MAN. Vă daţi seama ce facturi cu multe zerouri plătiţi dvs. la afacerea ministrului care se plînge că nu are bani să facă defilarea de 1 Decembrie?

De ziua naţională nici unul dintre posturile de radio şi televiziune la care plătim abonament (de la cele private n-avem pretenţii) şi care ne-au înecat într-un verbiaj greţos de locuri comune n-a găsit loc să prezinte un material despre cîţi dintre artizanii Marii Uniri şi-au sfîrşit viaţa în puşcăriile comuniste. Ar fi fost o bună lecţie de istorie adevărată.

Tot printr-o ordonanţă de urgenţă s-a mai tăiat şi din unghiile roase al CNA-ului, în aşa fel încît Antenele să fie, în sfîrşit, imunizate, scutite de orice pedeapsă pentru treaba puturoasă pe care o fac în fiecare seară. Puterea actuală, care mimează că e în opoziţie, tot ţipă despre cei 7 milioane care ar fi votat contra Băsescu. Dar nu spune o şoaptă despre cei mai bine de 9 milioane care au votat, la fel, pentru reducerea la 300 de parlamentari. Nici nu spun alegătorilor aflaţi la coadă la analize medicale plătite de primărie (e unul din modurile noi de a cumpăra voturi) că e foarte posibil ca (datorită minunatei legi puse la cale de ubicuul domn-media Pârvulescu) să avem vreo sută de parlamentari mai mult decît acum. Cel mai corupt, mai incompetent şi mai

antinaţional guvern pe care l-a avut România, numit şi guvernul Voiculescu, este absolut discreţionar, nu se simte în el nici o adiere de democraţie. Dar nu asta este cel mai trist. Ci faptul că el are o masivă susţinere populară. Mult (des)cîntaţii baroni: Mazăre, Dragnea, Fenichiu, etc. sunt iubiţi de poporul care plînge cînd vreunul dintre ei este săltat de DNA. De aceea nu trebuie să avem nici o speranţă. Românii îşi merită soarta, nu trebuie plînşi, nu regretăm nimic, ne scufundăm din nou în hăurile cele mai adînci ale non-istoriei unui non-popor.

P.S. Plagiatul dlui Ponta era stingher, aşa că un mare cotidian german a căutat-o şi pe buna doamnă Andronescu şi a găsit-o zdravăn împrumutată într-o lucrare (ultima oră, mai sunt şi altele). Ciudat este că doamna ministru care ne spunea că ministerul nu se poate pronunţa în chestiuni de plagiat a izvodit pe dată un comunicat în numele instituţiei care zice-se că o disculpă. Măi fraţilor, chiar nu înţelegeţi că oamenilor ăştia nu le plac hoţiile? Şi că plagiatul este hoţie intelectuală? Pe cînd demisia?"

25 iunie 2015. Stenograme DNA - corupţie la nivel înalt. Procurorii DNA Ploieşti instrumentează dosare grele. Presa scrie pe larg despre stenogramele interceptărilor telefonice ce constituie probatoriu în anchetarea demnitarilor prahoveni. Se dovedeşte, în sfârşit, încrengătura politică. În stenograme apar şi referiri la oameni din Câmpina.

Note de reporter: *„În dosarul instrumentat de către DNA Ploieşti, în care Sebastian Ghiţă este urmărit penal pentru «trafic de influenţă, complicitate la schimbarea, fără*

respectarea prevederilor legale, a destinaţiei fondurilor europene, spălare de bani în formă continuată, evaziune fiscală în formă continuată, coruperea alegătorilor şi efectuarea de operaţiuni financiare, ca acte de comerţ, incompatibile cu funcţia, în formă continuată», procurorii au notat că acesta a făcut multiple intervenţii/ demersuri pentru ca SC Hidro Prahova SA să atribuie unele lucrări prin încălcarea legii.

Legat de implicarea lui Sebastian Ghiţă în campania electorală pentru alegerile prezidenţiale din 2014, procurorii îl acuză că a remis suma de 350.000 de euro «pentru influenţarea opţiunilor electorale» şi «a conceput, iniţiat şi coordonat o activitate de corupere a alegătorilor din Republica Moldova, în scopul obţinerii de voturi pentru candidatul Ponta Victor Viorel».

Anchetatorii au interceptat convorbiri ale deputatului cu persoana care a coordonat campania PSD de peste Prut.

Stenogramă rezultată în urma înregistrării telefonului lui Sebastian Ghiţă. În ziua de 02.11.2014, la ora 22:58:14, Ghiţă Sebastian ia legătura cu COSMA MIRCEA (preşedintele CJ Prahova), cu care poartă următoarea conversaţie:

***GHIŢĂ SEBASTIAN** – Presidente…!*

***COSMA MIRCEA** – Î!*

***GHIŢĂ SEBASTIAN** – Am sunat să vă mulţumim. Sunteţi cel mai tare… pe Moldova.*

***COSMA MIRCEA** – De unde ai aflat? E, na!*

***GHIŢĂ SEBASTIAN** – N-am aflat. Ştiţi că vă iubim de mici, eu şi VLĂDUŢ.*

***COSMA MIRCEA** – Nu, da cum e prin Moldova, ia?*

***GHIŢĂ SEBASTIAN** – Dar vrem să vă spunem următorul lucru…*

***COSMA MIRCEA** – E?*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Nu degeaba ne-aţi băgat în cap să punem statui, să facem biblioteci în Moldova, pentru că pentru prima oară după ce...*

COSMA MIRCEA *– Pentru prima oară în istoria patriei…*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– … mareşalul a spus: „Soldaţi, vă ordon, treceţi Prutul!”*

COSMA MIRCEA *– Da.*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Am trecut Prutul şi vom câştiga Moldova!*

COSMA MIRCEA *– E, na!*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Da. (râde) Vă place de noi, nu?*

COSMA MIRCEA *– Te anunţ că am câştigat Breaza!*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– E, na! (râde)*

COSMA MIRCEA *– Spre disperarea tuturor.*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Am câştigat Breaza. (râde)*

COSMA MIRCEA *– Am câştigat Urlaţii! Urlaţii…!*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Urlaţi? Mamă, e mult chiar.*

COSMA MIRCEA *– Amândouă Proviţele…!*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Proviţele? E beton.*

COSMA MIRCEA *– Plopeniul, Băicoiul…*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Plopeni? Mişto. Floreştiul? Dobitocul ăla?*

COSMA MIRCEA *– Floreştiu? Cu 1500 voturi l-am bătut p’ăla…*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Da, dar procent, nu aşa. Câmpina? Ce-i la Câmpina? Ce a făcut Câmpina?*

COSMA MIRCEA *– Câmpina?! Pierdem cu vreo 120 de voturi … (neinteligibil).*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Pierdem? A, da e egal.*

COSMA MIRCEA *– Da.*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Da, a fost ceva la Câmpina. Da’ Anastaseştii ăia sunt nişte pule, să ţineţi minte de la mine!*

COSMA MIRCEA *– Nu bă. A câştigat mult şi PLR-ul acolo, mă.*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– A, a luat TĂRICEANU. Ne-a furat TĂRICEANU din voturi.*

COSMA MIRCEA *– A făcut Guran gălăgie acolo, ştii?*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Da, un dobitoc şi GURAN ăla.*

COSMA MIRCEA *– E! Mă rog.*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Bine. Tot e bine că ne trebuia să fie prostu ăsta pe locul III.*

COSMA MIRCEA *– Câştig pe Moldova? Câştig pe Moldova?*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Câştigăm Moldova. Da. Câştigăm Moldova.*

COSMA MIRCEA *– Bine. Bravo.*

GHIŢĂ SEBASTIAN *– Să trăiţi!*

COSMA MIRCEA *– Pa, pa. Pa".*

7 noiembrie 2015. Istoria se repetă. Tragedia din clubul „Colectiv" (un incendiu stupid în care au murit zeci de tineri) a scos lumea în stradă. Zeci de mii de protestatari, în Bucureşti şi în ţară, cer demisia urgentă a clasei politice în totalitatea ei. Sub presiunea străzii, premierul Ponta şi cabinetul său demisionează.

Preşedintele Klaus Werner Iohannis negociază, la Cotroceni, cu reprezentanţii protestatarilor şi separat cu partidele politice. Toate părţile (politicienii de frica străzii) îşi doresc o guvernare condusă de tehnocraţi.

Istoria se repetă. Guvernul Boc a plecat în urma protestelor de stradă. Tot aşa şi Ponta...

Mă întorc la omul care ştie ce spune, editorialistul gazetei mele, Christian Crăciun, cel pentru care scrisul este „o operaţie chirugicală".

„NOTE DE SCEPTIC. Sunt printre cei, puţini, care nu aderă la acest entuziasm bezmetic. Mă bucur, fireşte, că a picat Ponta. Sunt singurul om din presa română care a cerut mai bine de un an, în fiecare articol, demisia acestui pericol naţional. Împotriva curentului. Mulţi mă credeau caraghios. Acum o scandează zeci de mii de oameni. Care au asistat nepăsători la nesfîrşitul şir de abuzuri şi minciuni ale ipochimenului, dar îl găseau simpatic şi îi mulţumeau că le-a mărit salariile. Tîrziu, prea tîrziu, trebuia reacţionat aşa încă de la dovedirea plagiatului! Mă întreb cîţi dintre cei care au aprins pioşi lumînări la Colectiv l-au votat pe Piedone, sau restul cohortei de primari penali ai Bucureştilor. Vorbim de responsabilitate? De aici trebuie să înceapă responsabilitatea. Ca să ajungă mai apoi şi la politicieni. Lumea nu s-a revoltat cînd Ponta a fost dovedit plagiator, o chestie «mică», «nesemnificativă», nici cînd a fost desfiinţată abuziv comisia care a dat verdictul. Acum, e prea tîrziu pentru victime şi pentru noi. De atunci trebuia să se umple străzile. Cerem acum demisia lui Ciorbea? Dar ce reacţie a fost cînd fostul avocat al poporului a fost demis complet abuziv în vara lui 2012? Lumea jubila că vin Ponta şi Antonescu la putere. Nu-i interesa legea, cum nu interesează nici acum. Nu-mi place nici greţoasa gudurealã a televiziunilor pe lîngă «tineri». Nicio asemănare dintre Piaţa Universităţii din 1990 şi cea de acum. Cei de atunci aveau un set destul de clar de revendicări. Acum? Un ghiveci. Adică exact chipul nearticulat al unei societăţi cu abilitate destructurate de un sfert de veac.

Unul dintre cei mai trişti idioţi ai micului ecran, Banciu parcă îl cheamă, proclamă un fel de non-guvernare, cu o anarhie totală. Tocmai ăsta este pericolul, anarhia, rîvnită de

politruci ca Banciu and şleahta. Lipsa de articulare a „Pieţei" a putut fi un avantaj în prima etapă, cea a dărîmării, în etapa a doua, a construcţiei, e nevoie de oameni şi de idei. Ideea preşedintelui de a se consulta cu «societatea civilă» e la fel de populistă. Pentru că aceasta nu are o structură unitară, ea reprezintă Diversitatea însăşi. De ce nu s-a consultat preşedintele cu societatea civilă atunci cînd şi-a numit consilierii? Da, e un moment de cumpănă cînd totul poate ieşi foarte bine sau foarte rău. Capacitatea de refacere a hidrei pluri-partinice e formidabilă. Aţi perceput mîrîielile din teritoriu cum că Ponta nu trebuia să demisioneze? Aţi auzit vreun cuvînt de iertare, de regret din partea acestuia la ultima şedinţă de guvern? Nu! Doar aceeaşi prezentare triumfalistă a succeselor ca la Congresul PSD. Credeţi că ăstora le pasă de tragedia petrecută? Ei o socotesc mai degrabă un accident nefericit pentru ei personal, le-a stopat afacerile. Parlamentul este, după părerea mea, sediul principal al răului, face legi proaste sau direct ticăloase. Vezi legea cu votul diasporei, o porcărie morală şi juridică. Reacţia societăţii trebuia să fie mult mai vehementă încă de cînd au început discuţiile pe această lege. Alegerile anticipate cu aceste legi proaste nu-şi au rostul. Nu mi-e clar apoi de ce dl. preşedinte l-a numit interimar tocmai pe ministrul învăţămîntului. Adică pe omul care făcut tot ce a putut ca să-i «albească» pe demnitarii acuzaţi de plagiat. Pentru oamenii distruşi în dezastrul de la un club cu un nume foarte simbolic e prea tîrziu. Pentru copiii de azi, poate nu. S-a văzut, apoi, dinspre ochelarii mei de sceptic lipsa de consistenţă a unei generaţii crescute în spiritul non-istoriei şi a nivelării valorice. Să-l propui ca reprezentant pe Marian Munteanu, care a

încetat de mult a mai fi un simbol, membru al partidului lui Măgureanu, arată exact această lipsă de perspectivă valorică şi de conştiinţă istorică. Virarea protestelor de la critica guvernării la critica BOR iar arată supunerea la nişte sloganuri corecte specifice momentului. Nu-mi fac nicio iluzie că mişcările din piaţă ar însemna libertate. Principiul: îl votăm pe primarul acesta deşi ştim că e hoţ, dar măcar mai face ceva şi ne mai dă şi nouă nişte ajutoare… va rămîne cu siguranţă valabil şi la viitoarele alegeri. Şi care este partidul ultra-specializat în acest tip de guvernare naţională şi locală? Uitaţi-vă la cererile străzii! Parlament de 300, vot în două tururi pentru primari, vot electronic cu rata de reprezentare constituţională pentru diaspora, abolirea privilegiilor demnitarilor etc. Dar toate aceste puncte erau coloana vertebrală a unui politician care avea şi abilitatea şi forţa de a le impune. N-ar fi fost mai simplu pentru „stradă" să-l susţină pe antipaticul Băsescu dacă tot iubea atît aceste idei incontestabil valabile şi generoase? Ele ar fi fost literă de evanghelie de ceva ani. Nu cred în filosofia străzii, cred în două calităţi: profesionalism şi onestitate. Care nu pot fi impuse de psihologia labilă a mulţimilor. Tragedia înseamnă purificare. Ne va purifica acest holocaust al nevinovaţilor de toată mizeria din noi? Doliu general, steaua neagră sub care trebuie începută schimbarea".

Le mulţumesc prietenilor şi cunostinţelor,
oameni de afaceri iubitori de cultură,
fără sprijinul cărora volumului de faţă
i-ar fi fost mult mai greu să vadă lumina tiparului.